

Vážení čtenáři,

děkujeme za všechny Vaše ústní, telefonické i písemné reakce na DINGIR, který posledně vyšel poprvé v novém rozsahu. Naprostá převaha kladných reakcí i skutečnost, že se stále zvyšuje počet čtenářů a předplatitelů, nás utvrzuje v tom, že větší rozsah byl potřeba.

Tímto číslem se vyrovnáváme s další nepříjemností, která doposud trápila nás i Vás. Podařilo se nám připravit nové číslo již za dva měsíce a posunout tak čtvrtletní periodu do lepšího období (loni Dingir vyšel o prázdninách a těsně před Vánoci). Ale samozřejmě - pořád je co zlepšovat. A tak: díky za přízeň!

Zdeněk Vojtíšek, redaktor

OBSAH

Guru, vůdce, autorita (Martina Dvořáková)	1
Adventisté stále na křižovatce (Petr Velechovský, Zdeněk Vojtíšek)	2 - 3
Zázrak zvaný kineziologie (Martina Dvořáková)	4 - 5
z domova	
Jiné aspekty bytí (Jan Kotrč)	6
Guru a Řád bílého lva (Martina Dvořáková)	7
Spor českých Unitářů rozhodnut (Jiří Koubek)	8 - 9
zahraníčí	
Místní církve po smrti Witnesse Lee (Bob a Gretchen Passantinovi)	10 - 11
Zlaté Boží plomby (Tomáš Novotný)	11
téma	
Vstanou noví mesiáši (Zdeněk Vojtíšek)	12 - 14
Mesiášství v jasném světle (Martina Dvořáková a Zdeněk Vojtíšek)	15 - 18
Poslední soud v Kunraticích (Martina Dvořáková)	18 - 19
rozhovor	
My nic, my hledači (Martina Dvořáková)	20 - 22
info - servis	
Soudný den, cyklistika a V. I. P. (Tomáš Novotný, Zdeněk Vojtíšek)	22 - 23
recenze	
Mormoni a Děti Boží (Zdeněk Vojtíšek)	24
Ufologie jako náboženství (Prokop Remeš)	24 - 25
Vrah duší (Zdeněk Vojtíšek)	25 - 26
práce studentů	
Několik pohledů na tento i onen svět očima Poselství Grálu (Petr Horák)	26
Jan Dvorský - Syn Člověka (Ivana Kolomazníková)	27 - 28
odpověď	
Amish - ostrov 17. věku (Tomáš Novotný)	28 - 29
reflexe	
Stav mezináboženských vztahů dnes (Ivan Štampach)	30 - 31
na příště	
Hnutí obnovy v Duchu svatém (Prokop Remeš)	31
dopisy	

Mít svého vůdce je pohodlné

GURU, VŮDCE, AUTORITA

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

Jsem člověk rozervaný a chaotický a přiznávám, že se mi v tom chaosu docela těžce žije. A tak někdy sním, jak by bylo příjemné a hezké, kdyby se v mém životě objevila Autorita. Nějaký ten vůdce, nějaký ten dokonalý vševědoucí guru, který by všechnen ten můj rozervaný chaos dal pěkně do pořádku. Do latě. Konečně by mi někdo vysvětlil smysl mé zmatené existence a ukázal mi logickou a přímočarou cestu světem. Konečně by mi někdo řekl, čemu, jak a proč mám věřit a jaké je to pravé učení, díky němuž možná i moje duše hříšná skončí jednou v ráji.

Guru by za mě jistě uměl vyřešit jakýkoliv problém a soužení, s nimiž se od rána do večera potýkám, a určitě by věděl, jak si mám poradit s nejistotami, tápáním a tísní, kterým tak často podléhám. Bezesporu by mi poradil i ve věcech čistě praktických - jak se správně oblékat a jaký účes nosit, jaké jídlo jíst a co ze své stravy vyloučit, kdy chodit spát a v kolik vstávat, kdo má být mým přítelem a s kým se není dobré stýkat... A koneckonců doufám, že by mě ten milovaný vševědoucí guru zbavil třeba i mé předvolební nerozhodnosti a jednoznačně určil, kterou politickou stranu volit a kterou nikoliv.

Takový guru by mi prostě ze života udělal procházku růžovým sadem. A na světě by mi hnedka bylo hej. Svět by byl jednoduchý, bezproblémový. Už bych si nemusela dělat na věci vlastní názor, už bych se nemusela sama rozhodovat ani řešit nepříjemné každodenní strasti, nebála bych se nejisté budoucnosti ani depresivní přítomnosti...

Mesiáš Abd-ru-shin i spasitel Dvorský jsou přesně takovými vůdci, kteří všechno dokonale vědí, kteří dokáží svým následovníkům ukázat cestu, na níž nejsou žádné pochybnosti, žádné nezodpovězené otázky. Dělalí svým „ovcím“ život jednodušší, o tom není třeba diskutovat. Možná právě proto je jejich učení tolik atraktivní, možná právě proto mu tolik lidí rádo podléhá. Vždyť - co si budeme povídat - pro nás z rodu homo sapiens je každá možnost „ulejt se“ z vlastní svobody a odpovědnosti velice přitažlivá. Svoboda i odpovědnost člověka jsou totiž často náročné a bolestivé, často si s nimi nevíme rady a často nás dokáží pořádně potrápit. Oč jednodušší je najít svého vůdce, svého dokonalého a vševědoucího gura.

Jsem člověk rozervaný a chaotický a přiznávám, že se mi v tom chaosu občas docela těžce žije. Přesto si myslím, že je důležité dělat si na věci vlastní názor, hledat odpovědi na nezodpovězené otázky a přemýšlet o smyslu světa, aniž by mi někdo přesně určoval, jak na to. A jsem přesvědčena, že lidé, kteří k životu potřebují silnou autoritu, vůdce nebo gura, jsou svým způsobem pohodlní, ulehčují si tak svou vlastní pozemskou existenci a zabíjejí svou vlastní individualitu.

Události, které jsou popsány v tématu, jež jsme pro vás tentokrát připravili, jsou klasickým důsledkem neochoty nás lidí přijmout odpovědnost za svůj život. Nechtě jsou pro nás poučením a snad i výstrahou.

ADVENTISTÉ STÁLE NA KŘÍŽOVATCE

PETR VELECHOVSKÝ A ZDENĚK VOJTÍŠEK

Adventisté (Církev adventistů sedmého dne - CASD) jsou dnes jednou z misijně nejaktivnějších církví u nás. Jejich působení - možná právě proto - vzbuzuje ve veřejnosti množství rozpaků. Možná mají ale tyto pochybnosti ještě jiné příčiny.

Počátky dějin adventismu jsou spjaty s působením baptistického kazatele Wiliama Millera (1782 - 1849), který patřil k americkým probuzeneckým kazatelům první poloviny 19. století. Stejně jako mnozí další kazatelé té doby i Miller věřil, že přišla doba, kdy se Ježíš Kristus navrátí viditelně na zem. Toto očekávání brzkého druhého příchodu (adventu) Krista bylo tehdy mezi baptisty, k nimž Miller patřil, obvyklé. Dokonce mezi baptisty existovala adventní frakce, zvaná baptisté sedmého dne, která světila sobotu dávno před adventisty.

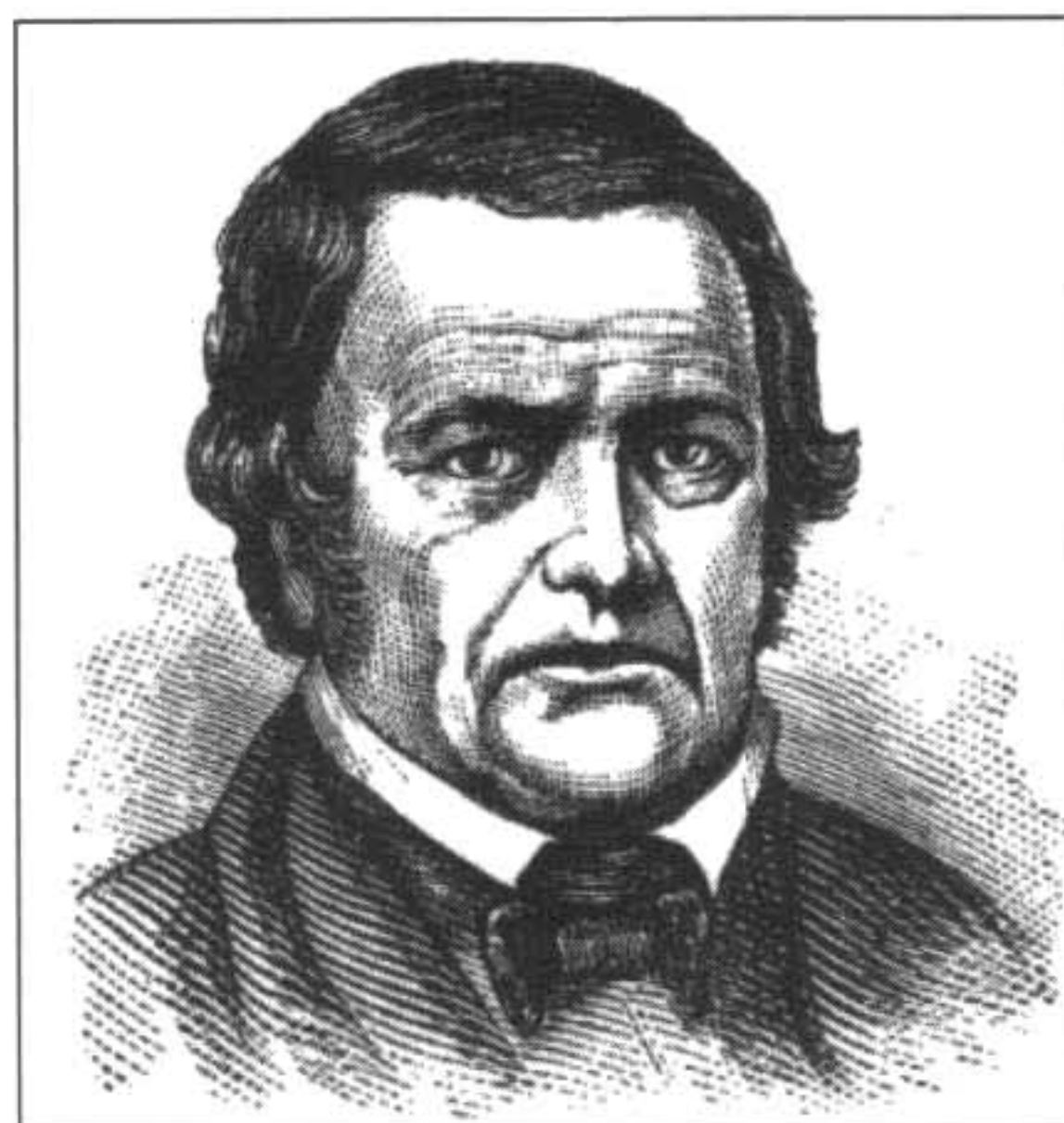
Ačkoli Miller neměl jako farmář žádné teologické vzdělání, shromáždil od roku 1831 množství následovníků, kteří se začali připojovat k jeho naukám o druhém příchodu Krista. Miller ho určil podle 8. a 9. kapitoly biblické knihy Daniel na období mezi 21. 3. 1843 a 21. 3. 1844. S tímto výkladem Miller procestoval celé Spojené státy. Později změnil výpočet na 22. říjen 1844. Když se ani tento výpočet nenaplnil, stahuje se Miller do sebe a za několik let zklamán umírá. ⁽¹⁾

Jeho následovníci se po roce 1844 rozdělili do několika skupin: Někteří odešli zpět do svých církví, jiní začali datum Kristova návratu přepočítávat na jiné roky, další prohlásili, že se události sice staly tak, jak vypočetl Miller, ale nebyly našim očím viditelné

(staly se na nebesích); a konečně někteří prohlásili, že svatyně, o níž hovoří biblická kniha Daniel a která měla být očištěna, není pozemská, ale nebeská. Z této čtvrté skupiny později vznikli adventisté sedmého dne.

Když v roce 1844 začali být milleristé útoční vůči ostatním křesťanským skupinám, protože si byli jisti druhým příchodem Krista, tradiční církve jim zakázaly kázat ve svých prostorách. Miller si tuto skutečnost vysvětlil tím, že se vzedmula vlna pronásledování. Rodina Harmonová byla dokonce z metodistické církve vyloučena. Jejich dcera Ellen (později provdaná Whiteová) se za několik let stala zakladatelkou adventismu. Whiteová na tyto události později vzpomíná: „Navštívil nás metodistický kazatel a oznámil nám, že naše víra a metodismus jsou v rozporu... konstatoval, že naše učení je pro metodisty nepřijatelné. Následující neděli bylo sedm milleristů vyloučeno z metodistické církve.“ ⁽²⁾

Dva měsíce po zklamání se tehdy sedmnáctiletá Ellen Harmonová (1827 - 1915) setkala se svou přítelkyní Elizabeth Hainesovou. U ní dostává svá první vidění, která ji pak provázejí celý život a která formují nauku adventistické církve a její dějiny až dodnes. Harmonová navštěvuje malou milleristickou skupinu v Portlandu ve státě Main. V této

William Miller (1782 - 1849)

skupině, která si již říká „adventní“, získává autoritu a věřící ji přijímají jako prorokyni. Mnozí lidé zklamaní Millerem našli náhradu za něj právě ve Whiteové, která Millerovy nauky přepracovala.

Někteří dnešní adventisté však roli Millera při zrodu jejich církve poněkud oslabují. „Církev adventistů sedmého dne ... nebyla založena Millerem ani jiným prorokem. Byla výsledkem poctivého bádání a studia Bible,“ píše např. vedoucí adventistického Střediska korespondenčních kurzů Vítězslav Vurst. ⁽³⁾

Roku 1859 uzavřely různé americké skupiny podobného adventního zaměření dohodu o každoročním setkávání, „zasvěceném sobotě“. Tehdy byla také přijata dodnes platná zásada o podpoře církve tzv. desátky, tedy desetinou všech příjmů. Následujícího roku je založena Církev adventistů sedmého dne (Seventh-Day Adventist Church) a v roce 1863 začíná působit její nejvyšší orgán, Generální konference. Do povědomí veřejnosti se dostává v roce 1874, kdy vysílá své první misionáře mimo Spojené státy.

Již roku 1885 začínají v církvi první rozpory, které se týkají proroctví Ellen Whiteové a její role v církvi. Většina adventistů totiž dávala větší důraz na její spisy než na bibli. Proto se v roce 1888 Generální konference rozhodla orientovat spíše na Boží milost a svobodu myšlení. Tehdy také začala snaha zbavit se zákonictví a upjatosti. ⁽⁴⁾ Rozpory odstranilo roku 1901 ustavení správy církve (Generální konference v čele s předsedou - divize - unie - sdružení - sbory). Tato struktura s menšími obměnami funguje dodnes.

V současné době prožívají adventisté ve světě veliký vzrůst (každých 51 vteřin je pokřtěn nový člen ⁽⁵⁾). Podobně jako svědkové Jehovovi a mormoni získávají členy také misijní službou dům od domu. Nabízejí knihy o zdravé výživě a zvou na přednášky

Misijní aktivity adventistů

Celosvětově působí misijní program „Globální misie“. Pracuje v něm 19 tis. „průkopníků“ - členů CASD, kteří skládají závazek práce pro církve na jeden rok. V říjnu a listopadu 1998 proběhla celosvětová akce „NET 98“. Sestávala z 27 přednášek Dwighta Nelsona, přenášených přes satelit do více než 100 zemí (v ČR to bylo 110 míst). Přednášky byly zaměřeny na seznámení veřejnosti s biblickým poselstvím v pojetí adventistů.

V České republice probíhá během roku program tzv. knižní evangelizace, při němž adventisté prodávají literaturu zaměřenou převážně na zdravou výživu a zvou na přednášky na toto téma. Později jsou návštěvníci těchto přednášek seznamováni též s náboženskými tématy. Organizace náleží k Církvi adventistů sedmého dne u nás:

Institut životního stylu (program New start - o zdravé výživě); Teologický seminář CASD v Sázavě; ADRA (adventistická nadace pro pomoc a rozvoj); Rozhlasová stanice AWR - Hlas naděje; Prodejny Country-life; Vydavatelství Advent-Orion s.r.o.; Středisko korespondenčních kurzů v Ostravě - Mariánských horách; Občanské sdružení „Život a zdraví“. *pv*

o zdravém životním stylu. Teprve poté nava-
zují na Bibli a na adventistické učení.

Již touto „taktikou“ se CASD i u nás do-
stává do podezření ze sektářství, protože při
navazování kontaktu adventisté často ne-
dávají najevo, že za jejich aktivitou je pří-
slušnost k náboženskému směru.

Při prvním setkání s adventisty bývají
nečlenové této církve překvapeni úlohou,
jakou v současném adventismu hrají otázky
správné výživy, zvláště odmítání vepřového
a králíčího masa. Tato jídelní doporučení jsou
zpočátku prezentována jako záležitost, na níž
z velké části závisí zdraví a dlouhý věk, a
jako taková jsou podporována argumenty
z oboru medicíny a hygieny. Čím více se
však nový zájemce dozvídá o adventismu,
tím více se jídelní doporučení mění v nábo-
ženské příkazy, založené na adventistickém
výkladu Starého zákona.

I když v době vlády komunistické strany
u nás CASD spolupracovala s církvemi a
dodnes má s jejich příslušníky celá řada ad-
ventistů dobré vztahy, nelze pominout ad-
ventistický pocit výlučnosti a nadřazenosti
nad ostatními křesťany. Příčinou této nad-
řazenosti je především svěcení soboty jako
- dle adventistů - jediného možného dne pro
„správnou bohoslužbu“.⁽⁶⁾

Právě sobota je nejviditelnějším znakem
adventismu. Jako Boží den ji dodržují adven-
tisté přesně od západu slunce v pátek do
sobotního večera. V sobotu nechodí v žád-
ném případě do zaměstnání, ale věnují svůj
čas společenství svého sboru a studiu Bible.
Tato zásada způsobila v období 1952 - 1989
mnoha českým a slovenským adventistům
perzekuci ze strany socialistického státu⁽⁷⁾.
Někteří adventisté z extrémních kruhů odmí-
tají v sobotu též lékařskou péči.

Přísnost zachovávání sobotního dne od-
počinku kontrastuje s tím, že Ellen Harmo-
nová-Whiteová nesouhlasila s naukou o so-

Ellen Gould Whiteová (1827 - 1915)

První adventisté sedmého dne na území České republiky

Katolický kněz polského původu Czechowski, oddělený od své církve pro nesouhlas s jejími
naukami, odcestoval do Ameriky, kde se setkal s adventisty a přijal jejich víru. Generální
konference adventistů i přes jeho naléhání neposílá do Evropy misionáře, a tak se tam
vypravuje roku 1874 hlásat evangelium sám. První adventistické sbory založil ve Švýcarsku,
Rumunsku, Itálii a Rakousku. Umírá o dva roky později (1876) ve Vídni. Mezitím v roce
1874 vysílá Generální konference do Evropy oficiálního misionáře J. N. Andrewse. Ten
zde začíná vydávat časopis pro adventisty „Znamení doby“. Roku 1889 je založeno v
Hamburku druhé nakladatelství adventistů, díky jehož knihám se stává adventistou první
Čech. Byl to původně baptista Antonín Šimon (pokřtěný adventisty 1892) žijící v Hannoveru
v Německu. Odtud přináší učení CASD do Čech. Toto učení nejdříve přijala jeho švagrová
a mnoho lidí žijících v Nové Vsi u Roudnice nad Labem, kde pak oba bydleli. Roku 1895
čeští adventisté slaví poprvé Večeři Páně. Dne 28. května 1902 zakládají v Praze svůj první
sbor o 20 členech. Od roku 1907 se nové sbory spojují do „Společnosti většího světla“.
Za první republiky pak působí jako „Misijská společnost adventistů sedmého dne“ a později
jako „Československá jednota adventistů sedmého dne“.

Do historie adventistů zasáhly několikrát nepříznivě ateistické systémy, které se snažily
jejich činnost zastavit. Poprvé to byli nacisté, kteří jejich činnost zakázali v letech 1939 -
1945, napodruhé komunisté. Ti jim v letech 1952 - 1956 odňali souhlas s činností. Skutečnou
svobodu zažili teprve po listopadu 1989.

Československá unie adventistů sedmého dne má celkem 9 866 členů - české sdružení
spojuje 65 sborů se 3 105 členy, slovenské sdružení 43 sborů s 2 128 členy, moravskoslezské
sdružení 73 sborů se 4 649 členy (údaje ze září 1997). V ČR činil v roce 1998 roční přírůstek
1,8% členů. CASD vydává v ČR dva hlavní časopisy Znamení doby (4x ročně) a Advent
(10x ročně). Množství knih vychází ve vydavatelství Advent-Orion s.r.o.

S použitím: Doubravský, Jaroslav: Dějiny adventního hnutí v Československu zpracoval pv.

botě od počátku tak, jak ji později v církvi
prosadila. Roku 1846 se v Massachusetts
setkala s adventním kazatelem Josephem
Batesem, který - jak později Whiteová vzpo-
míná - „zachovával sobotu a zdůrazňoval její
důležitost. Já jsem nepocítovala její důle-
žitost a domnívala jsem se, že se bratr Bates
mýlí, když přemýšlí o čtvrtém přikázání více
než o ostatních devíti“⁽⁸⁾. Po nějakém čase
však popisuje sen, v němž viděla tabulku
s Desaterem. Čtvrté přikázání (o dni odpo-
činku) na tabulce zářilo nejvíce. Na základě
tohoto snu Whiteová usoudila, že svěcení
soboty má v současné době pro lidstvo velký
význam.

Zjevení zářícího čtvrtého přikázání bylo
jedním ze dvou tisíc vidění, kterých se White-
ové údajně dostalo. Během života napsala
80 knih, 200 brožur a traktátů, 4 600 článků
do časopisů. V její pozůstalosti bylo 60 tis.
stran rukopisného materiálu.⁽⁹⁾ Whiteová je
považována za prorokyni a její odkaz je mezi
10 miliony adventistů stále živý. I když to
není oficiální postoj církve, její spisy mají
pro mnoho adventistů funkci dodatků k Bibli
a autoritativních výkladů Bible. Např. ve
všech publikacích, které CASD vydává, jsou
na její spisy četné odkazy. Postavení White-
ové je v této křesťanské církvi tedy nesrovn-
atelně silnější než postavení zakladatele
kterékoli jiné denominace.

A tak přes všechno pozitivní směřování
adventistů v posledních letech je patrné, že

zápas o roli Whiteové a chápání jejích spisů,
který v roce 1888 rozpoutala Generální kon-
ference, není zdaleka ještě u konce. ■

- 1 Vandeman, George E.: Co se mi líbí na ..., Advent - Orion, Praha 1993, str. 96 - 98
- 2 Svědectví pro Církev, svazek 1., str. 81
- 3 Ze soukromé korespondence
- 4 Folkenberg, Robert S.: Stále věříme, Advent - Orion, Praha 1995, str. 77 - 78
- 5 Tamtéž, str. 49
- 6 Adventisté sedmého dne věří ..., Advent - Orion, Praha 1999, str. 211. Viz též knihu: Co se mi líbí na ..., která oceňuje různé prvky nábožen-
ských směrů proto, aby v závěru vyzdvihla
jedinečnost adventismu.
- 7 Zvláště na začátku tohoto období, kdy sobota
byla pracovním dnem i dnem školního
vyučování.
- 8 Whiteová, Ellen G.: Duchovní dary, sv.2., str. 82.
- 9 Adventisté sedmého dne věří ..., str. 273

Davida Koresh a davidovští adventisté

Adventisté sedmého dne jsou veřejností
často spojováni s tragickou událostí na
farmě Mount Carmel u texaského městečka
Waco. V boji s jednotkami FBI a amerického
úřadu pro alkohol, tabák a zbraně (ATF)
spáchala 19. dubna 1993 hromadnou sebe-
vraždu a vraždu sekta davidovských adven-
tistů (davidianů). Počet obětí dosáhl 86.
Od této sekty se ovšem hlavní proud adven-
tistů ostře distancoval. David Koresh byl
z jejich církve vyloučen již roku 1981. Ve
světě existuje asi 20 menších odnoží adven-
tistů, které vycházejí z učení této církve, i
když se církev od nich distancovala. pv

ZÁZRAK ZVANÝ KINEZIOLOGIE

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

Metoda jednotného mozku - metoda nekonečných možností - metoda 21. století. Podobnými superlativy je označována další z mnoha zázračně uzdravujících metod, které se u nás po roce 1989 rozmnožily jako houby po dešti, - kineziologie. Jenomže kineziologie, byť se tváří jako dokonale propracovaná lékařská, případně psychoterapeutická disciplína, má s racionální vědou jen velmi málo společného.

Počátky kineziologie se datují do šedesátých let tohoto století. Roku 1964 její základní teze a pravidla zformuloval do ucelené „*nauky o svalectech*“ americký chiropraktik George J. Goodheart. Vycházel z předpokladu, že tak, jako mozek vysílá signály do svalů, jsou i svaly schopny ovlivňovat funkce mozku. Má se to dít jemným pohybem (*kinesis* = řecky pohyb) svalů, jehož se docílí masáží akupresurních bodů či tlakem na ně.

Postupně se v kineziologii vytvořilo několik specializovaných směrů, z nichž jeden - systém „Jednotného mozku“ neboli „One Brain“ - se záhy rozšířil po celém světě. Díky Američance Carol Ann Hontzové, která je pověřena vedením kurzů systému „One Brain“ ve střední a východní Evropě, mají od listopadu 1994 i čeští zájemci o „sjednocení mozku“ možnost navštěvovat kineziologické poradny a využívat služeb tzv. facilitátorů, držitelů certifikátů k praktikování a vyučování kineziologie.

Neviditelná energie

V metodě „One Brain“ je kladen důraz především na dobrou „komunikaci“ levé a pravé mozkové hemisféry ve smyslu „*pokud spolu nebude správně komunikovat náš mozek, nebude spolu správně komunikovat ani naše tělo*“. George Goodheart vyšel z předpokladu, že veškeré lidské svalstvo, mozek a vnitřní orgány jsou vzájemně „pospojovány“ neviditelnou energií, která proudí v tzv. energetických kanálech. Pokud se tento oběh energie v těle člověka naruší, nastávají problémy. K narušení může dojít jak kvůli fyzickým, tak i psychickým nemocem.

Energetické kanály prý totiž dokáží po vzoru citlivého seismografu rozpoznat, jestli například příliš stresováni, máte-li trauma z dětství nebo zda jste pozřeli ovoce, na které jste alergičtí. O tomto poznatku ihned pošlou informaci do vašich svalů. Ty se buď napnou nebo uvolní. A právě z těchto svalových reakcí kineziologové prý umějí určit, co se v našem těle vlastně děje, proč se tak děje

a vědí také, jakým způsobem se všech problémů co nejrychleji zbavit.

Tento způsob diagnostiky a terapie je v systému „One Brain“ nazýván svalový test. Je z něho údajně možno poznat snad téměř všechny nemoci těla i duše, od depresí či fobií, přes bolavý žlučník a špatné zažívání, až třeba po zhoubné nádory či neplodnost. A nejenom poznat, ale i léčit.

Vyzradí svaly fobii?

Kineziologové ovšem tvrdí, že vlastně neléčí, nýbrž jen odstraňují energetické bloky a objasňují příčiny nemocí svých klientů. Možná i proto kineziologické sezení zprvu působí spíše jako obyčejná návštěva psychologa - člověk se facilitátorovi svěruje s problémy a starostmi, které prožívá, s negativními zážitky z minulosti apod. Vše jako by klasické psychoterapii z oka vypadlo, avšak jen do okamžiku, než přijde na řadu svalový test.

„*Uchopím člověka za zápěstí a jak se svaly napínají nebo uvolňují, mohu odečítat, co se s ním děje. Mozek mi prostřednictvím svalů vlastně posílá zprávy o duševním i fyzickém stavu klienta,*“ vysvětluje jedna z uživatelů systému „One Brain“, paní Zorka Pilná. Tato učitelka základní školy se kineziologii věnuje pět let, absolvovala všech dva-

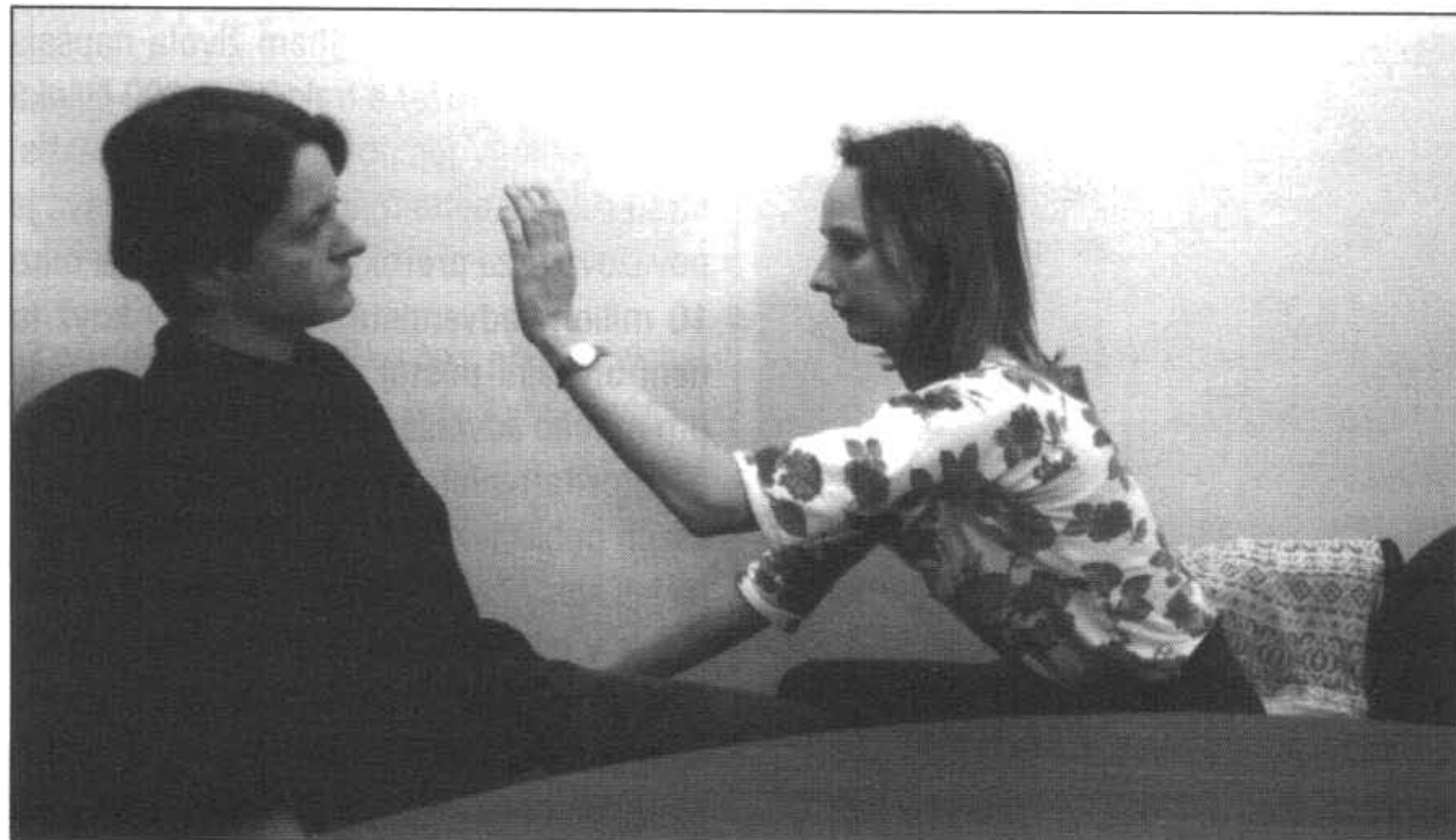
náct základních kurzů a nyní je držitelkou titulu facilitátor.

Paní Pilná byla ochotna předvést svou metodu i na konkrétním případě - prohlásila, že je schopna z mých svalů diagnostikovat mou fobii, dokonce prý aniž bych jí cokoliv naznačovala. „*Jsem schopna se vše dozvědět jen z vašeho svalového napětí a pomocí mentální energie,*“ tvrdila Zorka Pilná. A tak se počátkem dubna odehrál v redakci časopisu Dingir experiment, jehož jsem se účastnila v roli pokusné osoby a paní Pilná v roli facilitátora. Přítomni byli i psychiatři MUDr. Hana Zvolská a MUDr. Prokop Remes, aby posoudili, zda je kineziologie opravdu tím zázrakem, za nějž ji její stoupenci prohlašují.

Ve stresu léčit nelze

Usedly jsme na židle proti sobě a paní facilitátorka se pustila do sjednocování mého rozpolceného mozku. Držela mě za zápěstí a zvolna zakymácela mými horními končetinami nahoru a dolů. „*Máme povolení testovat tuto osobu? Prosím ano? Prosím ne? Máme povolení testovat její problém? Prosím ano? Prosím ne? Existuje důvod, proč nyní netestovat tento problém? Prosím ano? Prosím ne?*“, započala kineziologický rituál. Nic zatím nenasvědčovalo tomu, že by mé svaly s paní facilitátorkou diskutovaly o problému, který mě trápí.

Kinezioložka soustředěně pokračovala a pak prohlásila, že stále nedostala povolení mě dále testovat, protože jsem silně stresována. Následovala uvolňovací rozcvička, při které jsem si střídavě hladila břicho, škrabala se pod nosem a vějíčkou prstů se šimrala na ramenou, na klíční kosti a nakonec na kostrči. „*Máme nyní povolení k testování této osoby? Prosím ano? Prosím ne? Je něčím blokována? Prosím ano? Prosím*

Facilitátorka Zorka Pilná (vpravo) při kineziologickém vyšetření. Foto: Jan Kotrč.

Barometr chování

1. Zeptejte se / testujte: „Mám povolení pracovat na problému?“ Sval by měl být silný.
 2. Zeptejte se / testujte: „Prioritní hladina uvědomování si.“ Sval by měl být silný.
 3. Zeptejte se / testujte: „Vědomí“, „Podvědomí“, „Tělo“. Indikátor se má změnit na slabý při té hladině, při které je emocionální náboj nejnegativnější, např. při hladině „Vědomí“.
 4. V rámci této hladiny najděte hlavní kategorii: Zeptejte se / testujte každou dvojici postupně. Příklad: „PŘIJETÍ / ANTAGONISMUS“
- Zeptejte se / testujte: „OCHOTA / HNĚV“

... C. A. Hontzová: Příručka pro základní kurz.

ne? Je stres příčinou jejího zablokování? Prosím ano? Prosím ne?“, pokračovala Zorka Pilná. Z jejího vyšetření vyplynulo, že jsem stále v příliš velkém stresu, než aby se mnou mohla dále pracovat. Jako hlavního stresora, který mě v tu chvíli psychicky dep-tal, pak označila sama sebe. Pokud se prý stresu nezbavím, nemůže ani zjistit, jakou fobii trpím, co je její příčinou a jak se jí mám zbavit.

Odžít si i to, co se nikdy nestalo

Praktický kineziologický experiment skončil tedy nezdarem. A názor psychiatricky byl jednoznačný: „Samozřejmě není možné, aby paní Pilná diagnostikovala vaši poruchu tím, že vás drží za paže a snímá z nich jakési svalové napětí. To je podle mého názoru absolutní nesmysl,“ komentovala pokus dr. Hana Zvolská.

Kinezioložka tedy moji fobii neurčila. Ale nejen to. Když jsem si na místě vymyslela jinou podobnou poruchu, s níž jsem problémy nikdy neměla, s nadšením se pustila do dalšího odblokovávání mých zablokovaných energetických toků. „Vás totiž může blokovat i problém či zážitek, který se vám sice objektivně nestal, ale který znáte třeba z kina nebo z televize. Můžete mít strach například ze psů, protože jste v dětství viděla film, kde hlavního hrdinu pokousal pes. Ale těchto bloků vás 'One Brain systém' také zbaví, stačí si vše znovu 'odžít' v představách a fantaziích, odblokovat všechny negativní pocity a energie a všechno bude opět v pořádku,“ vysvětluje paní Pilná. Vůbec jí přitom nepřišlo divné a zvláštní, že tímto způsobem může kineziolog svému klientovi vsugerovat v podstatě jakýkoliv problém. A sugesce či autosugesce, jak známo, dokáže s naší psychikou a koneckonců i s naším fyzickým zdravím dělat přímo divy.

Rozumí své vlastní řeči?

Kineziologie je podle jejích propagátorů a facilitátorů snadno dokazatelná vědecky, vždyť prý už tuto metodu využívají také mnozí učitelé, psychologové, a dokonce i stomatologové a neurologové, tedy lidé inteligentní a vzdělaní, kteří by na nějaké podivné šarlatánství jen tak nenalétli. To, že se kineziologie stále více praktikuje například na základních školách nebo v pedagogicko-psychologických poradnách, je sice pravda, ale pravda také je, že dosud žádná vědecká instituce či výzkumný ústav účinnost kineziologie nikde nepotvrdil. Zatím tedy neexistuje jediný důvod, proč bychom měli kineziologii považovat za vědeckou metodu. A to i přesto, že kineziologové s oblibou často používají odbornou terminologii zjevně inspirovanou psychologickou a lékařskou odbornou literaturou. Výrazy jako kontrakce, extenze, defuze, infuze, regrese či progrese nejsou ve slovníku kineziologů ničím výjimečným a v mnoha lidech opravdu vzbuzují dojem odbornosti. Avšak ani dokonalá vědecká slovní zásoba není důkazem věrohodnosti či snad vědeckosti kineziologie. Vždyť ne každý, kdo tak často používá cizí slova, také rozumí jejich smyslu, a ne každý, kdo mluví odborně, také rozumí tomu, co vlastně říká.

Naděje léčí, naděje uzdravuje

Bez povšimnutí by nemělo zůstat, kde a kým je kineziologie (konkrétně systém „One Brain“) nejčastěji využívána. Stejně jako jiné podobné metody se i kineziologie zaměřuje na lidi psychicky a citově labilní, kteří nejsou spokojeni s dosavadním způsobem svého života a chtějí ho radikálně a rychle změnit k lepšímu. A nebo na lidi nemocné, kteří nenašli pomoc u svých lékařů, a tudíž se chytají jakékoliv naděje na vyléčení, kterou v nich kineziologové promyšleně vzbuzují.

V případě kineziologie patří mezi klienty nezdávka děti předškolního a raného školního věku, především dyslektici, dysgrafici, děti hyperaktivní a nevladatelné, které se prý díky One Brain stávají hodnými „ovečkami“. Naopak děti utápnuté a zakřiknuté se po návštěvě kineziologické poradny údajně mění v sebevědomé a asertivní jedince. Bohužel zde asi hlavní roli hraje důvěra nejen dětí, ale i rodičů, kteří si se svými potomky nevědí rady a jsou pro jejich psychické i fyzické zdraví ochotni udělat cokoliv. Přitom dětem může posezení v kineziologické poradně opravdu pomoci. Třeba jen proto, že na rozdíl od vlastních rodičů se facilitátor kineziologie dítěti intenzivně věnuje, povídá si s ním, a tak ho zbavuje stresů, které v sobě nosí

Carol Ann Hontzová.

Foto: Propagační leták konference „Nekonečné možnosti“.

každý, kdo nemá přátelské a vlídné rodinné zázemí.

No, aby to za ty peníze nefungovalo...

Na závěr je nutné zdůraznit, že kineziologie je především výnosný byznys. Možná i proto počet kineziologů v České republice stále stoupá, podle informací paní Zorky Pilné prošly kineziologickými kurzy již tisíce lidí. Proč je o metodu „One Brain“ systém takový zájem? Paní Pilná tvrdí, že důvod je prostý: „Protože tomu prostě nemusí věřit a ono to stejně dokonale funguje!“ Dovolím si uvést, že projít soustavou dvanácti základních kurzů a stát se facilitátorem přijde na několik tisíc korun (ceny kurzů se pohybují od téměř tří tisíc až do šesti tisíc, takže za titul facilitátora zaplatíte celkem více než 25 tis. Kč).

Návratnost vložených prostředků je ale poměrně rychlá, vždyť běžný kineziolog si účtuje 500 - 700 korun za zhruba hodinové sezení. A i když facilitátor pracuje pouhé tři hodiny denně, je jasné, že peníze mohou být jedním z důvodů, proč v poslední době vzniká tolik kineziologických poraden jako nikdy předtím. „Já chci hlavně pomáhat lidem, to je pro mě nejdůležitější. Strávím tím spoustu času a logicky to nemohu dělat úplně zdarma,“ vysvětluje své podnikání paní Zorka Pilná. Na svých kineziologických aktivitách nevidí nic špatného. „Já tomu věřím, protože každý den vidím konkrétní výsledky. Ty jsou pro mě důkazem, že kineziologie je opravdu skvělá metoda. Doufám, že se v budoucnosti bude používat i na odborných, třeba psychologických pracovištích a hlavně ve školách,“ dodává žena, pro kterou se kineziologie stala životní cestou a hlavně téměř neuvěřitelně dokonalým zázrakem. ■

JINÉ ASPEKTY BYTÍ

JAN KOTRČ

V inzertních novinách Annonce se na poslední straně pravidelně objevoval inzerát jisté numerologické kanceláře v Milevsku nabízející „komplexní rozbor osobnosti“ za úvodní cenu 480,- Kč. Když jsem na uvedené telefonní číslo zavolaal, dozvěděl jsem se, že není vůbec potřeba navštívit kancelář osobně. Stačí jen sdělit své jméno a datum narození a pokud zaplatím, za týden mi rozbor přijde poštou. Osobní návštěva paní Kuchtové nicméně předčila mé očekávání.

Numerologická kancelář sídlí v panelákovém bytě paní Kuchtové na okraji Milevska a chvíli trvá, než se podaří najít správný vchod. Po zazvonění mi přišla otevřít asi pětadvacetiletá dáma, uvedla mě do obývacího pokoje a položila přede mě třicet stránek vytištěných na barevné počítačové tiskárně.

Paní Jaroslava Kuchtová. Foto: Jan Kotrč.

Pomalou listuji obsahem svého komplexního rozboru osobnosti, k jehož vytvoření stačilo poskytnout pouze jméno a datum narození, a paní Kuchtová jednotlivé informace obsažené v textu komentuje:

„Vy jste Vodnár a spoustu věcí pochopíte spíše rozumem. Snažte si všechny věci vysvětlit racionálně, což samozřejmě nejde. Proto budete v tomto vyhodnocení hledat rozpory a třeba mi i volat a ptát se, jak je to možné,“ pojišťuje se numeroložka ještě dříve, než začne vlastní výklad. „Od dvaceti sedmi do třiceti šesti let tam máte dvojku, což znamená, že budete učen přátelštějšímu přístupu k lidem ve všech vztazích a situacích,“ komentuje mou budoucnost, kterou by ostatně

pravděpodobně vzala za svou většina lidí. Také se to dobře poslouchá: „Skrývá se ve vás víc než se na první pohled může zdát.“ Do osmnácti let rodiče prý nechápali některé mé citové reakce, což mělo za následek moje obrácení do svého nitra. Není to ovšem zcela běžný jev dospívání?

Podobných neurčitých formulací je ve zprávě plno. Úvod i předposlední kapitola jsou převzaty z knihy Lindy Goodmanové „Hvězdná znamení“ a znějí jako manifest hnutí New Age. Poukazují na sociokulturní krizi společnosti, jejíž ukončení bude možné příklonem lidí k novému myšlení, k Novému věku. „Zdá se vám normální současný svět? Síla peněz, stáda překrmených Američanů a mraky hladovějících Afričanů... Lidé mají tendenci utápět se ve svých problémech a před katastrofickým stavem celého lidstva a před zničenou planetou zavírat oči.“ Tato část zprávy o

mé osobnosti je pravděpodobně jakýmsi vysvětlením toho, proč je potřeba studovat svůj osud pod vlivem všelijakých čísel a hlavně těch, která obsahuje datum narození.

Jak se stát numerologem?

Paní Kuchtová považuje numerologii za vědu. Navštěvovala kursy v První astrologicko – léčitelské poradně Šárky Sehnalové a zjistila, že by ráda zkusila numerologii v praxi. Dnes má živnostenský list a ve svém podnikání zřejmě vidí mnohem více než pouhou ekonomickou činnost: „Strašně bych si přála, aby tato společnost začala vnímat i jiné aspekty než ten materialismus. Takto to dále nejde... Zničená planeta. Neodpustila jsem si dát toto do úvodu,“ objasňuje svůj záměr paní Kuchtová. Říká to s upřímnými očima a nepochybuji, že to myslí vážně. Zjevně má pro svoji činnost veliké nadšení.

„V práci, kterou jsem dříve dělala, jsem neustále přicházela do kontaktu s čísly. Odešla jsem za čas na mateřskou a měla úplně jiné starosti. Najednou jsem byla sama doma a když děcko spalo, objevila se spousta času. V té době mě zajímala astrologie, karty a dostala jsem se i k numerologii. Bylo mi smutno, tak jsem se začala zajímat i o jiné aspekty bytí. Také jsem měla o své dítě strach, až mi ostatní lidé říkali, že to přeháním. Po večerech jsem se začala numerologii věnovat a hrozně mě chytlo, když jsem zjistila, že je pravdivá,“ uzavírá numeroložka a já si uvědomuji, že přesvědčovat ji o rozporech v „komplexním rozboru“ je asi zbytečné.

Výklad pokračuje. Na každou konkrétní otázku

Numerologie
■ **VULKÁN.** Numerologická kancelář nabízí komplexní rozbor osobnosti za úvodní cenu: 480 Kč. Jaroslava Kuchtová, Sokolovská 1365, 399 01 Milevsko. (0368) 52 21 62

ale dostávám neurčité odpovědi, jako by si autorka rozboru nechávala zadní vrátka. Poměrně konkrétní formulace, že v době od svých dvaceti sedmi let potkám člověka, který výrazně změní můj život se nakonec prý vůbec splnit nemusí. Jde totiž o vliv čísel (v tomto případě devítky) a jak jsem z výkladu pochopil, všechny učiněné závěry se netýkají přímo mě, ale nějakého ideálního člověka, jenž se narodil 9. února, a s jehož virtuálním osudem nemusí můj vlastní někdy korespondovat. Celá práce paní Kuchtové tedy spočívá v tom, že na základě čísel v datu narození vykonstruuje ideální typ, jejž si pak může její klient porovnat se svými zkušenostmi, přičemž většina zpravidla není v rozporu s jeho osudem a to právě proto, že celý text neobsahuje jedinou konkrétní informaci. A to navzdory tomu, že rozbor ujišťuje: „Numerologie nám odhalí člověka, jaký ve skutečnosti je“ nebo „Pomocí numerologie zjistíme minulost, současnost a budoucnost“.

Další spornou stránkou je, že některé informace, které paní Kuchtová použila v rozboru mé osobnosti, jednoznačně pocházejí z našeho telefonického rozhovoru. V něm se mne ptala na důvod, proč si chci nechat rozbor udělat. Když mne tedy v rozboru nabádá k tvůrčí práci, vypadá to, že si pamatuje, co jsem jí řekl o svém psaní a vydavatelské činnosti.

Z milevské numerologické kanceláře tedy odcházím s dojmem, že o sobě a o své budoucnosti jsem se nedozvěděl vlastně nic nového. Zato se mi zdá, že jsem teď více informován o paní Kuchtové, numerologii a hlavně o dnešní době, pro niž je ona i její numerologická kancelář tak typická. ■

GURU A ŘÁD BÍLÉHO LVA

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

O Sri Chinmoyově exhibicionismu a megalomanství bylo v poslední době popsáno již mnoho stránek papíru (viz např. Dingir 1/99), ale málokdo ví, že tento bengálsko-americký duchovní mistr je také potencionálním nositelem nejvyššího českého státního vyznamenání - Řádu Bílého lva.

Sri Chinmoyův Koncert vnitřního míru, který se odehrál počátkem března v Praze, byla vskutku velkolepou akcí. Desítky tisíc plakátů v ulicích Prahy i mnoha dalších českých a moravských měst nalákalo do Sportovní haly 12 tisíc návštěvníků, kteří - ať již z oddané lásky k mistrovi či z pouhé zvědavosti - neváhali obětovat několik hodin svého času a stali se tak očitými svědky Sri Chinmoyovy monstrózní exhibice. Avšak vraťme se několik dní před samotný koncert, kdy se s Mistrem měla možnost seznámit také Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky.

Lobbování v parlamentu

Žáci a oddaní Sri Chinmoye se před jeho návštěvou Prahy činili. Nejenže hlavní město bylo plné portrétů tohoto muže, ale z jejich iniciativy vzešlo též několik neobvyklých nápadů. Například ruzyňské letiště bylo vyhlášeno Sri Chinmoyovým mírovým květkem, Praha jeho mírovým městem... Aby toho nebylo málo, navštívili žáci také Poslaneckou sněmovnu, aby zde předali návrh na státní vyznamenání pro Sri Chinmoye a aby zde za tohoto muže doslova a do písmene lobbovali.

„Objevili se zde někdy na počátku ledna a byli velice aktivní. Vzhledem k tomu, jaká jsou při vstupu do budovy sněmovny bezpečnostní opatření, vůbec nechápu, jak je možné, že se tak často a bez omezení pohybovali po chodbách parlamentu. Odchytili jednotlivé poslance a neustále se jim snažili vnucovat a přemluvit je, aby Sri Chinmoy dostal vyznamenání,“ vzpomíná ing. Rudolf Kubát, organizační tajemník poslaneckého podvýboru, v němž se projednávají návrhy na nejvyšší státní vyznamenání ČR.

Zásluhy ve prospěch republiky?

Sri Chinmoyovci žádali pro svého mistra Řád bílého lva, který ze zákona č. 157/94 Sb. o státních vyznamenáních může dostat občan České republiky starší osmnácti let, ale i cizí státní příslušník, a to za zvláště významné zásluhy ve prospěch naší země v oblasti politické, vědecké, kulturní či vojenské. Zatímco první třída Řádu bílého lva je určena především hlavám států, ostatní čtyři mohou být propůjčeny i ostatním cizincům, kteří pro Českou republiku vykonali něco zcela neobvyklého a výjimečného. „Navrhovatelé musí ve své žádosti uvést nejen základní data a

životopis člověka, který by měl být vyznamenán, ale také důvody, proč by to měl být právě on, kdo se stane nositelem Řádu bílého lva. Pokud si dobře vzpomínám, stoupenci Sri Chinmoye nám předali tlustospis, ve kterém popisovali, jak zde byl Sri Chinmoy na návštěvě, jak se setkal se zástupci měst a obcí, jak zde uspořádal maraton a také, že Prahu vyhlásil svým mírovým květem... Nic

víc,“ dodává Rudolf Kubát s tím, že na těchto aktivitách pana Sri Chinmoye nevidí nic, co by pro Českou republiku bylo záslužné a výjimečné.

Chtěli měnit tradice

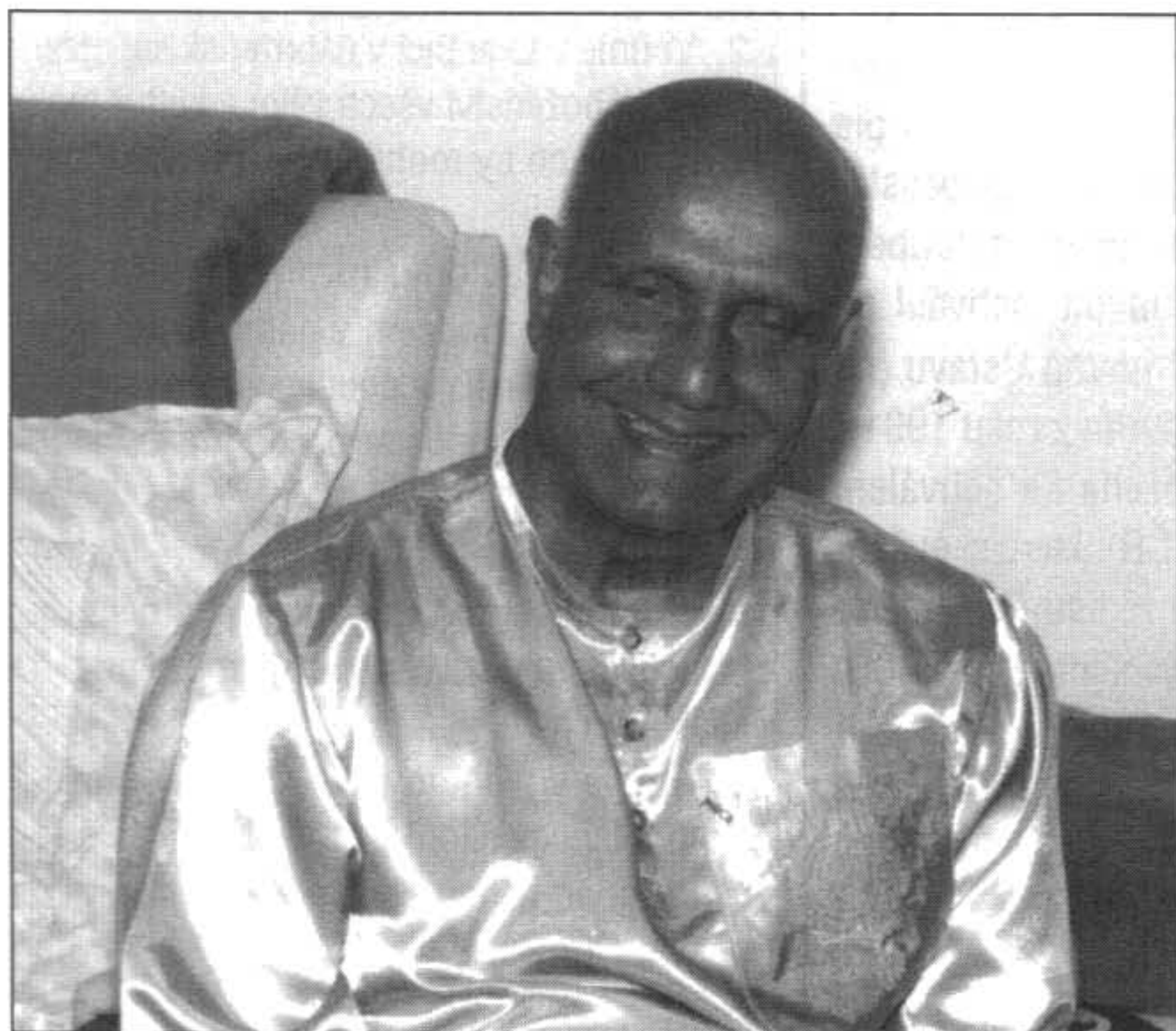
Sri Chinmoyovi oddaní se dokonce pokoušeli změnit tradice naší země. Přestože se státní vyznamenání již několik let uděluje na Pražském hradě v den státního svátku 28. října, pro Sri Chinmoye byla žádána výjimka, a sice aby medaili dostal jako jediný již 6. března. Důvod byl zřejmě jediný - protože v tu dobu byl zrovna na koncertním turné po Evropě. „Oni to asi opravdu mysleli vážně, ale není důvod, proč by měl nějaký Sri Chinmoy dostat vyznamenání, natož aby se kvůli němu měnil termín a ceremoniál vyznamenávání,“ komentuje Rudolf Kubát.

Žáky Sri Chinmoye byl osloven také člen podvýboru pro udělování státních vyznamenání, poslanec za ODS Jiří Payne. „Byl jsem příslušníky této sekty opravdu několikrát kontaktován, ale po pravdě řečeno, oni mi ani nedokázali říci, z jakých náboženských tradic vycházejí, jaké jsou jejich věroučné kořeny... Navíc považuji vtíravé přemlouvání poslanců, ale i třeba jejich nátlakovou poliční propagační kampaň za způsob, který v civilizované Evropě nemá obdoby. A s takovými lidmi se odmítám bavit,“ říká Jiří Payne, podle něhož by státní vyznamenání měli dostávat jen ti, kteří si ho zaslouží.

Koncert není důvodem

Žáci Sri Chinmoye se setkávali také s dalšími zákonodárci, avšak stali se spíše „černou mýrou“ sněmovny. Jejich lobbování v kuloárech sněmovny údajně připomínalo spíše vlezlé obtěžování; poslanec za KDÚ-ČSL Pavel Tollner se prý před nimi dokonce „skrýval a zapíral“, aby nemusel neustále diskutovat o genialitě Mistra a nutnosti ho vyznamenat. Jak lze usuzovat z reakcí některých poslanců, nic nenasvědčuje, že by se Řádem bílého lva mohl Sri Chinmoy jednou chlubit.

Tento řád v minulosti totiž obdrželi lidé (politici, vědci, vojáci, odbojáři či kulturní a společenští činitelé), kteří pro Českou republiku opravdu udělali něco význačného. „O Sri Chinmoyovi vím jen to, že tady uspořádal nějaký koncert a že rozdává kytičky... A to je na vyznamenání a státní pocty opravdu poněkud málo,“ dodává Jiří Payne. ■

Sri Chinmoy v Praze. Foto Jan Kotrč.

SPOR ČESKÝCH UNITÁŘŮ ROZHODNUT

JIŘÍ KOUBEK

Rozhodnutím Vrchního soudu ze dne 23. října 1998 se do závěrečné fáze posunul boj mezi dvěma frakcemi Náboženské společnosti českých unitářů (NSČU). Přestože soud vyřkl verdikt již před několika měsíci, fakticky se mnoho nezměnilo. Palác Unitaria i nadále ovládá „samozvaný“ superintendent Vladimír Strejček a jemu blízké osoby. Proti němu stojí právoplatně zvolený předseda Ústředního správního sboru NSČU Miloslav Starosta, který má na své straně nejen podporu většiny unitářů v ČR a naprosto všech zahraničních obcí, ale též rozhodnutí Vrchního soudu.

Unitáři začali v naší zemi působit již za první republiky. V roce 1930 založil dr. Norbert Fabián Čapek, osobní přítel zakladatele československé církve Karla Farského, Náboženskou společnost českých unitářů. Při jejím zrodu stáli i Čapkovi spolupracovníci ze Spolku svobodného bratrství. Ten existoval od roku 1922 až do čtyřicátých let.

V době nacistické okupace byl N. F. Čapek odveden do koncentračního tábora v Dachau, kde zahynul. Činnost unitářů byla pod přísným dohledem tehdejší moci. Situace se zlepšila v krátkém období po válce, ale již po roce 1948 byla činnost NSČU - stejně jako jiných náboženských organizací - omezena na minimum.

Teprve po sametové revoluci začínají unitáři znovu svobodně šířit své myšlenky. V prosinci roku 1990 byla přijata Ústava NSČU a na jejím základě začal pracovat Ústřední správní sbor (ÚSS). V následujícím roce se vrací ze Spojených států Vladimír Strejček, který má za úkol být po tři roky duchovním obnovujícím se NSČU. Jeho mise ovšem začíná po krátkém čase nabírat jiný rozměr. Ještě téhož roku předkládá návrh Ústavy, která by mu zajišťovala neomezenou vládu nejen v otázkách duchovních a personálních, ale též majetkových. Tento návrh byl odmítnut.

Zdá se, že se Vladimír Strejček tedy rozhodl realizovat svůj záměr jinak. Na konec května roku 1993 bylo do Brna svoláno jednání tzv. zástupců mimopražských obcí, aby se „zabývali zejména nepřiměřeným zasahováním některých členů pražské obce do záležitostí NSČU“. Setkání této účelově svolané Unie mimopražských obcí, o němž pražští zástupci kromě Vladimíra Strejč-

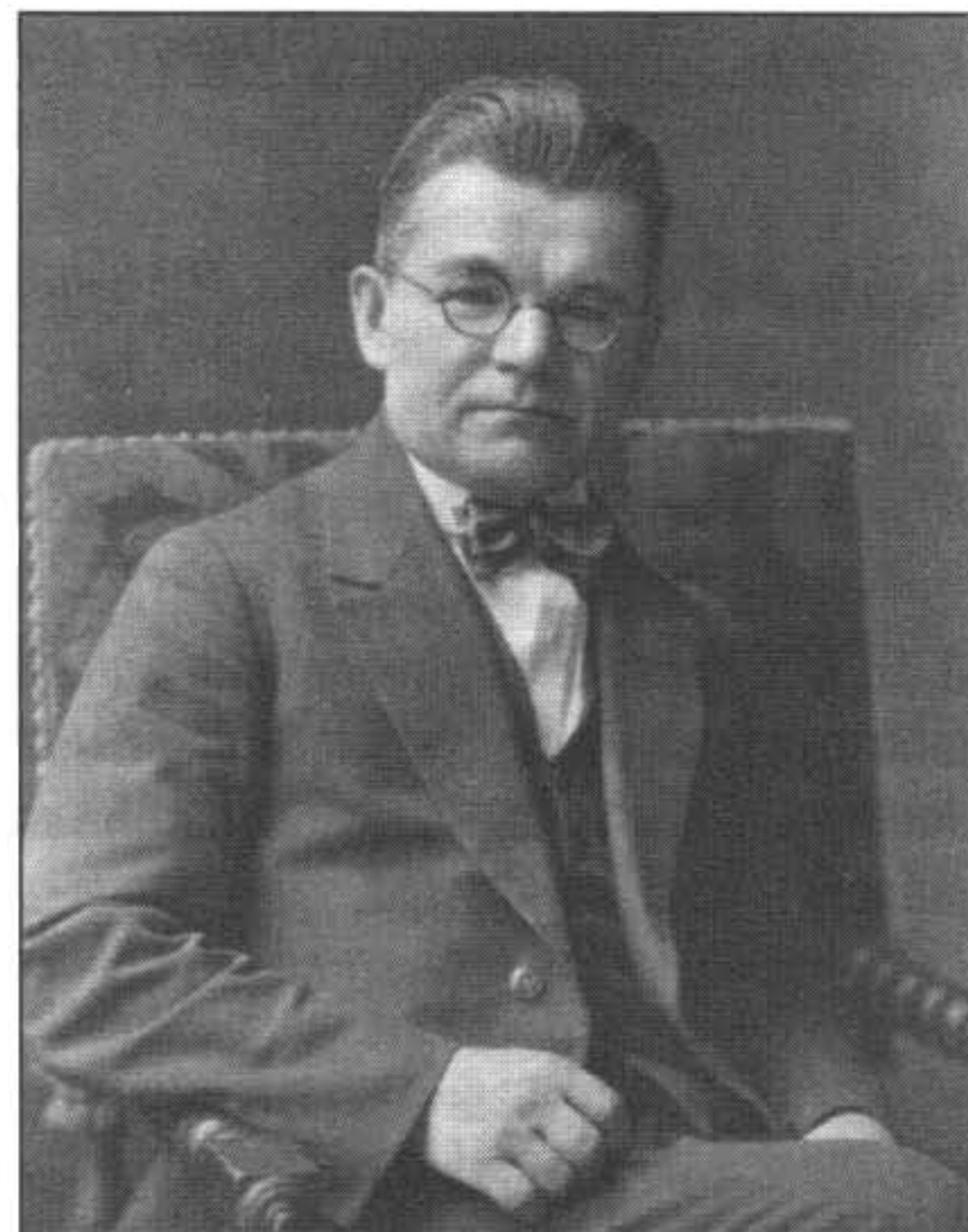
ka nevěděli, bylo zakončeno požadavkem na svolání mimořádné schůze ÚSS. Ačkoli se tohoto setkání účastnilo jen sedm zvolených členů ÚSS z osmnácti a čtyři duchovní, byl ustanoven nový výkonný výbor a jmenován (v rozporu s platnou Ústavou, která připouští pouze zvolení) nový předseda ÚSS Dobroslav Kučera.

Události dne 20. 7. 1993 hodnotí Strejčkovi odpůrci jako dovršení „palácového převratu“. Tehdy údajně obsadil budovu Unitarie a vyměnil všechny zámky. Některým zaměstnancům nebyl umožněn vstup do kanceláří, kde dosud pracovali.

Na 23. 10. 1993 byl Dobroslavem Kučerou svolán sněm do Plzně, jemuž předcházelo několik kroků, které byly v rozporu s platnou Ústavou. Objednaná bezpečnostní služba na sněm nevpustila ty zástupce obcí, kteří neměli „delegačku“ podepsanou V. Strejčkem a D. Kučerou. V důsledku toho bylo vpuštěno jen 7 namísto 37 pražských delegátů (kteří pak ovšem sněm na protest opustili) a 6 „delegátů“ brněnské obce, kteří ovšem nebyli řádně zvoleni.

Samotný sněm, který byl svolán nepravou osobou - jmenovaným, tedy nikoli dle Ústavy voleným předsedou ÚSS Dobroslavem Kučerou - a na němž nebyli zastoupeni delegáti v souladu s Ústavou, schválil na návrh Vladimíra Strejčka novou Ústavu (ne příliš odlišnou od jeho návrhu z roku 1991). Tato Ústava byla předložena ke schválení Ministerstvu kultury (MK ČR), které si ovšem neověřilo, zda žadatelé o registrační změnu mají zmocnění k vystupování jménem NSČU. Navzdory vážným výhradám byla 6. 1. 1994 tato Ústava registrována a ihned druhý den nabylo toto rozhodnutí právní moci. O pouhý den později je z NSČU vyloučeno šest osob spojených s pražskou obcí.

Pražská obec unitářů prohlásila plzeňský sněm za neplatný, protože na něm byla

Norbert Fabián Čapek (1870 - 1942).
Foto archiv.

několikrát porušena v té době platná Ústava z roku 1990. S výhradami se obrátili i na představitele Mezinárodního svazu pro náboženskou svobodu (IARF) do USA, kteří Vladimíra Strejčka do Prahy vyslali. IARF k lednu 1994 zastavila vyplácení platu Vladimíru Strejčkovi (ve výši 15 tis. \$ ročně).

Sněmu konaného 18. června 1994, který svolali Strejčkovi oponenti, se zúčastnilo 172 delegátů z šesti obcí. Byly zvoleny nové statutární orgány, schválena novela Ústavy

V co věříme my, unitáři

1. Věříme ve svobodu náboženského přesvědčení. Všichni jedinci mají být povzbuzováni, aby si vytvářeli svou vlastní náboženskou víru a aby otevřeně vyjadřovali své náboženské názory bez obav z výtek nebo odvet.
2. Věříme v toleranci v náboženských otázkách. Náboženství všech věků a kultur mají vždy cosi, co by mohlo poučit ty, kteří naslouchají.
3. Věříme v autoritu rozumu a svědomí. Konečným rozhodcem v náboženství není ani církev, ani nějaký dokument nebo činovník, ale vlastní volba a rozhodnutí každého jednotlivce.
4. Věříme v hledání pravdy s otevřenou myslí a srdcem. Není konce plodnému a vzrušujícímu poznávání, které může odkrýt lidský duch.
5. Věříme v jednotu v náboženské zkušenosti. Není základní konflikt mezi vírou a vědou, mezi náboženstvím a světem a mezi posvátným a světským.

Z materiálů Pražské obce unitářské

O jednotě

„My zdůrazňujeme Unitu, to znamená Jednotu - Jednotu veškerenstva... Nejsou dva oddělené světy a mezi nimi propast. Je pouze jeden jediný svět v Bohu a Bůh v něm. Je Jednota veškerenstva v nekonečných vibracích a proměnách z věčnosti do věčnosti.

Unitářství je pak organizovaná snaha spojovat lidi, nikoliv konfesijně, stranicky, stavovsky, rasově, nýbrž páskami kulturního a mravního úsilí a lepšího člověka a dokonalejší společenské řády.“

Norbert Fabián Čapek

z roku 1990 a tajnou volbou byl 172 hlasy Vladimír Strejček odvolán. Závěry sněmu byly předloženy MK ČR. Ministr Pavel Tigrid ovšem požadavky delegátů tohoto sněmu odmítl a potvrdil rozhodnutí, jímž byla Stejčkova Ústava z roku 1993 zaregistrována.

Unitářští odpůrci Vladimíra Strejčka se obrátili ve sporu s MK ČR na soud. Ten konstatoval, že MK ČR pochybilo, a vrátil celou záležitost k dalšímu řízení. Ministerstvo pak na začátku roku 1999 registrovalo novelizované znění Ústavy z roku 1994. Tím Strejčkova Ústava z roku 1993 pozbyla platnosti.

Zdalo by se, že je celá složitá kauza uzavřena. Vladimír Strejček však stále fakticky ovládá prostory paláce Unitaria a tedy i mnohasetmilionový majetek NSČU. Čeští unitáři tak již několik měsíců zažívají to, jak je cesta od právoplatného rozsudku k výkonu práva zdoluhavá. Přestože právo je na jejich straně, v přístupu do paláce Unitaria v Karlově ulici jim brání mříž, a tak jsou nuceni svá shromáždění konat v pronajatých prostorách Československé církve husitské. V současné době je podána žaloba na soudní vyklizení prostor v paláci Unitaria - kancelář i soukromého bytu, ve kterém Vladimír Strejček dosud bydlí.

Poznámka autora:

Při zpracování článku jsem vycházel především z rozsudku Vrchního soudu z října loňského roku a z rozhovorů s předsedkyní správního sboru Pražské obce unitářské Ivou Kocmanovou a dalšími unitáři. O vyjádření jsem požádal také Rev. ThMgr. Vladimíra Strejčka. Naši schůzce byl přítomen i Rev. ing. Otmar Doležal, představitel brněnské obce. Oba pánové odmítli odpovídat na otázky týkající se rozhodnutí soudu a personálního obsazení vedení NSČU. Odkázali mne na jejich právní zástupkyni. Ing. Doležal se při našem setkání svěřil, že druhá skupina (tj. kolem předsedy M. Starosty) nepravdivě operuje proti skupině kolem Vladimíra Strejčka. „Původ je v Karlově 8. Tady jsou ti praví skuteční unitáři, kteří šíří pravé myšlenky a ideje. Druhá skupina odpadla proto, že jim jde o majetek. Každý jejich dopis začíná slovy, že chtějí majetek,“ uvedl Otmar Doležal a dodal: „My zůstáváme na pozici zakladatele NSČU Norberta Fabiána Čapka“.

Historie, nebo fabulace?

Jednou z nejrozporuplnějších osob současného unitářství v ČR je reverend Vladimír Strejček. Unitářem byl již v sedmdesátých letech a po své emigraci zaujal v roce 1991 významné místo v NSČU. Je autorem knihy *Historie a myšlenky unitářství a univerzalizmu ve světě a v České republice*, která byla vydána letos v březnu v nakladatelství Unitaria.

Knihu lze rozdělit na dvě části přibližně stejného rozsahu. V první je zmapována historie zahraniční a česká do roku 1990. V druhé části je popsáno uplynulé desetiletí spolu s kapitolou zabývající se „vizí budoucnosti NSČU ve 21. století“. Spis si klade vysokou laťku: zmapovat téměř sedmdesát let historie NSČU. Ovšem více než s unitářskou historií má čtenář možnost seznámit se s Vladimírem Strejčkem, jeho životopisem a jeho pohledem na svět. Jednou z devíti kapitol knihy je např. „Cesta za poznáním - učňovská léta v Americe“, která má s českým (ale i světovým) unitářstvím jen velmi málo společného.

Čtenáře při četbě brzy zarazí, že Vladimír Strejček o sobě v první části mluví v první osobě („setkal jsem se“, „navštívil jsem“) a v druhé části v osobě třetí („Rev. VI. Strejček byl pozván“, „Rev. VI. Strejček se nervově zhroutil“ apod.). Nelze si ovšem nevšimnout i dalších zvláštností knihy.

Jednou z těchto zvláštností je bezesporu fakt, že Vladimír Strejček bez zbytečného ostychu „pěje chválu“ sám na sebe („Na podzim r. 1991 povolává ČSN do funkce superintendenta z emigrace přicházejícího Rev. ThMgr. Vladimíra Strejčka. Pod jeho duchovním vedením se NSČU velmi jasně začíná orientovat univerzalistickým směrem s hlubokou duchovní náplní“ - str.6 a další místa v druhé části) a též na osoby, které ve vnitřním sporu NSČU zůstaly na jeho straně („Sněm v Jičíně byl dokladem spolupráce, jednoty, přátelství a úcty jednoho ke druhému - str. 90).

Strejčkův egocentrismus můžeme pozorovat i v těch částech, které naznačují, že novodobá historie unitářů nezačíná sněmem v prosinci roku 1990, kdy byla přijata Ústava, ale až rokem 1991, kdy přijel Strejček z Ameriky. Např. kapitola s názvem České unitářství v období změn 1990 - 1999 je uvedena touto větou: „Po slavnostní inauguraci do funkce superintendenta v listopadu 1991 bylo třeba se dát ihned do práce“ (str. 74). O velmi důležitém sněmu v roce 1990 je zmínka až v souvislosti se sněmem v roce 1992.

Další pozoruhodností jsou sporné až nepravdivé informace. Vladimír Strejček několikrát píše, že již v roce 1991 byl jmenován superintendentem NSČU. Ústava z roku 1990 tuto funkci ovšem nezná, a proto do ní nemohl být po svém návratu z emigrace jmenován. V roce 1991 byl jmenován duchovním NSČU, a tedy nikoliv nejvyšším představitelem NSČU, jak by z funkce superintendenta vyplývalo.

Opomenutí některých - podle našeho názoru podstatných - informací v knize by mohlo být způsobeno jejím rozsahem nebo rychlostí jejího zpracování (autor uvádí, že ji napsal během dvou týdnů). Je ale těžké se ubránit dojmu vyslovené lži, když na straně 86 Strejček píše, že sněmu v Praze v červnu 1994 se zúčastnili pouze zástupci obce pražské, brněnské a plzeňské. Dostává se tím do rozporu s nálezem Vrchního soudu, který ve svém odůvodnění rozsudku z října 1998 uvedl, že na sněmu bylo přítomno 172 českých unitářů z 6 obcí.

To, že kniha je v podávaných informacích velmi neobjektivní, dokazuje například i závěrečný „Chronologický přehled života a událostí NSČU“, kde mezi zprávami z roku 1994 není vůbec jmenován červnový sněm v Praze, na kterém byl Vladimír Strejček odvolán z funkce a na němž byla přijata novela Ústavy z roku 1990, která platí dodnes. Asi není pochyb o tom, že tento celounitářský sněm byl větším mezníkem v dějinách NSČU než např. vznik agentury Gloria Strejčkovy manželky Alice.

Zajímavě autor vykládá i závěr nekonečných soudních sporů. Na str. 103 píše:

Vladimír Strejček. Foto: Jan Kotrč.

„Vzhledem k tomu, že registrace Ústavy NSČU z r. 1993 nebyla zrušena, existují v r. 1999 dvě zaregistrované Ústavy pro jednu Náboženskou společnost českých unitářů.“ Ředitelka odboru církví Ministerstva kultury dr. Řepová však Strejčkův výklad popřela s poukazem na správní řád, podle něhož pozdější rozhodnutí ruší dřívější.

Jak je patrné, jde pravděpodobně o to, jak si kdo zákon vykládá či přizpůsobuje jeho znění svým záměrem. A to je nakonec také možná klíč k celému případu NSČU.

Jiří Koubek

MÍSTNÍ CÍRKEV PO SMRTI WITNESSE LEE

BOB A GRETCHEN PASSANTINOVÍ, ÚPRAVA TEXTU: ZDENĚK VOJTÍŠEK

Místní církev - jak je nazýváno jedno z křesťanských kontroverzních hnutí - zasáhla roku 1997 smrt zakladatele Witnessse Lee. Tato událost také ovšem znamenala značný rozvoj evangelizačního a učenického programu. Růst byl zaznamenán v mnoha oblastech: zdokonalila se internetová stránka, zkvalitnila se periodika, narostlo množství video- a audionahrávek, stoupl počet příspěvků v rozhlase.

Smrt zakladatele

Witness Lee, zakladatel hnutí, které je známo jako Místní církev, zemřel 9. června 1997 ve věku devadesát jedna let. Příčinou smrti byly asi rok trvající zdravotní potíže.⁽¹⁾ Zanechal zde svou ženu, osm dětí, dvacet tři vnoučat a sedmnáct pravnoučat.⁽²⁾ Narodil se v Číně roku 1905 a žil zde do komunistického puče v roce 1949.

Witness Lee byl vychován v čínské křesťanské rodině a navštěvoval anglické farní školy. Do křesťanské služby vstoupil velice mladý - podle některých pramenů v 19, podle jiných v 21 letech. Stal se posluchačem a po čase také spolupracovníkem čínského křesťanského vůdce Watchmana Nee, který mu v roce 1934 svěřil odpovědnost za „Šanghajské vydavatelství evangelia“ (Shanghai Gospel Book Room).

Krátce před komunistickým převratem v Číně utekl Lee s mnoha dalšími Neeovými následovníky do Taiwanu. Zde založili „Taiwanské vydavatelství evangelia“ (Taiwan Gospel Book Room), které za pět let působení dalo vzniknout 20 tis. křesťanských sborů. Po Neeově uvěznění v roce 1952 převzal Witness Lee neformální vedení samostatných Neeových křesťanských sborů, známých jako „Malé stádo“.⁽³⁾

V roce 1962 Witness Lee oznámil, že ho Bůh povolal do Spojených států. Brzy založil „Církev v Los Angeles“, do níž se přistěhovali členové Malého stáda z Taiwanu. Přibývalo i amerických konvertitů, a tak vznikaly „satelitní“ sbory nejprve v Kalifornii, potom již v celých Spojených státech.

V roce 1965 Lee založil vydavatelství Neeových spisů „Živý proud“ (Living Stream Ministry).⁽⁴⁾ Leeovi se tak na základech učení Watchmana Nee podařilo vybudovat hnutí s celosvětovou

působností, nejčastěji nazývané Místní církev (Local Church).

Kritika a odezva na ni

Lee a jeho následovníci odmítají označení za sektu, ale důrazně se oddělují od ostatních křesťanských církví, denominací a hnutí. Nejraději se prezentují jako „církev v místě“, tedy například „církev v Anaheimu“ nebo „církev v Chicagu“. Kontroverze, která tuto skupinu provázela, zčásti pramenila z jejího exkluzivismu a až nepřátelství vůči církvím, které jsou uspořádány denominačně nebo jinak než na místní bázi. Leeovo výrazné učení o základních křesťanských doktrínách a některé praktiky místní církve byly také podrobeny kritice širší evangelikální veřejnosti. ...

Místní církev,

známá též jako Chu Hui So, Malé stádo, je křesťanské fundamentalistické hnutí. Jak Místní církev, tak Malé stádo jsou jména, jimiž toto hnutí nazývají lidé stojící mimo něj. Sami příslušníci nazývají sbory, které se orientují podle učení Watchmana Nee a Witnessse Lee, jako „církev v určitém místě“.

U počátků hnutí stojí **Watchman Nee** (1903 - 1972), narozený jako Nee Shu Tsu. Po obrácení ke křesťanství přijal jméno To Shen (Strážný, angl. Watchman). V letech 1923 - 1950 založil v Číně na 200 křesťanských sborů. Trval na tom, že „církev není menší ani větší než dané místo. ... Církev musí mít výlučně místní charakter a přestává být biblickou církví, jakmile je založena na jiných kritériích“ (Watchman Nee: Církev v místě, Der Strom, 1993, str. 13). V době, kdy v Číně jsou protestantské církve kontrolovány komunistickou vládou (viz zde str. 22), je uskutečnění této myšlenky vhodným způsobem, jak se státní kontrole vyhnout. Roku 1952 byl Nee uvězněn a vydavatelé jeho knih přesunuli svou činnost na Taiwan. Nee zemřel ve vězení.

Místní charakter si hnutí vzalo s sebou i do svobodných zemí. Tento princip se stal hlavním znakem tohoto výlučného křesťanského proudu. Na Západ se dostal díky Stephenu Kuangovi, který roku 1954 přišel do Spojených států. Respektovaným vůdcem však byl již na Taiwanu blízký Neeův spolupracovník, **Witness Lee** (1905 - 1997). Lee byl ovlivněn hnutím bratří (plymouthští, darbysté). K této fundamentalistické církvi (u nás vystupuje jako Křesťanské sbory) má hnutí Místní církev nejbližší.

Hnutí místních církví se projevuje nejvíce vydáváním a distribucí Neeových a Leeových knih. I u nás je nejvíce viditelné díky knihkupectví Proud, které distribuuje stejnojmenný časopis a celou řadu Neeových knih, přeložených do češtiny a vydávaných nakladatelstvím „Living Stream Ministry“ v kalifornském Anaheimu (dva svazky: „Boží evangelium“, „Slavná církev“, „Služba církve modlitbou“, „Nová smlouva“, „Tajemství Krista“ a další). Česky vyšly knihy a traktáty Watchmana Nee také v překladu z němčiny ve stuttgartském nakladatelství „Der Strom“. Neeovu knihu „Osvobození ducha“ vydalo v roce 1994 české nakladatelství Křesťanský život, které patří k Apoštolské církvi.

Zdeněk Vojtíšek

Vedle Scientologické církve je Místní církev jednou z nejaktivnějších náboženských skupin v podávání žalob a vedení soudních procesů proti kritikům. Mnohokrát za dobu své existence zastražovala soudními procesy autory a vydavatele kritických pojednání o Witnesssovi Lee a jeho církvi.

Doktrinální důrazy

Nejvíce sporů vyvolává to učení Místní církve, které se týká doktríny o Boží trojici. Lee užíval takového jazyka, metafor a ilustrací k popisu Trojice, které vyvolávají dojem, že osoby Trojice jsou zaměňovány - popisuje Boha jako osobu, která se čas od času proměňuje z jedné osoby Trojice v druhou. ...

Witness Lee a jeho manželka. Foto: CRJ.

Mnozí z těch, kdo navštívili setkání Místní církve, byli svědky praktiky zvané čtení modliteb, kterou byste v jiných církvích marně hledali. Při setkání to vypadá, jako by členové církve recitovali slova Písma. Witness Lee to popisuje takto: „Čtete - modlete se Písmo. Modlete se slovy písma přesně, jak jsou zapsána. Časem zjistíte, že celá bible je modlitební knížka. Můžete otevřít kteroukoli stránku a modlit se slovy jakéhokoli oddílu Písma ... I když nebudete dané pasáží rozumět, jste přesto tímto čtením - modlením vzdělávání, protože Bůh je obsažen ve svém slově. Boží slovo je jeho vlastním dechem (Duchem).“⁽⁵⁾ ...

Co přinese budoucnost

... Vydavatelství Živý proud (Living Stream Ministry) ... zakoupilo rozsáhlý komplex kancelářských budov v Kalifornském Anaheimu ... To jim umožní nastěhovat všechnu centrální agendu pod jednu střechu a mít i značnou rezervu pro růst vydavatelství. Tento osmadvacetiakrový pozemek „může poskytnout 1 600 míst k parkování a ubytovat 7 tis. svatých“. ...

- 1 „In Memoriam: Witness Lee, a Bondslave of Jesus Christ“, The Stream Magazine, 27. 4. 1998
- 2 Witness Lee: Christian Teacher
- 3 Tato informace je k dispozici v mnoha materiálech, včetně článku „In Memoriam...“
- 4 Jedná se o nevýdělečnou organizaci se sídlem v Anaheimu.
- 5 Witness Lee: Pray-Reading the Word

Vybráno z: *Christian Research Journal*, 3/99.
Přeložila Noemi Průšová

Torontské požehnání pokračuje

ZLATÉ BOŽÍ PLOMBY

TOMÁŠ NOVOTNÝ

V posledních měsících hlásí charismatické sbory po celém světě neuvěřitelné zážitky. Z různých částí světa z těchto komunit, jež za součást své víry považují existenci zázraků, modlitbu v nesrozumitelném jazyce a zázračné uzdravování, přicházejí zprávy o zvláštním jevu, k němuž údajně dochází v průběhu jejich shromáždění a modliteb. Jedná se o to, že se účastníkům v ústech mění normální amalgamové plomby na zlaté, vyrůstají jim zlaté korunky anebo se alespoň mění černé plomby na světlé. Mluví se i o zlatém prachu, který se objevuje ve vlasech a na rukou příslušníků tohoto hnutí.

Zvláště hojně se prý tento jev vyskytuje ve sborech, které jsou nějakým způsobem napojeny na tzv. Torontské letištní křesťanské společenství (Toronto Airport Christian Fellowship). Tam totiž prý všechno začalo, když letos 3. března při konferenci zažilo na tři sta lidí tyto změny v ústní dutině. Není divu, že se odtud tento zážitek rozšířil do celého světa. Vždyť od roku 1994 velká část charismatického hnutí vzhlíží právě k tomuto centru jako místu zvláštního Božího požehnání. Mluví se dokonce o nové vlně Ducha svatého, která odtud vychází, tzv. Torontským požehnáním.

To našlo mnohé zastánce i v našich zemích. Projevuje se hysterickým smíchem účastníků shromáždění, ztrátou vědomí po dotyku uzdravujícího kazatele a dalšími extatickými projevy.

V oficiální zprávě vydané 17. března Torontským letištním společenstvím se říká doslova: „Po konferenci se delegáti vrátili

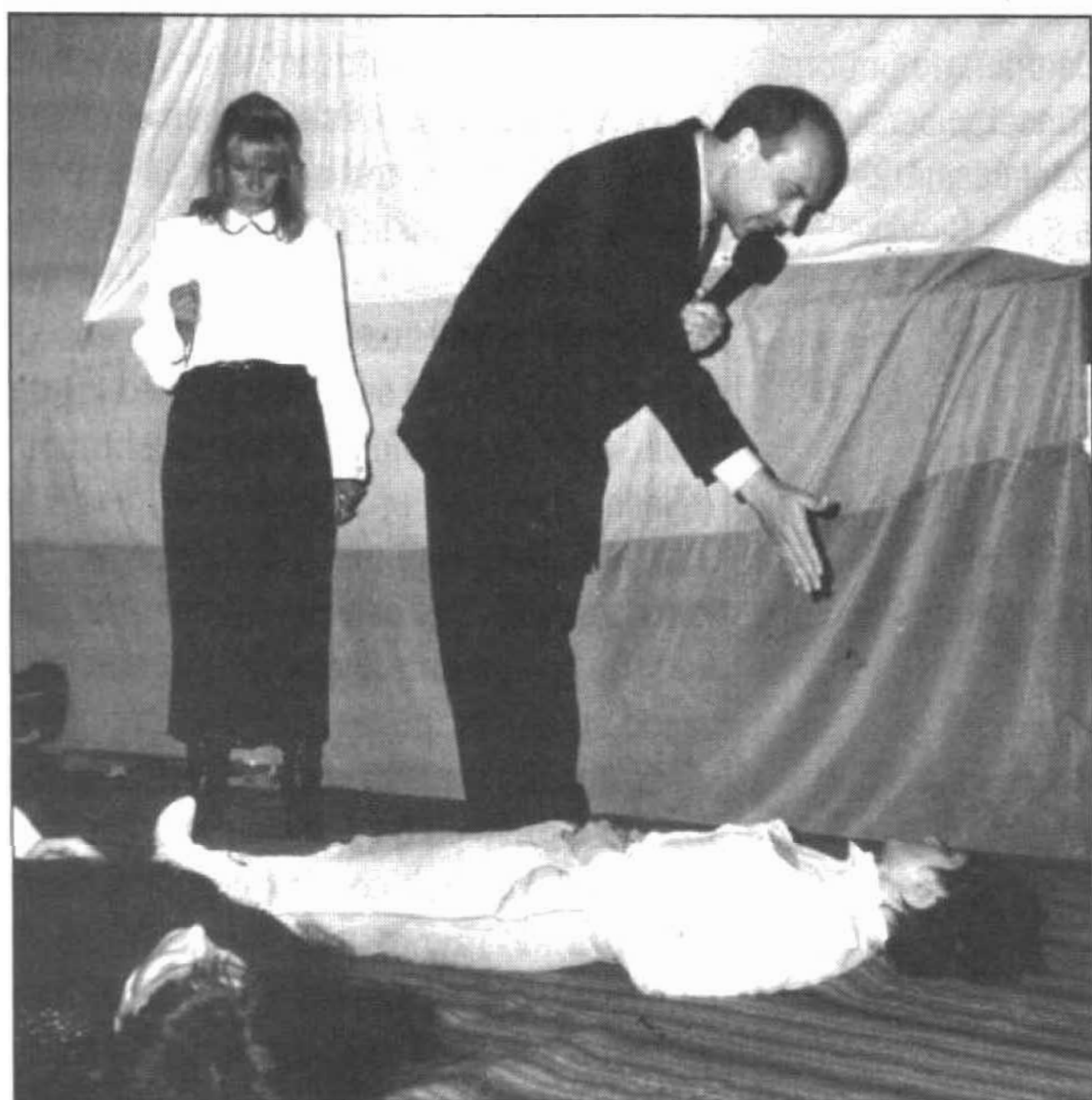
domů a tyto 'zubní zázraky' se začaly objevovat u jejich přátel a členů rodiny. Někteří z nich vydávají svědectví o tom, že zažili tyto zázraky, když sledovali videozáznamy z konference. Zprávy o tom, jak se plomby mění na světle stříbrné nebo zlaté, přicházejí z Jižní Afriky, Austrálie, Anglie, Mexika a ze všech částí Kanady a Spojených států. Naše společenství (TACF) je nadšeno a fascinováno zprávami, jak se tyto 'zubní zázraky' rychle šíří“.

Přestože neexistuje prozatím žádný skutečný důkaz o pravosti takového alchymistické proměny výplně po zubním kazu, mnoho lidí tyto zážitky bere velice vážně. Našlo se dokonce i biblické podepření tohoto jevu. Jedná se prý údajně o naplnění výroku ze Žalmu 81,11, kde Hospodin říká: „Otevři svá ústa a já je naplním“. V tomto vysvětlení jde vlastně o anglickou slovní hříčku. Plombě se totiž anglicky říká „filling“, tedy doslova „naplnění“. Existuje i oficiální pokus o vysvětlení, proč k tomuto jevu dochází. Prohlášení Torontského společenství k tomu říká: „Snad proto, že je (lidi) Bůh miluje a má potěšení v žehnání svým dětem. Snad je to znamení a zázrak, aby vyšel najevo skepticismus, který je stále ještě v mnohých z nás. Snad se velice přiblížila Jeho sláva a přítomnost.“

Je zajímavé, že podobná vlna neprochází charismatickými sbory poprvé. Vzpomněme jen na vlnu prodlužování končetin, praktikovanou v sedmdesátých letech, kdy mnozí členové těchto společenství najednou zjistili, že až do té doby neměli nohy nebo ruce stejně dlouhé, a nadšeně svědčili o svém uzdravení.

Dokonce již v padesátých letech se šířily pověsti o kazateli A. A. Allenovi (American Healing Movement) a vlně zázračných ošetření zubních kazů. Tehdy se ovšem tyto zprávy soustředily na chudé vrstvy, jež si z finančních důvodů nemohly dovolit lékařskou péči.

A tak - jak tomu vždy v takových případech bývá - jsou zprávy o těchto zázracích pro jedny povzbuzením jejich víry, pro druhé jsou jen důkazem toho, jak členové jistých náboženských skupin snadno podléhají iracionalitě nábožensko hysterických vln.

Již na vystoupení v Příbrami 1. 3. 1995 předpovídal apoštol Torontského požehnání Claudio Freidzon, že křesťanům v Čechách narostou nové stoličky. Zatím k nám ale tento zázrak nedorazil.
Foto archiv.

VSTANOU NOVÍ MESIÁŠI

ZDENĚK VOJTÍŠEK

Hnutí Grálu je možné považovat za typické nové náboženství. Na začátku své sedmdesátileté historie si prošlo bouřlivým vývojem, dnes se šíří tiše a neokázale. Bouři způsobují spíše heretici grálovského pravověří.

Talenty: obchod a spisovatelství

Zakladatelem Hnutí Grálu je Němec Oskar Ernst Bernhardt. Narodil se roku 1875 v měšťanské rodině v saských Biskupicích (Bischofswerda) a stal se obchodníkem. Hodně cestoval a uplatnil se i jako spisovatel cestopisů a povídek. K zásadnímu zlomu v jeho životě došlo pravděpodobně při jeho pobytu na ostrově Man, kde byl jako německý občan na britském území během první světové války internován (1915 - 1919).⁽¹⁾

Po návratu do Německa začal vystupovat pod jménem Abd-ru-shin, což má být podle současných příslušníků Hnutí Grálu v překladu z arabštiny „Syn Světla“. ⁽²⁾ Sám Bernhardt ovšem toto jméno původně vykládal jako „Syn Ducha Svatého“ ⁽³⁾ a arabisté tento výraz neumějí přeložit vůbec. ⁽⁴⁾ Ať tak či onak, pod jménem Abd-ru-shin přednášel a také své přednášky psal do časopisů vydávaných stoupenci, které poměrně rychle získával. Vznikaly tak sešity „Listy Grálu“ (Gralsblätter) a „Volání“ (Der Ruf), které obsahovaly též Abd-ru-shinovy odpovědi na čtenářské dotazy.

Z tohoto materiálu vzniklo již roku 1926 první souborné vydání přednášek pod názvem „Ve světle Pravdy“. Tato kniha byla později - jak přednášek přibývalo - rozšiřována a upravována a dodnes je základem učení Hnutí Grálu a svatým písmem věřících tohoto náboženství. Z korespondence se čtenáři vznikla kniha „Odpovědi na otázky, 1924 - 1937“. ⁽⁵⁾

Rychlý rozvoj nového náboženství dovolil založení osady Grálu v tyrolském Vomperbergu a rozvinutí řady duchovních i podnikatelských aktivit Bernhardta, jeho rodiny a nejbližších spolupracovníků. Bernhardtovo hnutí bylo vystaveno podezření ze sektářství a Bernhardtova rodina z chřtivosti majetku a moci. V roce 1936 byl Bernhardt vězněn kvůli devizovému přečinu ⁽⁶⁾ a na povrch vyplynula i jeho dvě odsouzení z let 1901 a 1902. ⁽⁷⁾

Tlak, v němž se Bernhardt ocitl z velké části kvůli odpadlíkům ⁽⁸⁾ Hnutí Grálu, vyvrcholil jeho zatčením, zabavením majetku a zaborem Vomperbergu v roce 1938. ⁽⁹⁾ Bernhardt strávil šest měsíců ve vazbě, po propuštění žil pod dohledem policie několik měsíců ve Slezsku a pak v Kipsdorfu v Krušných horách. Tam také v závěru roku 1941 zemřel.

Paralelní život: Bernhardt jako Abd-ru-shin

Bernhardtovi následovníci nepochybovali, že tento muž je skutečně tím, za něhož se vydával: Spasitelem, Synem Člověka, Imanuelem, jímž se vyplnilo zaslíbení o druhém Kristově příchodu, tím, jehož příchod bude znamenat soud nad lidstvem a počátek Tisícileté říše. Jeho nynějšímu pozemskému životu měla předcházet existence v době Mojžíšově před více než 3 tisíci lety v arabském národě Is-Ra (odtud jeho jméno Abd-ru-shin), v němž měl být knížetem. ⁽¹⁰⁾

Druhé Abd-ru-shinovo vtělení do těla Oskara Bernhardta v naší době vidí jeho věrní jako důsledek jeho veliké lásky k lidstvu, když „sestoupil ze Světla dolů, do odporné temnoty Země, aby ... přinesl ... bezpečnou záchranu“. ⁽¹¹⁾ Jeho narození údajně „ohlašovaly hvězdy“ ⁽¹²⁾ (Hvězda Syna Člověka ⁽¹³⁾) a jeho působení bylo provázeno zázraky (např. záření v podobě holubice, vycházející z jeho čela, ⁽¹⁴⁾ apod.). Již na Velký pátek roku 1923 bylo „duchovně ... spatřeno, že v tento den Syn Boží Ježíš sestoupil k zemi, aby svůj úkol prostředníka mezi Bohem a lidstvem přenesl na Syna Člověka“, ⁽¹⁵⁾ jímž je míněn právě Bernhardt.

Tím už byla připravena cesta, aby došlo k „obratu světů“ a aby Abd-ru-shin mohl poprvé veřejně prohlásit „Já jsem to!“ (29. 12. 1929). ⁽¹⁶⁾ Božské atributy získali pak nejen Bernhardtovi nejbližší příbuzní (on, jeho manželka a nevlastní dcera utvořili „Boží Trigón“, trojici), ale dokonce i osada Vomperberg, když o domu Bernhardtových se praví, že „stojí na onom místě, které směl kdysi spatřit Abrahám jako 'Horu spásy'!“ ⁽¹⁷⁾ Pak již je jen zcela přirozené, že i Bernhardtovu

Oskar Ernst Bernhardt (1875 - 1941).
Foto archiv.

nemoc („Ecce homo!“), smrt i uložení ostatků prý provázely nadpřirozené úkazy. ⁽¹⁷⁾

Ačkoli jsou Bernhardtovy mesiášské nároky posluchačům jeho přednášek a čtenářům jeho knih naprosto jasné, Abd-ru-shin si dává pozor, aby je nikdy nevyslovil naplno. To mu dává prostor k lavírování: před svými věrnými vystupuje s autoritou neomylného Syna Člověka, před úřady a veřejností je však schopen cynicky prohlásit, že ho uctívání a „blouznění“ lidí vlastně obtěžuje. ⁽¹⁸⁾

Stvoření a jeho zákony

Základem Abd-ru-shinova učení je jeho představa stvoření. Kolem „božsky bezbytného“ Boha se nacházejí v soustředných kruzích bytosti na různých úrovních podle toho, jak silné božské vyzařování k nim proniká. Nejbližže Bohu jsou božské bytosti (Prakrálovna, Věční, Nejstarší a další), dále věční duchové, nevědomí lidští duchové, bytostní (víly, gnómové, skřítky apod.), zvířecí duše a konečně - nejdále od Světla a v nejmenším pohybu - hmota. Ta se dělí na jemnou (zjednodušeně: svět našich myšlenek) a hrubou (tělesný svět). ⁽¹⁹⁾

Tímto stvořením prostupují neměnné zákony, z nichž mají největší význam tři: Zákon tíže, zákon přitažlivosti stejnorodého a zákon zvratného působení.

Zákon tíže je příčinou stupňovitého uspořádání stvoření od nejduchovnějších úrovní až k hutným hrubohmotným světům, k nimž patří také naše země. Člověk pochází z duchovní úrovně a jeho úkolem je duchovní vzestup z hmoty. Ten je umožněn odhazováním pozemských zátěží - lenosti, sobectví, zloby apod. „Směřuje-li však člověk k dobremu, ... pak se jeho duch stává lehčím a podle zákona tíže směřuje vzhůru do svět-

lejších úrovní, až nakonec dosáhne svého pravého domova, duchovní říše.⁽²⁰⁾

Zákon přitažlivosti stejnorodého říká, že stejné vlastnosti se sdružují. Podle Abd-ru-shina to platí i o našich myšlenkách, které se jemně zhmotňují a přitahují stejnorodé myšlenky i děje. Je tedy pak pro člověka velmi důležité, aby své myšlenky kontroloval a osvobodil se ode všech pozemských.⁽²¹⁾

Zákon zvrtnutí působení chápe lidské myšlenky, slova i činy jako setbu, jejíž plody sám původce nevyhnutelně okusí, a to buď ještě v tomto, nebo v některém z následujících životů. Přetělováním jako prostředkem evoluce lidského ducha si jsou Abd-ru-shinovi následovníci jisti. Do tohoto řetězce činů a odplat Bůh nezasahuje, vše se děje samostatně pouze na základě věčných zákonů.⁽²²⁾

Na hranici božské a duchovní úrovně stojí „duchovně viditelný“ hrad Grálu. V něm je jako symbol Boží lásky uložena nádoba: Svatý Grál. Z tohoto hradu sestupují do hmoty dva vyslanci: nejprve to podle Abd-ru-shina byl Ježíš Kristus jako Syn Boží, nyní na sklonku věků před posledním soudem sám Abd-ru-shin jako Syn Člověka, Parsifal Imanuel. Úkolem obou je ukázat lidstvu cestu vzhůru. U Syna Božího lidstvo selhalo.⁽²³⁾ A jak dopadl Abd-ru-shin?

Všechny odpovědi a bez mezer

Pro úspěch své mise Abd-ru-shin učinil asi vše, co mohl. Svého spisovatelského nadání dokonale využil - většina jeho přednášek je strhující. Velmi často používá dramatického líčení a vtahuje posluchače či čtenáře do děje, který dělá dojem kosmické platnosti a důležitosti. Text je velmi sugestivní, přesto Bernhardt stále apeluje na vlastní zkušenosti a vlastní přemýšlení posluchačů a čtenářů, takže při vší fascinaci nabývají dojmu, že všechny informace si vlastně ověřili a o všem se přesvědčili sami.

Jak je mnohokrát zdůrazněno, učení, které Abd-ru-shin přináší, je „bez mezer“ a má odpovídat „na každou otázku“.⁽²⁴⁾ Při jeho nekritickém přijímání může skutečně nastat dojem jakési velmi logické a vnitřně konzistentní stavby, která vykládá vše jednoduše a srozumitelně. Tato zdánlivá logika je však spíše dána mistrovským žonglováním se slovy a s pojmy. Pojmové piruety Abd-ru-shinovi umožňují podle potřeby obhájit téměř vše: například současnou platnost zákona o přitažlivosti stejnorodého i lidové moudrosti o přitažlivosti protiv.⁽²⁵⁾

Kritické zkoumání Abd-ru-shinova učení je prakticky vyloučeno mnohokrát zdůrazňovanou negativní úlohou rozumu (přebujelý

lidský rozum je dědičným hříchem⁽²⁶⁾). Podobně často zaznívá apel na osvobození od nánosů cizích myšlenek.⁽²⁷⁾ Abd-ru-shin tak lehce dojde až k tvrzení, že „pochopit Poselství Grálu ... bude ... možné teprve tehdy, až lidský duch dá stranou všechno, co si dosud vybudoval, v domýšlivém rozumování, a začne úplně od začátku!“⁽²⁸⁾

Podobně, jako je zapovězeno používat rozum a předchozí zkušenost, nemůže si být čtenář či posluchač Abd-ru-shina jist ani svými city. Cit (což je vlastně duch) je totiž nutné přísně odlišovat od pocitu, závislého na pudech a na rozumu.⁽²⁹⁾ Přestože jsou pocity silně odsuzovány, není zcela zřetelné, jak lze vlastně cit od pocitu rozpoznat.⁽³⁰⁾ Důsledkem pak je stálá obava čtenáře či posluchače zapojit do myšlenek o Abd-ru-shinově poselství cokoli kritického, neboť by to mohlo být buď „rozumářství“, nebo hrubohmotný „pocit“.

Další příčinou přesvědčivosti Abd-ru-shinova díla je silně autoritativní přístup. Téměř v každé přednášce se objevují tvrzení, že lidstvo doposud vše chápalo špatně, ale nyní je díky Abd-ru-shinovi zjeveno, jak to chápat správně („Já však pravím vám...“⁽³¹⁾). Text je prochnut autorovou nadřazeností znalce, který přinesl („Vám lidem“) ze svých božských výšin dokonalou Pravdu. Ti, kdo jeho poselství dosud nepřijímají, k němu jednou „vztáhnou ... ruce a všichni budou sténat a úpěnlivě prosit“, ale on „... je většinou od sebe odvrhne jako jedovatý hmyz!“⁽³²⁾

Ve světle měnící se Pravdy

Bernhardtovo učení v knize „Ve světle Pravdy“ vyšlo nejprve jako soubor přednášek roku 1926 (tzv. malé fialové vydání). V kom-

Náhrobek Abd-ru-shina a jeho rodiny na Vomperbergu. Foto archiv.

pletní podobě vyšlo roku 1931 a hned následujícího roku bylo přeloženo do češtiny. Uzávěřenost tohoto vydání je vyjádřena slovy:

ZÁVĚR.

Abdrushin dokončil nyní svoje poselství lidstvu. Po dokončení povstal v něm Bohem poslaný Syn Člověka IMANUEL,

kterého sám Syn Boží, Ježíš, zaslíbil lidstvu k soudu i ke spasení, když již staří proroci na něho poukazovali. Nosí znamení svého vznešeného poslání: Živoucí kříž Pravdy, zářící z něho, a Božskou holubici nad sebou, jako je nosil Syn Boží.

Lidstvo, probud' se ze spánku svého ducha!

Toto jasné prohlášení nechal ovšem ze svých knih Bernhardt roku 1937 vyříznout. Zdůvodnil to tím, že bez přímého poukazu na Imanuele se poselství bude snadněji šířit a „zůstane pak také pro nepřátele nedotknutelné“.⁽³³⁾

Nejen jasný poukaz na Imanuele, ale i další tvrzení z tohoto Závěru bylo záhy zpočtybněno. Ukázalo se, že „ještě nebylo řečeno všechno“⁽³⁴⁾ a tak byly publikovány dvě knihy dodatků. Poslední Abd-ru-shinova přednáška pak vyšla roku 1937.

Navzdory tvrzení, že dílo je kompletní a „bez mezer“, se tak dnes setkáváme s knihou, která se od uzavřeného Abd-ru-shinova díla (z roku 1931) podstatně liší. Dnešní „kanonický“ spis Hnutí Grálu vycházel až po Bernhardtově smrti v letech 1949 - 1950. Současní zastánci Hnutí Grálu vehementně tvrdí, že úpravy oproti vydání z roku 1931 jsou dílem samotného Abd-ru-shina. Někteří jeho nezávislí obdivovatelé však toto tvrzení zpochybňují a přičítají tyto úpravy spíše vdově po Bernhardtovi Marii.⁽³⁵⁾

Vydání z let 1949 - 1950 je uspořádáno do čtyř svazků. Prvé tři díly vyšly od té doby již několikrát i česky pod názvem „Ve světle Pravdy“ (od roku 1979 též v jednu svazku), čtvrtý díl „Napomenutí“ je určen pouze zpečetěným Abd-ru-shinovým následovníkům. Ostatním lidem je nepřístupný.

Posmrtné vydání Abd-ru-shinova obsahuje další přednášky z let 1931 - 37. Mnoho starších přednášek je upraveno a tři přednášky dokonce zcela chybí. Dvě z nich („A vyplnilo se...!“ a „Syn Boží a Syn Člověka“) pravděpodobně ze stejného důvodu jako Závěr:

Bernhardtovo mesiášství je v nich vyjádřeno příliš jasně. Třetí přednáška („Povolání“) je po druhé světové válce kvůli svým proněmeckým postojům nepřijatelná. Začíná totiž slovy: „Němci mají být povoláni, aby se stali duchovně i světsky vedoucím národem!“⁽³⁶⁾

Bernhardt a nacismus

Nebylo by ale asi spravedlivé připisovat Bernhardtovi nacistickou ideologii, i když verva, s níž hájí svůj árijský původ, je podivuhodná.⁽³⁷⁾ Ve zmíněné přednášce „Povolání“ sice mluví o výjimečnosti německého národa a o bílé rase tak, že by to dnes bylo jistě považováno za projev rasismu, jeho nadšené německé ovšem tehdy nebylo v náboženských kruzích ničím příliš výjimečným. Ani obdiv ke germánskému náboženství nevybočuje příliš z dobových romanticko-mystických kliše. Lze jen spekulovat o tom, do jaké míry takové a podobné proněmecké blouznění připravovalo půdu totalitě.

Na druhou stranu ale Bernhardt jistě nebyl mučedníkem fašismu. Když tedy současný čelný představitel Hnutí Grálu píše, že Bernhardt byl zatčen a uvězněn, „neboť celé jeho dílo bylo naprosto neslučitelné s fašistickou ideologií“,⁽³⁸⁾ jedná se o účelovou lež, která počítá s neznalostí čtenáře.

Vomperberg

Po Bernhardtově smrti a po skončení druhé světové války se jeho rodina vrátila zpět na Vomperberg. Obnovit slávu „jaspisové laboratoře“, obchod s léčivými bylinami či náramky s barevnými skly pro pomoc tělu a duchu se v plné míře nepodařilo, přesto však Abd-ru-shin svou rodinu dobře zaopatřil. Manželku Marii a nevlastní děti Irmingard, Alexandra a Elizabeth ve spise „Ve světle Pravdy“ umístil vysoko do praduchovní úrovně, a tak jim zajistil postupné nástupnictví v nejvyšších funkcích svého náboženství.

Rodině se podařilo překonat zklamání, které po smrti Abd-ru-shina mezi jeho věrnými nastalo. Podle jeho spisu měl nastat poslední soud a tisíciletá říše ještě za jeho života.⁽³⁹⁾ Když Abd-ru-shin zemřel a předpovědi se nesplnily, prosadil se nakonec výklad, podle něhož padá vina za tyto nesplněné naděje na samo lidstvo: „V důsledku selhání lidstva v takové míře, jaká nebyla zpočátku předpokládána, nemohl Syn Člověka Imanuel, prodlévající na zemi, zříditi zde říši míru, jak bylo původně předurčeno.“⁽⁴⁰⁾

Také spory se zklamanými odpadlíky či znepokojenými sousedy postupně utichaly a Hnutí Grálu se stabilizovalo do dnešní podoby. Vomperberg zůstává duchovním cen-

trem, jež následovníci navštěvují co nejčastěji, především při příležitosti tří slavností: svatě Holubice (30. 5.), slavnosti Čisté lilie (7. 9.) a slavnosti Zářící hvězdy (29. 12.).⁽⁴¹⁾

Hnutí a jeho lidé

Dnes - jak již bylo řečeno v úvodu - je Hnutí Grálu náboženstvím, které již nezpůsobuje velký společenský rozruch. Tak jako před válkou lákalo často spiritisty a podobně laděné zájemce,⁽⁴²⁾ šíří se dnes u nás poměrně rychle mezi léčiteli a často jejich prostřednictvím i dále. Lze odhadnout, že dnes jsou u nás téměř dva tisíce vážných „hledačů Pravdy“, kříž Grálu nosí jistě přes tisíc lidí.

Hledači Pravdy i nositelé křížů vytvářejí v místech svého působení tzv. kruhy Grálu. Mají to být neformální společenství lidí, které spojuje pouze zájem o Abd-ru-shinovo dílo. Organizační a finanční záležitosti jsou spravovány pomocí nadací Hnutí Grálu.

Hnutí Grálu se velmi vyhýbá označení „náboženství“, náboženské rysy jsou však nepochybné. Stálý rozpor mezi Abd-ru-shinovým „Nepřináším však nové náboženství, nechci zakládat novou církev, tím méně nějakou sektu...“ a faktickým stavem se projevuje na všech úrovních.⁽⁴³⁾

Přes všechny zvláštnosti představují jediné vážné nebezpečí v tomto náboženství jeho heretici - příliš nadšení čtenáři Abd-ru-

Jan Dietrich Dvorský vystoupil v Čechách s myšlenkou, že právě on je naposledy přetvářeným Abd-ru-shinem. Foto archiv.

shinova díla, kteří se nenechají oficiálním Hnutím Grálu přesvědčit, že Abd-ru-shinovo poselství je „poslední a konečné“ a že další vtělení ze Světla již nepřichází v úvahu.⁽⁴⁴⁾ Prohlašují se za další mesiáše (hovoříme o nich na příštích stranách), kteří přicházejí nastolit tisíciletou říši a splnit ty naděje, které v nich i v dalších lidech Bernhardtovo poselství vyvolalo. ■

- 1 O působení Grálu na zemi. Nakladatelství Alexander Bernhardt, Vomperberg, nedatováno (předmluva z r. 1981), str. 11
- 2 O Hnutí Grálu v naší zemi. Zpracoval J. Štefek. 1. vydání 1994, vydala Nadace Hnutí Grálu v České republice, str. 10
- 3 Abdrushin: Ve světle Pravdy, přednáška „A vyplnilo se ...!“, podle původních českých vydání z let 1932 a 1940 vydalo nakl. Hlas, Zlín 1996, str. 619
- 4 Horák, Petr: Několik pohledů na tento i onen svět očima Poselství Grálu, písemná práce, Evangelická teologická fakulta UK, Praha 1995, str. 4.
- 5 Stiftung Gralsbotschaft, Stuttgart, 3. vyd. 1991
- 6 Vollmann, Herbert: O životě a působení Abd-ru-shina, Marie a Irmingard na zemi 1975 - 1990, Nakladatelství Alexander Bernhardt, Vomperberg 1991, česky 1994, str. 35
- 7 Hutten, Kurt: Seher, Grübler, Enthusiasten, Quell-Verlag, Stuttgart 1950, str. 281
- 8 Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 38
- 9 Svědectví, Hnutí Grálu, 1991, str. 14
- 10 Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 11
- 11 tamtéž, str. 9
- 12 tamtéž, str. 11
- 13 Wenz, Eugen: Hvězda Syna Člověka, Astrologické rozhledy, 1918. Úryvky tohoto článku přetiskuje Svědectví ..., str. 17 - 18
- 14 Svědectví ..., str. 12 - 16
- 15 Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 12
- 16 Svědectví ..., str. 4
- 17 tamtéž, str. 24, 28, 36 (obrat ve válce apod.)
- 18 Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 36
- 19 Abd-ru-shin: Ve světle Pravdy, Poselství Grálu, Nakladatelství Alexander Bernhardt, Vomperberg, vydání v jednom svazku 1979, přednášky „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem“, „Život“, „Vývoj stvoření“ a další.
- 20 O Hnutí Grálu..., str. 7
- 21 Blíže viz: Abd-ru-shin: Ve světle Pravdy, 1979, přednášky „Probudte se!“ a další
- 22 Blíže viz: tamtéž, přednášky „Osud“ a další
- 23 Blíže viz: tamtéž, přednášky „Svatý Grál“, „Světové dění“, „Syn Člověka“ a další
- 24 Tamtéž, str. 53
- 25 Tamtéž, přednáška „Pokřivené duše“
- 26 Tamtéž, str. 20
- 27 Tamtéž, str. 29
- 28 Tamtéž, str. 188
- 29 Tamtéž, str. 240
- 30 Tamtéž, přednáška „Cit“
- 31 Tamtéž, str. 751
- 32 Tamtéž, str. 187
- 33 Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 33
- 34 Svědectví ..., str. 21
- 35 Ohlas tohoto sporu je patrný např. v knize Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 67 - 69
- 36 Abdrushin: Ve světle Pravdy, 1996, str. 564
- 37 Abd-ru-shin: Odpovědi na otázky, Stiftung Gralsbotschaft, Stuttgart 1991, str. 180 - 181
- 38 O Hnutí Grálu..., str. 10
- 39 Abdrushin: Ve světle Pravdy, 1996, str. 426
- 40 Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 43
- 41 Úkony Grálu na zemi, Nakladatelství Alexander Bernhardt, Vomperberg, nedatováno, str. 7
- 42 Viz životní příběhy v publikaci Svědectví ...
- 43 Viz např. Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 62 - 63, nebo Svědectví ..., str. 58
- 44 Vollmann, Herbert: O životě ..., str. 43

Nakladatelská
značka
„Stiftung
Gralsbotschaft
Stuttgart“

MESIÁŠSTVÍ V JASNÉM SVĚTLE

MARTINA DVOŘÁKOVÁ A ZDENĚK VOJTÍŠEK

Koncem června 1994 se před Pražským hradem konala podivná několikadenní demonstrace - skupina mladých lidí zde s amatérsky vyrobenými transparenty halasně bojovala za svou kamarádku Evu Sadílkovou, kterou prý nezákonně vězní na psychiatrii. Žádali samotného prezidenta Havla, aby dívce ze „spárů psychiatrů“ pomohl... Demonstranti ihned vzbudili zájem novinářů, díky nimž je brzy znala snad celá republika. Jak se ale vzápětí ukázalo, podstata problému byla někde úplně jinde. Na scéně se totiž záhy objevil jejich vůdce, ryze český mesiáš Jan Dvorský alias Parsifal Imanuel.

Causa Jana Dvorského, možná nejznámějšího tuzemského mesiáše všech dob, plnila stránky novin i televizní obrazovky dlouhé měsíce, aby se nakonec rozplynula do ztracena - Dvorský a jeho družka Lucie jsou stále marně stíháni policií, komunita skalních stoupenců tohoto učení zvesela funguje dál, jen na jiném místě a v jiném složení a ti, kteří byli ze sekty nekompromisně vyhozeni, se dodnes snaží zacelit šrámy, které jim Dvorský způsobil na duši...

Když poprvé vyšla Parsifalova „bible“

Vraťme se na samý počátek příběhu, do doby, kdy nikdo netušil, že se v Čechách začíná rodit mesiáš, který vzápětí drasticky změní životy desítek mužů, žen i dětí. Píše se rok 1993 a na knihkupeckých pultech se

objevuje kniha s názvem „Syn Člověka“ s podtitulem „Mesiášovo živé Slovo k vše-nápravě světa“. V této „nejdůležitější knize tisíciletí“ (jak uváděl poutač na obálce) autor - Parsifal Imanuel - světu poprvé předkládá svůj světonázor: on a jeho družka Lucie, zvaná Labutí panna, jsou jedinými nepřevráceneckými lidmi na Zemi, jsou předurčení vybudovat Tisíciletou říši, tj. místo, kde budou v lásce a štěstí žít jejich oddaní následovníci, pomocníci Syna Člověka.

Kniha se na první pohled zdá snůškou nesmyslných nadávek, urážlivých výroků a ukřivděných póz zneuznaného studenta pražské Filmové akademie múzických umění (FAMU) Jana Dvorského. Podrobnější studium textu ho ale ukazuje v jiném světle: jako člověka autoritativního, snad až despo-

tického, který kolem sebe vidí jen zlo, temnotu a zvrácenost a který je skálopevně přesvědčen, že ze zkaženosti tohoto světa lze jít jen po jeho boku. Jako člověka, jenž svou „Pravdu“ čtenářům předkládá s hysterickou přesvědčivostí, aby je zmanipuloval a aby zcela ovládl jejich myšlení i duši.

Tak se také stalo - kniha Syn Člověka se okamžitě stává svatým písmem pro několik desítek lidí ze všech koutů Čech a Moravy. Někteří se s Janem Dvorským zkontaktovali osobně a začali prodávat své majetky, opouštět zaměstnání i rodiny a odstěhovali se do komunit pomocníků Parsifala Imanuela, které tehdy fungovaly ve vesnicích Žebrák, Komárov, Ptákov, Mirošov a nakonec Hvozdec v okolí města Hořovic na Berounsku a Rokycansku. Z Dvorského se pomalu, ale jistě stává uctíváný a zbožňovaný mesiáš.

Bolestivá průměrnost?

Jan Dvorský (někdy používá i druhé jméno Dietrich) se narodil v roce 1966 v Liberci jako druhé dítě manželů Ladislava a Jitky Dvorských. V jeho šesti letech se rodiče rozvedli a malý Jan vyrůstal s matkou a sestrou. Z informací o jeho minulosti je zřejmé, že nebyl ničím příliš výjimečný, avšak za každou cenu se ze své průměrnosti snažil vymanit. Možná i proto v době puberty utíká k drogám, možná i proto se v době studií na FAMU snaží „promiskuitním životem“ získat si postavení ve škole, mít „pověst“, být opředěn pikantními historkami... Mít pověst inteligenta, dříče, dobrodruha, gentlemana, talenta a proutníka, protože to je tou nejlepší vizitkou a reklamou, kterou si umí udělat jen málokdo...⁽¹⁾

Ke kompletnějšímu obrazu budoucího mesiáše snad napomůže i další ukázka z jeho knihy: „Nic v životě mi nebylo ujednodušeno, naopak: stále jen se pracně prokousávat a prokousávat, dřít a dřít, narážet a narážet, nechat si vrážet šídla do břicha, jít, hledat, nenacházet, znova vstát, jít, hledat a nenacházet... A když se člověk ohlédl za sebe, viděl paseku: zničené rodinné vztahy, prokouřené plíce, propitá a profetovaná játra, zpitomělý ctižádostivý mozek, stovky hodin v depresi či euforiích, pláč ublížených a málo chápajících slečen, němé výčitky potracených dětí, tisíce prošťustrovaných korun, tisíce promarněných dní... Ale asi to všechno v mém případě muselo být.“⁽²⁾

Parsifal Imanuel o stigmatěch (z knihy „Syn Člověka“)

„Opět jsem viděl další díl seriálu A. Clarka, díl o stigmatěch. **A zase jen já (na základě Abd-ru-shina) umím zcela správně odpovědět, oč jde!** (A jde o víc, než píše Abd-ru-shin ve svých Odpovědích na otázky, vážení stoupenci Hnutí Grálu!) Stručně: Je to karmální trest těch, kteří byli z Kristova ukřižování a jeho smrti šťastní! **Je to trest, nikoli výsada.** A typické je, že se stig. objevovala často u „svatých“ **křesť.** církví, což je opět důkazem, jací nepřátelé Krista mohou být věřícími!

Abd-ru-shin mnoho kapitol o Synu Člověka psal již v **minulém** čase, neboť terpve po mém vystoupení stane se Poselství Grálu skutečně živým a obrátí se na lidstvo jako UČEBNICE Č. 1. Drtivá většina lidstva tedy napřed pozná mne, pak teprve Abd-ru-shina!

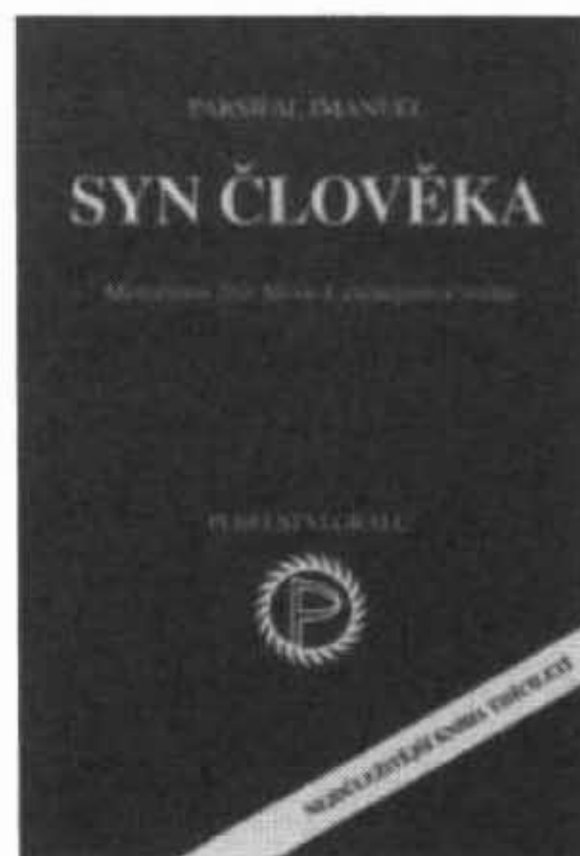
Hovořil jsem s jedním 'nositelům zářivého kříže' (na krku!) z Hnutí Grálu a ptal jsem se jej, zda považují Abd-ru-shina za Syna Člověka. To byste měli vidět ty rozpaky a to koktání! Nakonec z něj vylezla tato filištínská věta: Někdo ho může považovat za toho, jiný za onoho, někdo mu může říkat Oskar Ernst Bernhardt, jiný třeba Abd-ru-shin nebo Syn Člověka, na oslovení přece nesejde... A tak jsem se nedozvěděl nic jasného a nežvanivě konkrétního - jako vždy u všech (a všemožných sekretářů zejména)!“

Parsifal Imanuel: Syn Člověka, 1993, str. 128

„Tuto knihu jsou schopni přečíst lidé, které nějakým způsobem zasáhne a začnou ji brát vážně a nejsou povrchní a přelétaví. Moje knížka je knížka opravdového mesiáše, je jako zrcadlo. Tím, co kdo o mé knize řekne, vypovídá o sobě. Já navíc nechci, aby se ta kniha lidem „líbila“, mně je to úplně jedno.“

„Já jsem skutečný Syn Člověka“,

Jan Dvorský v rozhovoru s redaktorem J. Nedvědem; Tachovský deník, 26. 11. 1994

Dvorský ale měl i jinou tvář, kterou nastiňuje v osobním rozhovoru jeho bývalá kamarádka Nora: „Vždycky to byl inteligentní kluk, dokázal být velmi sugestivní a ovlivňovat lidi kolem sebe, ale také rychle měnil své náladu... Zároveň byl neuvěřitelně ambiciózní a cílevědomý, když si něco umanol, šel za tím i přes mrtvoly. Jednou si třeba usmyslel, že chce znát co nejvíce knih - na zeď si proto pověsil seznam spisovatelů, které pak systematicky všechny přečetl. Někdy byl hysterický a útočný, pamatuji si, jak při nějaké hádce vytáhl na kamaráda nůž... Byl přezíravý k ženám, často je střídal... Psal si vulgární deník a chtěl, abych si ho četla...”

Já jsem Syn člověka - Parsifal Imanuel!

Deník, o němž mluví slečna Nora, se stal zřejmě předlohou Dvorského literární prvotiny „Pyj v jasném světle aneb Malá cvičebnice pravdy v sexu“, útlého svazku, který vyšel v roce 1991 v Lidovém nakladatelství. Jde o Dvorského soukromou sexuologickou poradnu pro ženy a dívky, v níž jim autor vysvětluje, jak se mají chovat k mužům při sexu. Jak vyplývá ze slov na obálce, Dvorského ambicí bylo, aby se tato brožurka stala bestsellerem. Jeho dřímající mesiášství se projevovalo již tady: jak je z názvu patrné, toužil lidstvu sdělit nepoznanou a utajovanou „pravdu v sexu“.

Mesiášem se nakonec nestal díky zjevení o sexu, ale díky bezmála čtyřsetstránkové knize „Syn Člověka“, vyšlé za dva roky po „Cvičebnici“. Tomu ovšem předchází několik událostí, které Dvorského bezesporu silně

Jak se žilo se Synem Člověka (reflexe jednoho z jeho bývalých „pomocníků“)

„... Binec byl programovaně udržován a k němu byli vedeni i ostatní, včetně jejich dětí. Malá (dokonalá) Julie vylila plný nočník do rohu obývací místnosti, jen aby se nemusela namáhat 3 metry na záchod!! Důvodem byl argument, že převrácencům, kteří v Čechách zůstanou po odjezdu do TŘ, je nutné zanechat zde majetek co nejnepoužitelnější, aby z něho neměli žádný užitek, protože si ho nezaslouží. Přece se nechcete líbit převrácencům - další argument, pokud chtěl někdo uklízet, být v čistotě či udržovat své obydlí provozuschopné z přirozené pořádkumilovnosti, která byla Dvorským zcela cizí (i to byl pro nás všechny důkaz jejich 'božské' odlišnosti, bordel jako průvodní jev dokonalosti!). Nebo - přece nebudete sloužit hmotě! Binec, který zanechali ve Velkých Popovicích (a ten tedy byl!), byl překonán bincem v Chaloupkách kde bydleli před svým odjezdem do Itálie, tj. do TŘ. Náklad na odstranění onoho čurbesu činil dle pronajímatelky pí. Mudrové cca 16 tis. Kč! ...

... jejich texty útočí na slitovnost a milosrdenství čtenářů obraty jako např. 'nejstrašnější bída a chudí jako kostelní myši' ... a dále. V době, kdy jsme je přestěhovali do Chaloupek u Hořovic, začali likvidovat svou bývalou bídu takovým tempem, že jsme valili oči. Museli si koupit psa za 3 tisíce, violoncello za 20 tisíc, nové (větší) auto za 150 tisíc. A to v době, kdy byla potřeba každá koruna, v době, kdy lidé četli v jejich knize o nebetyčné chudobě (právě v této době lhali doslova jak tiskli). Rozhazovali peníze plnými hrstmi, pořizovali si novou garderóbu, přezírali se lahůdkami (museli mít olivy, chobotnice, želví polévky). Ostatní žili skromně a šetřili na cestu. Vždy byli, jsou a budou chudí, neboť jsou nestydatě nenažraní. Chvilu jejich blahobytu jsou vyváženy slzami okradených...”

Z nepublikované práce ing. Petra Konečného, str. 20 a 26

ovlivnily. Především to byl vztah s Lucií Dvorskou, dcerou herečky Mileny Dvorské (shoda jejich jmen je náhodná, Lucie a Jan nejsou v příbuzenském vztahu a nebyli oddáni). „Znali se asi od sedmnácti let z kavárny Slavia, kde se scházela tak zvaná zlatá pražská mládež. Jsem ale přesvědčena, že Lucii nikdy nemiloval. Prostě s ní spal - stejně, jako to dělal s jinými dívkami. Pak jí udělal dítě, ke kterému se ale nehlásil,“ vypráví Milena Dvorská. První dcera Julie se Janovi a Lucii narodila v roce 1986. Dvorský se ale nemínil stát vzorným otcem rodiny. Několikrát se sice pokoušel s Lucií žít, leč vždy přišly jen bouřlivé hádky a následné rozchody...

Počátkem listopadu 1989 emigrovali Jan a Lucie do Německa, ale ani tam se jejich vztah neurovnal. Dvorský se vrací do Čech, Lucie zůstává s dcerou v zahraničí. Někdy v této době nastává osudový zvrat v jejich životech - oběma se dostává do rukou kniha Oskara Ernsta Bernhardta (Abd-ru-shina) „Ve světle pravdy“. Zatímco Lucii četba díla zatím nechává chladnou, Jan mu zcela podlehe, prozře a v roce 1991 o sobě prohlásí:

„Já jsem to! Já jsem Syn Člověka, já jsem Parsifal Imanuel“. Pro veškeré jeho další počínání se Abd-ru-shinovo učení stává konstrukcí, na níž Dvorský vystaví svou vlastní mesiášskou filozofii.

Řekl, ať odložíme svoje těla

Od téhož roku žijí Dvorský s Lucií opět společně, nejdříve v Luciině bytě v Praze - Braníku. Ten ale prodají, aby Jan získal prostředky na financování knihy „Syn Člověka“, a přestěhují se do Velkých Popovic. Ani tady však dlouho nevydrží - začínají se jim totiž hlásit první stoupenci, a tak se Dvorští stěhují na Hořovicko, aby tam v pronajatých domech žili v kruhu svých fanaticky oddaných pomocníků. Zpočátku nouzí netrpí. Příchozí Dvorskému odevzdávali veškeré své úspory od několika desítek tisíc až mnohasettisícové částky, které získali prodejem domů, bytů a dalšího majetku. K těmto obětem je vyzývá jednak příklad mesiášské dvojice, která přece také prodala všechno, aby mohla vyjít „nejdůležitější kniha tisíciletí“, jednak i Parsifalův mravní příkaz nenechávat nic převrácencům, kteří odmítají jít za jeho „Pravdou“.

„Naše rodina prodala dům a přes milion a půl korun jsme dali panu Dvorskému. Zcela jsme mu propadli. Věřili jsme, že i za naše peníze bude vybudována Tisíciletá říše, že i my jednou budeme těmi 'vyvolenými', které tam mesiáš odvede s sebou,“ říká ing. Petr Konečný, bývalý vedoucí finančního úřadu v Hořovicích, který do sekty přišel se ženou a dvěma dětmi. Jako mnoho jiných se ale Tisícileté říše nedočkal. Byl totiž označen za „zlého, nečistého člověka, kterého ovládají

Lucie Dvorská. Foto archiv.

temní duchové“, bylo mu řečeno, že nemá správnou barvu aury, kterou mesiáš vyžaduje, a tudíž musí komunitu opustit. „Doporučil nám, abychom odložili těla, jedině tak máme šanci zachránit si své duše. Stejně jako ostatní odpadlíci jsem se psychicky zdeptán toulal po lesích a toužil jsem spáchat sebevraždu. Možná mě zachránil jen fakt, že v sektě zůstal můj syn i dcera... Musel jsem se vzpamatovat, abych jim uměl pomoci, až budou také vyhozeni,“ vzpomíná na tragickou zkušenost ing. Konečný.

„Manželka byla na Dvorském fanaticky závislá a když jí řekl, aby odešla a odložila tělo, opravdu chtěla spáchat sebevraždu... V jedné kapse neustále nosila nůž, ve druhé žiletky,“ potvrzuje Antonín Zíka z Tachova, jehož žena také žila v Dvorského komunitě a kterému se díky tomuto šílenému „náboženství“ rozpadla rodina, přičemž v přímém ohrožení sektou byl svého času i jeho malý syn.

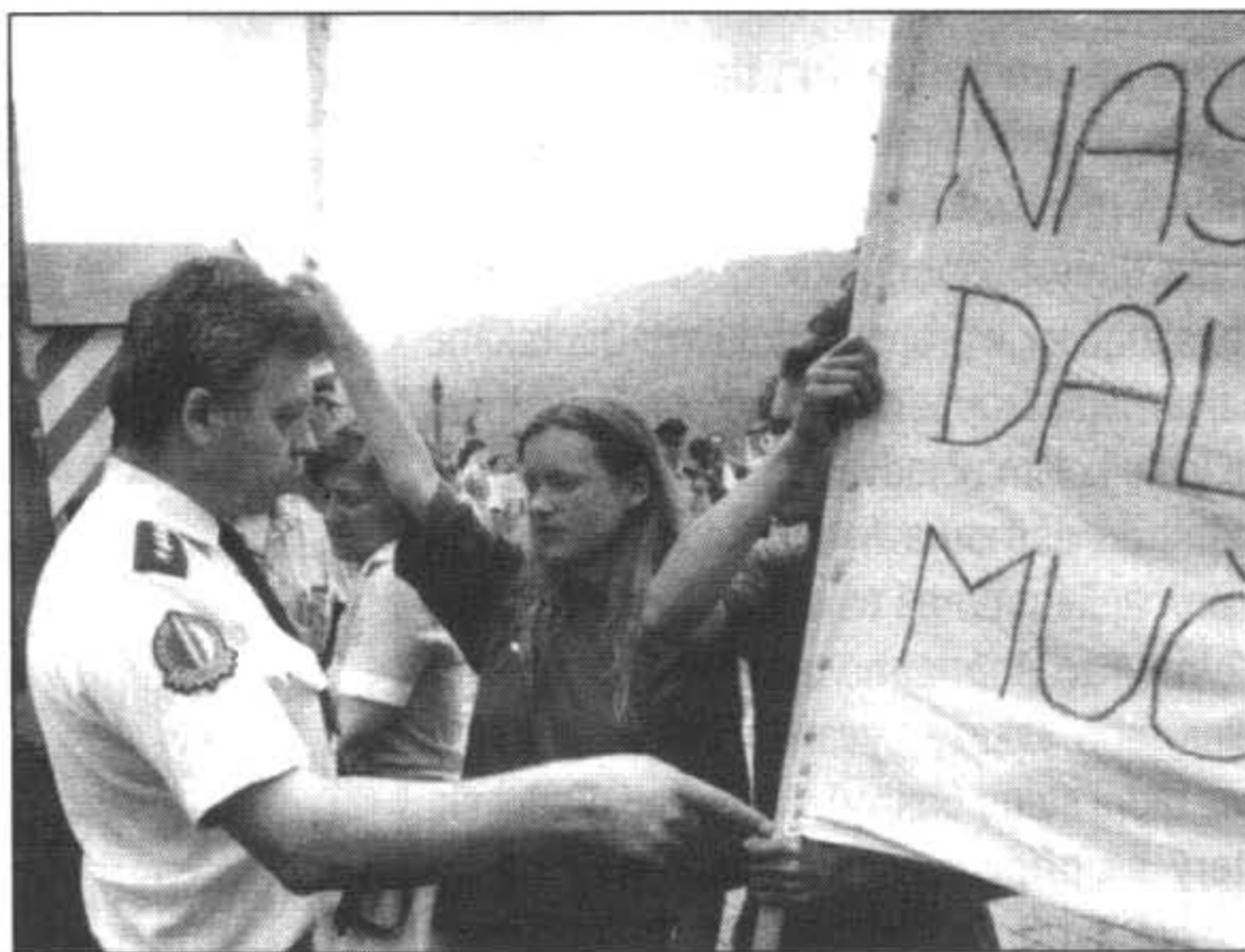
Dvorský mesiáš, Lucie jeho krk

Život v sektě byl tvrdý, nekompromisní, v podstatě nekonečný dril. Dosvědčuje to jak Petr Konečný, tak Dvorského bývalý dvorní jasnovidec Vladimír Kafka a důkazem může být i již zmíněný případ pětadvacetileté Evy Sadílkové, dívky, která kvůli sektě skončila až na psychiatrii. „Když k nám Evu přivezli, byla na tom špatně, mluvila jakoby automaticky, naučeně, stále působila otupěle, i když nebrala žádné léky, byla duchem nepřítomná, neschopná se o sebe postarat. V její krvi byl navíc nalezen metadon, který se užívá jako náhražka při léčbě heroinové závislosti. Podle mého názoru trpí bulimií, mívá depresivní a úzkostné stavy, projevují se u ní příznaky schizofrenie,“ vysvětloval tehdy tisku její ošetřující lékař MUDr. Michal Charvát, psychiatr Masarykovy nemocnice v Ústí n. Labem. Denní režim v komunitě byl opravdu přinej-

menším zvláštní: spát se chodilo ve dvě ráno, vstávalo se po poledni, děti nechodily do školy, nikdo z členů sekty nepracoval, vydělávalo se prodejem knihy Syn Člověka, přes den se všichni starali o domácnost nebo chodili sbírat byliny, měli zákaz sledovat televizi nebo číst jinou literaturu než je Dvorského kniha... Ukázalo se také, že Sadílková a asi i další „nováčci“ byli po příchodu do sekty podrobeni dietě zvané „kartáče“, která spočívala v jednom suchém rohlíku a několika litrech odvaru z dubové kůry denně. Jejím cílem prý bylo dokonalé vyčištění těla i ducha. „Mesiášem byl sice Dvorský, ale ve skutečnosti byl slaboch, kterému poroučela Lucie. To ona byla krkem mesiáše, to ona rozhodovala, kdo v sektě zůstane a kdo - pokud se jí znelíbil - bude prostě vyhnán...“ vypráví další bývalý člen sekty, který si ani dnes raději nepřeje být jmenován.

V čem vězí kouzlo mesiáše?

Jak přesně fungovala sekta imanuelitů (podle Dvorského přízviska Parsifal Imanuel) v dobách svého největšího rozkvětu, se asi nikdy přesně nedozvíme. Bývalí členové totiž odmítají o svém působení v komunitě vydat svědectví - většinou stále nejsou schopni vyrovnat se s minulostí, prožívají pocity viny, strachu a zklamání a možná, že někteří z nich i po letech v koutku duše stále věří, že Jan Dvorský je skutečně mesiáš. V čem ale vlastně spočívalo kouzlo Dvorského učení, které dokázalo oslovit a zfanatizovat tolik rozumných dospělých lidí?

Demonstrace pomocníků Syna Člověka za propuštění Evy Sadílkové z psychiatrie. Pražský Hrad, červenec 1994. Foto archiv.

Ve stručnosti se dají jeho dogmata shrnout do několika bodů: Abd-ru-shin nestihl na zemi splnit poslání spasitele, proto se znovu inkarnoval a stal se Synem Člověka. Touto inkarnací je právě Jan Dvorský (důkazem má být kromě jiného i srovnání tvaru Dvorského lebky s dobovou fotografií Abd-ru-shina). Dvorský též rozpracovává Abd-ru-shinovy teze o hrubohmotném a jemnohmotném světě, potvrzuje i tři základní zákony. To, že je Syn Člověka, ovšem údajně dokazuje jeho největší objev: převrácenectví. Abd-ru-shinovu teorii převrácenectví (muži jsou zženštilí, v ženských tělech je zase příliš mužství a ženy jsou proto pochlapené⁽³⁾) totiž Dvorský dotahuje do tvrzení, že převrácenců je daleko více, než si Abd-ru-shin myslel. Jsou jimi vlastně všichni lidé, kromě Dvorského a Lucie, a tito převrácenci jsou zdrojem všech problémů lidstva (morálních, politických, společenských, ekologických i osobních)⁽⁴⁾. Dvorský hlásá, že jedinou možností záchrany před blížícími se katastrofami je poslušná víra v jeho mesiášství a odchod s ním do Tisícileté říše na severu Itálie. Tam jeho věrní přežijí, zatímco ostatní svět bude zničen⁽⁵⁾. Dvorský též tvrdí, že dobrý, kvalitní život existuje jen uvnitř jeho komunity, vše ostatní je zkažené, hnusné a zavrženíhodné...

Možná právě jeho sugestivní radikalismus, arogance spojená s autoritou, která dokáže dát našemu životu jasný smysl, cíl a odpovědi na naše věčné tápání, či líbivé volání po slušném a přirozeném chování, jsou těmi nejdůležitějšími „kouzly“, jimiž Dvorský své ovečky ovládl a přitahoval k sobě pozornost stále dalších fanatických následovníků.

Nižší pravda mesiášova (z Parsifalova dopisu z ilegality, distribuovaného 23. 5. 6 = 1996)

„... Nezaujatý pozorovatel by si mohl myslet, že se už přes rok nic neděje, že vše uvízlo na mrtvém bodě. Ale opak je pravdou, ačkoli děje nejsou zatím ryze hrubohmotné. ...

... Nejsou všichni lidé v nejnitřnější hloubi převrácenci. ... Před poznáním toho, že jsem S. Č., jsem ještě neuměl cítit do jemnohmotna (až na občasné výjimky) - jako ostatní lidé. Páska (jedna z mnoha) se na chvíli odstranila kvůli „informaci“ o tom, že jsem S. Č. Prací na sobě jsem se dostal citem do jemnohmotnosti - a tu s hrůzou spatřil, že všichni lidé tam jsou více či méně zvrácení, pokřivení, převrácenečtí. Až potud je má česká kniha ryze pravdivá. Ale až nedávno jsem díky silnému tlaku Světa a nutkavému pocitu, „že stále ještě není vše zcela v pořádku“, začal vidět do duchovna. A tu jsem spatřil, že duch je v mnohých správný, ačkoli níže už tito působí pokřiveně, převrácenecky.

Nešlo tedy o omyl v pravém slova smyslu, ale o „nižší pravdu“. Napsal jsem z přesvědčení to, co jsem viděl jemnohmotně, omyl byl v tom, že jsem to nazýval už duchovním.

Dopis (bez Dvorského podpisu a psaný na počítači) distribuovali jeho „pomocníci“ Křišťanovi.

Sekta se jen stáhla do „illegality“

Většina členů komunity byla postupně vyhnána, mesiáš a jeho družka jsou v ilegalitě - vše dnes působí, jako by sekta imanuelitů skončila „v propadlišti dějin“. Dvorského nejvěrnější stoupenci (několik mladých lidí ve věku kolem pětadvaceti let) se však pouze stáhli do ústraní a nyní spolu poklidně žijí v pronajatém domě na okraji Prahy. S Dvorským pravděpodobně udržují styky a rozesílají jeho vzkazy bývalým následovníkům (viz zadní stranu obálky). I policejní důstojník, který se případem Dvorského několik let zabývá, tvrdí, že sekta je stále činná, jen je skryta veřejnosti i pozornosti médií. Členové se údajně živí podomním prodejem jakýchsi látkových hraček, navíc některé indicie nasvědčují, že se komunita začíná opět rozrůstat a nabývat na aktivitě, že do ní opět přicházejí noví i staronoví zájemci o mesiášovy služby.

Po Janovi a Lucii Dvorských, kteří jsou nyní rodiči čtyř dcer - Julie (1986), Manuely (1991), Medey (1992) a Josefie (1994), jako by se od roku 1995 slehla zem. Bezradná je zatím i policie, která na ně o rok později podala zatykač pro trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže dle § 217 tr. zák. (jejich nejstarší dcery nechodí do školy). Policisté jsou sice přesvědčeni, že Dvorského ovečky vědí, kde se jejich vůdce skrývá, ba dokonce, že jsou v něm v tajném spojení, ale dosud nikdo z nich není ochoten vypovídat.

Dokonce už i sám Dvorský zřejmě pochopil, že situace je vážná. A tak před časem zaslal Václavu Havlovi žádost o amnestii a policii dopis, v němž se svého přesvědčení a svých názorů, které až dosud hlásal, zřídka, omlouvá se za ně a je ochoten se vzdát. Podmínku má jednu jedinou - že mu bude přislíbena beztrestnost. Na to však naštěstí nemá nárok ani mesiáš.

- 1 Parsifal Imanuel: Syn Člověka, Poselství Grálu, 1993, str. 10
- 2 tamtéž, str. 18
- 3 Abd-ru-shin: Ve světle Pravdy, Poselství Grálu, vydání v jednom svazku 1979, přednáška „Žena a muž“, str. 804 - 815
- 4 „Abd-ru-shin neznal Vědomě, že převrácenectví je podstatou všeho zla, jinak by také nemusel zvěstovat příchod Všenapravitelce - Syna Člověka!“, Parsifal Imanuel: Syn Člověka, str. 123.
- 5 „Až vznikne TŘ (Tisíciletá říše - pozn. aut.), okolní svět pak brzy zanikne. Stručně řečeno - všechna důvěra, prostě vše kladné ... se přesune do Tisícileté říše, přičemž vše špatné, záporné, zbyde pro okolní nepolepšitelný svět.“ Tamtéž, str. 256.

Kombinace učení Abd-ru-shina a ufologie

POSLEDNÍ SOUD V KUNRATICÍCH

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

Kniha „Ve světle Pravdy - Poselství Grálu“ německého předválečného mesiáše Oskara Bernhardta (Abd-ru-shina) jakoby měla v českých zemích magickou moc. Na jejím základě se před devíti lety zrodil mesiáš Jan Dietrich Dvorský (Parsifal Imanuel), díky ní vloni „prozřel“ i Dušan Kohoutek. Tento pětáctýletý muž se pod vlivem Abd-ru-shinova spisu oženil s dvaadvacetiletou Zuzanou, aby v průběhu ledna a února společně odolávali útokům ufonů a očekávali konec světa zbednění v malém domku v Kunraticích u Frýdlantu v severních Čechách.

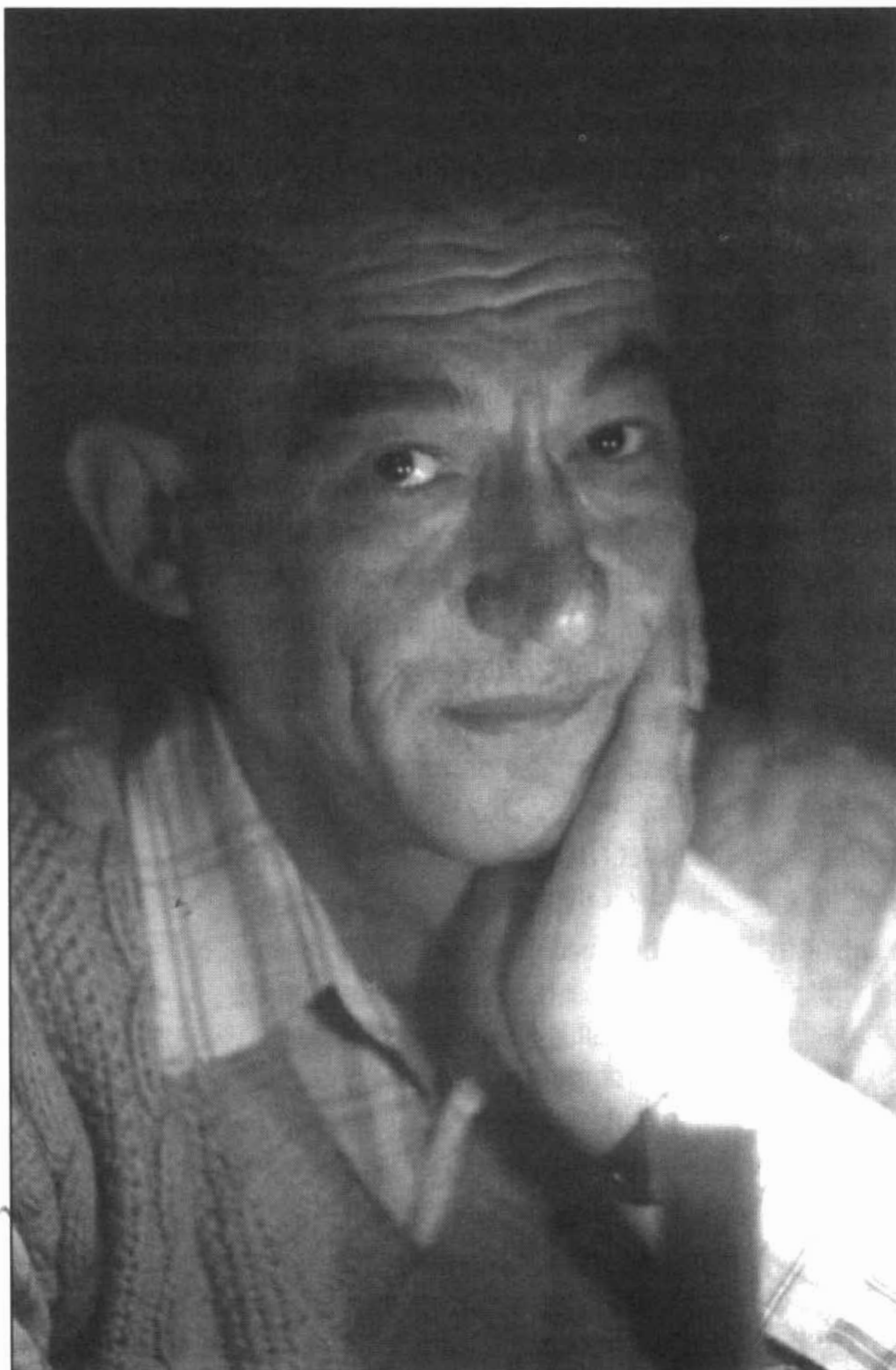
Ještě donedávna žil Dušan Kohoutek docela obyčejným a poklidným vesnickým životem. Spolu s bratrem Ivanem (46) obývali nepříliš udržovaný rodinný domek a sousedé ho považovali jen za mírumilovného a neškodného místního podivína. Avšak Dušanovy názory i počínání se začaly v poslední době radikálně měnit. Kniha „Ve světle Pravdy“, kterou zná již několik let, k němu začala promlouvat jinak. Zvláště poté, co poprvé navštívil jihočeské léčitele a významné členy Hnutí Grálu manžele Paloučkovy.

Dokonalá kniha

Paloučkovy Kohoutek vyhledal kvůli zdravotním potížím. Léčitelé mu doporučili, že v Abd-ru-shinově učení najde cestu, jak se zbavit nemoci a jak vyřešit své duševní i duchovní tápání. Nalezne tam prý i odpovědi na nezodpovězené otázky o smyslu světa. A ačkoli se léčitelka Marcela Paloučková i její manžel, léčitel MUDr. Jan Palouček od Dušana Kohoutka nyní distancují, on považuje za své duchovní pomocníky právě je. Oni mu dali impuls k podrobnému studiu Abd-ru-shinovy knihy.

„Abd-ru-shin byl mesiáš, narodil se proto, aby lidem ukázal, jak se věci mají. Kdo jeho knihy nečetl a nežije podle ní, nezná Pravdu. Je to dokonalá kniha, bibli psali jenom lidé, ale ‘Ve světle Pravdy’ je dílo Syna Božího Abd-ru-shina, který byl povolán... Bylo mu dáno shůry, aby ji napsal!“ vysvětloval pan Dušan při našem setkání koncem ledna v Kunraticích.

Poučeně pronášel i teze členů Hnutí Grálu o Tisícileté říši, kterou měl vybudovat německý národ o špatných a dobrých vibracích a energiích, jemno- a hrubohmotném světě, o auře, která na člověka vyzradí

Dušan Kohoutek. Foto: Petr Strnad

Abd-ru-shin: VELKÁ KOMETA (30. přednáška 1. dílu „Ve světle Pravdy“)

„Vědoucí lidé mluví již po léta o příchodu této zvlášť významné hvězdy. Počet těch, kdo ji očekávají, stále vzrůstá, víc a více se hromadí její předzvěsti, takže ji lze skutečně i brzy očekávat. ...

Hvězdou betlémskou může být nazývána, protože je úplně stejného druhu jako byla ona. Její síla bude vysávat vodu vysoko vzhůru, přinese povětrnostní pohromy a mnoho jiného. Země se bude otřásat, až ji obklopí její paprsky. ...

První přímé účinky v posledních letech právě začaly. ...

... A pak bude očištěna a osvěžena v každém směru, svým obyvatelům bude skýtat požehnání a radost. Nikdy nebyla země krásnější, než bude po této očistě, takže každý věřící má pohlížet do budoucnosti s klidnou důvěrou a nelekat se ničeho, ať již přijde v příštích letech cokoli.

Abd-ru-shin: Ve světle Pravdy, vydání v jednom svazku 1979, str. 189

všechny jeho nemoci, špatnosti a zlořády i o karmě, díky níž se nám v příštím životě vše vrátí podle toho, jak jsme se chovali v životě současném...

Vypadá to, jako by byl Dušan Kohoutek jen další vyznavačem Abd-ru-shina, jenomže záhy vychází najevo, že víra tohoto muže má ještě jinou dimenzi. Ta sice také vyplývá přímo z učení Abd-ru-shina, Dušan si ji však navíc přizpůsobil svému osobitému vnímání světa.

Doba posledního soudu

Očekávání posledního soudu není pro členy Hnutí Grálu ničím novým, je o něm na mnoha místech psáno již ve „Ve světle Pravdy“. Pro Dušana Kohoutka se ale tato idea stala nejdůležitější myšlenkou, k níž se upnul a která má v současnosti velký vliv na jeho počínání. „Nastává doba posledního soudu, všechno se blíží ke konci. Celé lidstvo bude souzeno, stačí se podívat na televizi a je to jasné - padají letadla, přicházejí katastrofy, vánice, povodně a tajfuny... Lidi umírají, protože byli negativní, to už je poslední soud. K zemi se také blíží zajímavé těleso, hvězda Syna Člověka. To není obyčejná hvězda, její vnitřek je duchovní jádro, nezmenšená duchovní boží síla. Ta hvězda vyzařuje mentální energii, kterou dobří lidi přijmou, ale zlí půjdou do háje... V tom je Stvořitel absolutně spravedlivý!“

Svou teorii Dušan Kohoutek obohatil i o tvrzení, že svět skrze americkou vládu ovládají mimozemšťané. Zlí ufoňi mají v moci také Dvorského, ale i představitele klasického Abd-ru-shinova Hnutí Grálu nebo například ředitele televize Nova Vladimíra Železného. „Nejsou vidět, ale vím, že tady jsou, v noci lítají všude kolem a občas si na mě i zastřílejí. Mají své plány, chtějí ovládnout zemi,“ tvrdí Kohoutek. Kombinace ufoňů a posledního soudu pak Kohoutkovi poskytuje přesný obraz budoucího dění na zeměkouli. „Příštích deset let bude kritických, budou další katastrofy, nezaměstnanost..., bude přibývat

zlých sil, ufoňů. Říkám vám, že třeba Praha to odnese víc než při povodních Morava. Všem dobrým lidem radím: sbalte si nejnужnější věci a ještě tenhle měsíc se odstěhujte někam na vesnici, vše ostatní tam zemře. Jestli se chcete zachránit, čtěte Abd-ru-shina, ať v sobě máte duchovno, abyste znali Pravdu! Jedině tak budete odvedeni tam, kde se vám nic nestane!“

Manželství dáno shůry

Dušan Kohoutek rozvinul i Abd-ru-shinovu tezi o povolanosti německého národa. Němci prý zklamali a nedokončili pravou cestu a nyní jsme národem vyvoleným my Češi, a to díky husitství, jehož prostřednictvím jsme dali světu vědět, jak prohníla je katolická církev. Mimo jiné z toho vyplývá, že právě zde v Čechách se má vbrzku objevit nový mesiáš. „Syn Boží, Abd-ru-shin, přišel, ale lidi si ho nezasloužili. Teď přijde Syn Člověka, který má původ v nejvyšším duchovnu. Bude to konkrétní živý člověk, po jeho příchodu se všechno zhroutí, protože ho zase nikdo nepřijme, bude odsuzován a nenáviděn. Ne všichni lidé přežijí, ani Češi, protože národ se stane národem vyvoleným jedině utrpením, tak jako to bylo u Židů,“ vysvětluje Kohoutek s tím, že potencionálně by mesiáš mohl vypadat třeba právě jako on, avšak zatím nic takového nemůže říci nahlas, protože by ho nikdo nepochopil. Shrnutí a podtrženo, Dušan Kohoutek je zřejmě přesvědčen, že je oním očekávaným mesiášem, jehož momentálně ohrožují ufoňi a zlí, negativní a nic nechápající lidé.

Aby Dušan Kohoutek mohl naplnit své pozemské poslání, potřeboval ženu. O svých fantaskních názorech přesvědčil dvaadvacetiletou slečnu Zuzanu a vloni v zimě se s ní rychle oženil. „Známe se asi pět let, jezdila jsem do Kunratic na prázdniny, ale dlouho mezi námi nic nebylo. Pak mi Dušan půjčil knihu ‘Ve světle pravdy’, o všem mi vyprávěl, vysvětlil mi, jak to na světě chodí... Nepřečetla jsem tu knihu ještě celou, jen pár

přednášek, ale už se mi otevírají oči a začala jsem vidět, co jsem dřív neviděla... A jednou ve sprše jsem byla oslovená shůry a přišlo mi do hlavy, že si mám Dušana vzít, že máme žít spolu. Bylo nám to shůry dáno,“ tvrdí Zuzana, která zpřetrhala vztahy s rodiči i známými a už několik měsíců žije s Dušanem a jeho bratrem Ivanem. Své manželství nepovažuje jen za pozemské, v jejich svazku vidí duchovní naplnění, povznesení a možnost stát po boku muže, který má poslání.

Matička Praha stojí dál

Zuzana pod vlivem Dušana Kohoutka poznala, že je nadána jistými nadpřirozenými schopnostmi: vidí do budoucnosti, pozná auru a brzy bude léčitelkou. „Jsem citlivá, stačí se tomu oddat a umím se dostat lidem do duše. Dělá to asi měsíc a už se to strašně rozvinulo. Víte, žena přijímá shůry myšlenky a muž je uskutečňuje, i proto musíme být s Dušanem spolu. Někdy v noci nám do hlavy chodí stejné myšlenky a když to pak řeknu Dušanovi, on mi vždycky všechno tak pěkně objasní,“ říká paní Zuzana.

Aby se svým schopnostem mohla věnovat naplno, je ženou v domácnosti. Také ona je přesvědčena, že kolem jejich domu slídí houfy ufoňů a snaží se jim ublížit, také ona věří, že se blíží konec světa. A zřejmě je přesvědčena, že Dušan je opravdu výjimečný a „produchovnělý“ muž, který prý kdysi v mládí procestoval a prozkoumal všechny duchovní úrovně... Z osobního setkání je však zřejmé, že paní Zuzana je na svůj věk poněkud dětinská („Dětskost projevem vnitřní čistoty.“⁽¹⁾) a hlavně, že je Dušanovým teoriím oddaně a nekriticky věří.

O tom jsme se ostatně mohli přesvědčit i v reportáži, kterou před časem v Kunraticích u Frýdlantu natočila televize. Zuzana, Dušan a Ivan se ocelovými pláty a cihlami zabezdili ve svém domě a brání se negativním mimozemšťanům. O pár dní později sice ze své pevnosti vyšli ven, aby si nakoupili další zásoby, avšak dodnes není zcela jasné, jaký bude další osud této podivné, koncem světa posedlé trojice. Jen je v tuto chvíli jisté, že se ani čtyři měsíce po naší návštěvě u Dušana a Zuzany v jejich domě nekonal žádný poslední soud a že dokonce i matička Praha dál stojí tak, jak stála po staletí. ■

¹ Abd-ru-shin: Ve světle pravdy, str. 64

MY NIC, MY HLEDAČI

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

Marcela a Jan Paloučkovi, aktivní stoupenci Hnutí Grálu, provozují léčitelskou praxi v selském stavení nedaleko Českých Budějovic. Část jejich domu je majetkem Nadace Hnutí Grálu a vbrzku zde bude dokončen Stánek světla - místnost určená k pobožnostem tohoto hnutí. Jméno Paloučkových se před nedávnem začalo objevovat v souvislosti s Dušanem Kohoutkem, který se pod vlivem knihy „Ve světle Pravdy“ považuje za mesiáše. Kohoutek se s manželkou Zuzanou a bratrem Ivanem zabeđnili v domku v Kunraticích u Frýdlantu, čelí útokům mimozemšťanů a očekávají konec světa.

Jak jste se seznámili s Dušanem Kohoutkem? Jste to prý právě vy, kdo ho utvrzuje v názorech o blížící se apokalypse, o příchodu mesiáše a o posledním soudu.

Asi před šesti lety k nám přišel jako pacient kvůli fyzickým problémům. Už tehdy měl svérázné názory a naznačoval, že je středem útoku ze strany lidí, mezi nimiž se pohybuje. Také tvrdil, že ho ohrožují jakési útvary, ale my jsme mu říkali, že si tyto útvary kolem sebe vytváří vlastními myšlenkami, a tudíž je to jeho záležitost. Jeho chování by se lékařsky dalo označit asi jako paranoia. V té době také začínal číst Poselství Grálu a informace, které takto získával, si ve své hlavě začal zpracovávat chorobně. Po několika setkáních jsme mu doporučili, aby navštívil spíše psychologa či psychiatra.

Takže „posedlost“ ufony jste mu nenaordinovali vy?

Ne. Máme zkušenosti s lidmi, kteří se věnovali třeba černé magii, a jsou to jedinci, kteří se stávají oběťmi různých útoků, trpí halucinacemi a ztrácejí schopnost rozlišovat mezi skutečností a fantazií. Navíc Kohoutek byl v poslední době ovlivněn i knihami a pořady o Nostradamovi a možná také zvěstmi o Aštarových flotilách.

A konec světa?

Pan Kohoutek se často snažil na toto téma zavádět hovor, ale my jsme mu vždy prezentovali jen náš názor - tuto událost vnímáme jako z historického hlediska nutný zásadní zlom ve vývoji lidstva... Je to proces, který trvá desítky let a zahrnuje události přírodní i společenské...

Co tento proces znamená?

Soudobá společnost je založena na materiálních hodnotách a my jsme přesvědčeni, že ti, kteří při-

jdou po nás, budou muset změnit své myšlení a fungovat především na hodnotách duchovních.

Dušan Kohoutek tvrdí, že si Zuzanu vzal za ženu díky vašemu doporučení, protože bez ní nemůže zvládnout své poslání, které na zemi má...

Zuzanu jsme viděli jednou na přednášce a krátce jsme s ní mluvili o jejím zdravotním stavu. Když se ptala, zda má jít do rodiny pana Kohoutka, radili jsme jí, že je ještě mladá a měla by si nejdříve ujasnit svůj smysl života. Nikdy jsme jí nenaznačili, že by se za Dušana Kohoutka měla provdat. Je to však slabá osobnost, kterou pan Kohoutek manipuluje.

Znáte pojem Hvězda Syna člověka, která prý směřuje k zemi a je důkazem, že apokalypsa se blíží?

Hvězda Syna člověka se objevuje i v učení a přednáškách Abd-ru-shina, ale v jiných souvislostech, než si představuje pan Kohoutek. Zjednodušeně řečeno, je to hvězda cha-

rakterem podobná hvězdě betlémské. Její přilet samozřejmě bude mít vliv na dění na Zemi, stejně jako na vše kolem nás mají vliv i ostatní kosmická tělesa. Záleží na tom, v jakém stavu bude v daný okamžik lidstvo a jeho duchovní úroveň. Podle toho bude záření Hvězdy Syna člověka působit.

Ještě v lednu, kdy jsem s panem Kohoutkem a paní Zuzanou mluvila, to vypadalo, že jste v pravidelném kontaktu.

To je nesmysl. Vídávali jsme se tak jednou, dvakrát do roka, někdy též navštěvoval naše přednášky a pokoušel se vmísit mezi stoupence Hnutí Grálu. Toť vše.

Vy sami jste významnými představiteli Hnutí Grálu v České republice. Jak u nás tato organizace funguje?

Nejsme organizace, ale neformální sdružení lidí, které nemá právní subjektivitu. Neexistuje členství, můžete být stoupencem Hnutí Grálu, to znamená, že jste projevila přání navázat kontakt s podobně smýšlejícími lidmi a Hnutí Grálu vám tento kontakt zprostředkuje. Jsme něco jako zprostředkovatelská služba pro ty, kteří hledají Pravdu.

Jistě ale existuje nějaká hierarchie, systém, podle něhož se stoupenci řídí.

Hnutí Grálu nevydává žádné závazné pokyny ani směrnice, kterými by se eventuální členové museli řídit, ale pouze doporučení. V Hnutí Grálu existuje skupina aktivních lidí, kteří organizují přednášky, setkání a podobně. Scházíme se v Kruzích Grálu, v jejichž čele stojí vedoucí, zemským vedoucím je pak ing. Artur Zatloukal. V čele mezinárodního Hnutí Grálu je Herbert Vollmann a dvanáct

Aura

Aura člověka je souhrnem vyzařování, které vzniká spojením hmotných forem, tedy jemnohmotného, astrálního a hrubohmotného těla, s oživujícími energetickými proudy mimohmotného původu. Prstenec vyzařování, nazývaný též ód, není specifický pouze pro lidské bytosti, nýbrž obklopuje veškeré hmotné tvary v přírodě, které svým druhem rozhodují o jeho rozmanité podobě. Aura člověka se tak liší od vyzařování zvířat, rostlin nebo nerostů. Tento prstenec vyzařování tvoří nedílnou součást hmotných schránek, které byly lidskému duchu poskytnuty jako nástroj k jeho vývoji ve hmotnosti. Aura představuje nejenom ochranný obal, ale současně i významnou komunikační vrstvu, jejímž prostřednictvím člověk přijímá vyzařování, která jej obklopují. Barva a charakter prstence vyzařování je v přímém vztahu s vibracemi, jež člověk vytváří svou duchovní i tělesnou činností, to znamená, že je odrazem jeho vnitřního úsilí a zároveň i fyzického zdraví nebo naopak nemoci. Barevné změny, deformace, defekty a další variace ve vzhledu aury mají vysokou výpovědní hodnotu o celé lidské bytosti. Poznatky, které lze z jejího pozorování vyvodit, předstihují svou komplexností a vystižením podstaty jakoukoliv jinou metodu, která doposud sloužila k získávání obdobných informací. Všechny typy pozorovaných odchylek se zakládají na změnách frekvence vyzařování, k nimž dochází nejčastěji pod vlivem patologických procesů, probíhajících v lidském organismu, a dále v důsledku převládajícího duchovního zaměření, které se podstatným způsobem účastní na výstavbě osobnosti, a tím i na celkovém charakteru aury.

Z knihy Marcely Müllerové - Paloučkové a MUDr. Jana Paloučka „Cesta k životu“, Dona 1991

učedníků. V Čechách jsme založili Nadaci Hnutí Grálu, která slouží k šíření učení, ale také k hrazení některých výdajů na udržování centra Hnutí grálu - osady Vomperberg.

Mohla bych Vomperberg navštívit?

Osada Grálu je volně přístupná veřejnosti, nedostupná běžným návštěvníkům jsou jen místa, kde se konají pobožnosti.

Proč to utajení? Katolická církev mi také nezakazuje chodit do kostela, i když nejsem pokřtěna.

Nechceme nic utajovat. Avšak tato místa slouží k určitým účelům a mají jistou atmosféru. Když tam vstoupí například člověk s negativními myšlenkami, zůstane tam po něm negativní energie, která pak může ostatní pravidelné návštěvníky rušit od jejich koncentrace na vnitřní, duchovní věci. Prostě se snažíme tato místa zachovat čistá.

Takže já bych tam vstoupit nesměla?

Zřejmě ne. Lidé, kteří žijí opravdu podle Abd-ru-shina a zúčastňují se pravidelně pobožností, jsou citliví a vnímaví. Přítomnost negativní energie, myšlenek či pocitů by jim mohla vadit.

Jak poznáte, kdo je pravověrný stoupenec Hnutí Grálu a kdo si ho vykládá po svém? Tak tomu je třeba v případě pana Kohoutka, ale tak to dělal i Jan Dvorský, který se díky Abd-ru-shinově knize prohlásil za mesiáše.

Nemáme možnost nikomu přikázat, aby tak nečinil. I dnes je v rámci Hnutí Grálu skupina lidí, kteří Abd-ru-shinovy myšlenky nejdříve pochopili tak jako my, ale poté se učení zpro-
nevěřili. Ti si zakládají své vlastní skupiny, vytvořili si svůj osobitý výklad knihy „Ve světle Pravdy“, který spočívá mimo jiné i v tom, že se považují za mimořádné inkarnace...

Jak tedy člověk pozná, kdo Abd-ru-shina a jeho poselství pochopil správně?

Každý si knihu „Ve světle Pravdy“ může prostudovat a učinit si vlastní názor. A každý má také možnost pozorovat lidi, kteří podle Poselství žijí. Abd-ru-shin přišel s určitými požadavky a lze poznat, kteří stoupenci tyto požadavky splňují a kteří nikoliv. To je jeden ze způsobů, jak si ověřit, kdo učení pochopil.

Mesiáše Dvorského, údajně reinkarnovaného Abd-ru-shina, jeho stoupenci také považovali za člověka, který jako jediný toto učení pochopil a vykládal správně...

Hnutí Grálu se od Dvorského distancuje.

Jeho činnost, kniha i vystupování je v rozporu s myšlenkami Abd-ru-shina.

Má Hnutí Grálu v České republice nějaký majetek?

Nadace vlastní určité objekty, řadu místností a objektů si pronajímáme.

Jak získáváte prostředky?

Vše je založeno na dobrovolnosti. Má-li někdo potřebu dát nám dobrovolný dar, udělá to.

Minimum financí plyne z přednáškové činnosti.

Přestože odmítáte existenci členství v Hnutí Grálu, jeho stoupenci se dělí na hledače Pravdy, nositele stříbrného kříže, nositele zlatého kříže a nositele kříže s kamenem na stužce, takže nějaká hierarchie u vás přece jen existuje.

Hledající je člověk, který se zabývá knihou „Ve světle Pravdy“, ale ještě nevyslovil prosbu o zpečetění, což je výslovné přiznání se k Poselství Grálu. Je to osobní slib, který skládáte Stvořiteli. Zavazujete se mu, že budete žít tak, jak Stvořitel očekává.

Představuji si dobře, že zpečetění je něco jako křest?

Ne. Obsah křtu není zdaleka tak bohatý, jako obsah obřadu zpečetění a předávání stříbrného kříže. Zpečetění je úkon grálu, který má za cíl pozemsky zviditelnit duchovní dění v člověku. Ten, který je vnitřně uschopněn zpečetovat, se nazývá učedníkem. Z dvanácti učedníků jsou nyní tři, kteří zprostředkovávají, zpečetují spojení mezi vámi a Stvořitelem.

Co znamenají ty kříže?

Stříbrný kříž je svědectvím, že jste se přihlásil k našemu učení. O zlatý kříž se nežádá, člověk ho dostává při povolání ke službě Světlu. Jak se k tomu dospěje? Jsme přesvědčeni, že existují inkarnace a že se každý z nás k určitým věcem zavázal již v minulých inkarnacích. Povolání k Službě Světlu má tedy původ v prosbě vyslovené již před vaším narozením. Tuto prosbu, informaci, která je zachována jednou provždy, může vyzvednout někdo z nositelů zlatého kříže, který je na vyšším duchovním stupni vývoje.

A ten nějakým nadpřirozeným způsobem pozná, že jsem ve svém minulém životě poprosila o možnost Služby Světlu?

Možností kontaktu s oním světem je řada

Marcela Müllerová - Paloučková a MUDr. Jan Palouček na fotografii z obálky z jejich knihy „Cesta k životu“ (Dona 1991)

a někteří lidé jsou schopni ho navázat. O nositelích zlatých křížů rozhodují nositelé křížů s kamenem na stužce, tedy kromě jiných i ti tři učedníci, kteří mohou zpečetovat.

Kdo se může stát nositelem kříže s kamenem na stužce?

Na vrcholu naší duchovní hierarchie stojí Herbert Vollmann, kterého povolal ještě Abd-ru-shin. Další nositelé tohoto kříže a učedníky vybrala Abd-ru-shinova manželka nebo dcera. Po jejich smrti může učedníky a případně i svého nástupce povolávat právě pan Vollmann. Lidé v našem vedení jsou naprosto čistí a bez poklesků.

Předpokládám, že vy jste také nositeli kříže.

Ano, jsme zlatého a stříbrného kříže.

Zastavme se u postavy Abd-ru-shina. Vnímate tohoto muže jako mesiáše přibližně tak, jako křesťané za mesiáše považují Ježíše Krista?

Ježíš, stejně jako zakladatelé jiných světových náboženství, byl mesiáš. Mesiáš je člověk, který přináší vrcholnou informaci, díky níž je pravá část lidstva uváděna do vyššího stupně duchovního poznání. Abd-ru-shin takovou informaci přinesl prostřednictvím knihy „Ve světle pravdy - Poselství Grálu“ a z tohoto hlediska tedy opravdu mesiášem je.

Abd-ru-shin také hlásal, že Němci jsou národem vyvoleným. Psala se třicátá léta a Evropou se šířil nacismus. Nemyslím, že by to byla pouhá shoda náhod.

Povolnost německého národa se často chápe příliš pozemsky, ale jedná se vlastně jen o du-

chovní kvalitu Němců, kterou bylo nutné nějak označit.

Němci tedy byli duchovně výš než jiné národy či rasy?

Abd-ru-shin ve svých přednáškách zdůrazňoval, že Němci byli povoláni proto, že měli určitou kvalitu ducha stejně jako svého času byly národem povolaným Židé. Povolání spočívá v tom, že určitý počet lidí v daném národě je v duchovních postojích nejvíce otevřen Pravdě. A jedině takový národ je pak schopen přijmout božího vyslance, mesiáše. Je to tedy duchovní uzpůsobení několika jedinců v daném národě, což se stalo tehdy v Německu, kde v té době byla koncentrace těchto lidí největší a vzniklo tam prostředí vhodné pro příchod Spasitele.

Ale proč zrovna Němci? Podle mě prostě tyto Abd-ru-shinovy teorie dokonale zapadají do dobového konceptu nacismu...

Němci jsou specifičtí, jsou známi pořádkumilovností, mají vyvinutý smysl pro poslušnost, pro poslouchání příkazů... Abd-ru-shin v sobě všechny tyto kvality německého ducha skloubil - byl laskavý, ohleduplný, moudrý a zároveň přísný a spravedlivý. Avšak většina pozemsky schopných Němců, kteří byli duchovně vybaveni a připraveni přijmout Poselství, se k Abd-ru-shinovi nakonec nepřihlásila. Své schopnosti nepoužili k tomu, k čemu jim byly dány.

Můžete jmenovat Němce, kteří byli takto duchovně vybaveni? Z vašich slov bych mohla soudit, že to byl některý z nacistických pohlavárů, třeba Hitler nebo Goebels.

Tito dva to nebyli, ale jistě to byla řada dalších. Mnoho lidí, kteří vynikli v kultuře, vědě či v náboženství a kteří v sobě nesli kvalitu německého ducha, německého národa.

Abd-ru-shin zemřel, aniž by stačil svůj pozemský úkol mesiáše dokončit, a tak by se prý měl na zemi objevit nový mesiáš.

Abd-ru-shin své poslání dokončil, zanechal nám knihu „Ve světle pravdy“. Ale jisté je, že pokud se vývoj lidstva bude pokračovat tak, jak pokračuje, je jisté, že v budoucnu bude Abd-ru-shinovo vědění muset být rozšířeno příchodem dalších vnitřně uschopněných lidí.

Výběr z aktuálních zpráv

SOUDNÝ DEN, CYKLISTIKA A V. I. P.

TOMÁŠ NOVOTNÝ, Z MATERIÁLŮ ČTK VYBRAL ZDENĚK VOJTÍŠEK

Z rubriky „Náboženství, víra, vyznání, kulty“ České tiskové kanceláře vybíráme zprávy z Číny, Indie, Indonésie a Afgánistánu. Stránky informací pak doplňuje aktualita, kterou ze zahraničních zdrojů připravil Tomáš Novotný.

Čínská policie zadržela 25 křesťanů

HONGKONG 3. května (ČTK) - Čínská policie v centrální provincii Che-nan zadržela při nepovolených bohoslužbách 25 křesťanů. Sdělilo to dnes hongkongské Informační středisko pro lidská práva a demokratické hnutí v Číně. „Zhruba 10 policistů vtrhlo v neděli 25. dubna do domu, v němž se konaly náboženské obřady. Odvedli 25 věřících... a zabavili jim všechny bible,“ uvedlo středisko. V neděli bylo ve vazbě ještě 15 osob, které byly zadrženy ve vesnici Chaj-caj. Zadržení patří k nepovolené protestantské církvi. Podle hongkongského centra bylo v provincii Che-nan od loňského října zadrženo přinejmenším 250 křesťanů, z toho 40 při oslavě Vánoc v obci Šang-čchiou; 13 z nich je stále ve vazbě. Středisko v prohlášení napsalo, že čínští policisté obvykle nezadržují protestanty a katolíky kvůli nezákonným bohoslužbám s výjimkou období, kdy je politická atmosféra napjatá. Čínské úřady uznávají oficiální protestantskou církev, k níž se hlásí 15 miliónů obyvatel země. Avšak zhruba 10 miliónů protestantů praktikuje své náboženství mimo církev schválené komunistickou stranou.

if mž

Předpověď „soudného dne“ vyvolala v indickém Gudžarátu paniku

DILLÍ 7. května (ČTK) - Tisíce dělníků uprchly v panice z největšího indického závodu na demontáž starých lodí ve svazovém státě Gudžarát na západě země poté, co se rozšířila předpověď, že oblasti hrozí v sobotu katastrofa „soudného dne“. Masový útěk ze závodu v Alangu začal, když časopis vycházející v Dillí zveřejnil astrologický článek, podle něhož Alang zaplaví voda. Představitelé místních úřadů uvedli, že v Alangu bylo uzavřeno i mnoho obchodů. Loni v červnu Gudžarát zasáhl od moře cyklón a způsobil smrt přinejmenším 1 000 osob. Někteří vědci a astrologové zdůraznili, že předpověď dalšího cyklónu či „soudného dne“ je falešná.

„Z vědeckého pohledu je tato zpráva úplně nepravdivá,“ řekl Sanath Kumár, pracovník planetária v Dillí. „V postavení hvězd či planet není nic, co by naznačovalo tento druh neštěstí,“ dodal.

„Vůbec to není pravda. Na základě svých výpočtů soudím, že se nic takového nestane,“ řekl dillíský astrolog Parth Bhattačarja. Tajemník gudžarátského sdružení podnikatelů demontujících lodě Subodh Kumár pro-

Stánek Světla v Dlouhé na Českobudějovicku. Foto Martina Dvořáková.

hlásil, že jejich odvětví kvůli zastavení práce po zprávách o „soudném dnu“ již utrpělo ztráty 35 milionů dolarů. *if mž*

Náboženské boje na indonéských Malukách - 60 mrtvých

JAKARTA 24. dubna (ČTK) - I dnes pokračovaly boje mezi křesťany a muslimy na indonéských Malukách. O život přitom přišlo podle místních novinářů 60 lidí.

Ve městě Tual na ostrově Kai Besar proti sobě dnes odpoledne místního času stály davy lidí s podomácku vyrobenými bombami a trhavinami. Většina obětí byla roztrhána při explozích. Jsou mezi nimi také tři členové zvláštní policejní jednotky. Boje ani počet obětí zatím nepotvrdily oficiální indonéské zdroje. V pátek v Tualu při nábožensky motivovaném násilí zemřelo 22 lidí. Tual leží východně od ostrova Ambon, kde od začátku roku zemřelo v bojích mezi křesťany a muslimy na 200 lidí. *sva ank*

Íránské úřady zakázaly ženám provozovat cyklistiku

TEHERÁN 2. května (ČTK) - Úřady v severo-íránském okrese Ramsar, druhdy frekventované turistické oblasti na severním pobřeží Kaspického moře, zakázaly ženám provozovat cyklistiku, protože to podle nich odporuje islámské morálce. Napsal to dnes íránský večerník Kejhán. Podle listu guvernér Ramsaru uvedl, že ženy budou trestány i v případě, kdy budou zahaleny v islámsky předpisovém oblečení od hlavy až k patě. „Cyklistky nemohou ochránit svou cudnost ani když budou zahalené, takže se tomu (sportu) musí vyhnout všeobecně, nebo ponесou následky,“ tvrdí guvernér, který již vydal příslušné pokyny i policii. Ženská cyklistika je v Íránu vůbec kontroverzní záležitost. Umírnění politikové jako například Faíza Hášimíová, dcera bývalého prezidenta Alího Akbara Hášimího Rafsandžáního, vyzvala ženy, aby nezůstávaly jen doma a aktivně se věnovaly sportu včetně cyklistiky. To vyvolalo odpor ze strany konzervativců, kteří se obávají, že by to mohlo vést k nekontrolované svobodě a promiskuitě. *hit 3f*

Afghánec veřejně bičován pro nezákonný sex

KÁBUL 26. dubna (ČTK) - Příslušníci hnutí Taliban v provincii Herát na západě Afghánistánu veřejně bičovali muže obviněného ze sexuálního styku s ženou, která nebyla jeho manželkou. Sdělila to dnes talibanská rozhlasová stanice Šaría. Muhammad Zaríf dostal v neděli sto ran bičem před velkým

zástupem, který se shromáždil na vojenské základně v Herátu nedaleko íránské hranice. Rozsudek nad ním schválil nejvyšší vůdce Talibanu mulla Muhammad Umar. „Zaríf, který byl zadržen pracovníky bezpečnosti, když se dopouštěl zakázaného sexuálního styku, se doznal ke zločinu před herátským vojenským soudem,“ uvedl rozhlas, aniž informoval o tom, co se stalo s mužovou partnerkou.

Podle velmi přísného výkladu islámského práva šaría uplatňovaného Talibanem na vdané ženy nebo ženaté muže, kteří se dopouštějí cizoložství, čeká ukamenování, zatímco svobodné osoby, které měly zakázaný sexuální styk, jsou bičovány. Zloději jsou trestáni useknutím končetiny a vrazi bývají veřejně popraveni. *if ank*

V. I. P.

Zkratka V. I. P. nemusí být jen mezinárodním označením pro význačné osobnosti (Very Important Person). V poslední době se hodně používá jako zkratka pro novou náboženskou skupinu, jež rozvířila veřejné mínění v Austrálii. Její činnost se dostala dokonce do jednání australského federálního parlamentu.

Plný název této skupiny je Vibration Individual Program, tedy vibrační individuální program. Přestože tato skupina představuje sama sebe jako křesťanskou organizaci, které záleží na nemocných a potřebných, ve skutečnosti se jedná o jistou odnož kineziologie (neboli „One Brain“), populární i v České republice. Vedoucí tohoto hnutí provádějí tzv. jídelní testy, které jsou založeny na údajných vibracích potravin v konfrontaci s vibracemi člověka.

Test probíhá většinou tak, že „pacient“ je položen na lehátko a je zkoumán napě-

Novinky nakladatelství Portál

Z. Eis

MALÁ ŽIVOTNÍ KLOPÝTNUTÍ

Soubor esejí z pera psychologa Z. Eise, který čerpá ze svých bohatých zkušeností z Linky důvěry, pojednává o konfliktech, toleranci, bolesti a lásce.

brož., 168 s., 135 Kč

I. Nazare-Aga

NENECHTE SEBOU MANIPULOVAT

Jak se chránit před manipulátory, někdy i sympatickými a kultivovanými. Popisuje více než třicet znaků vztahové manipulace, uvádí životní příběhy i příklady dialogů, jimiž můžeme manipulaci čelit.

brož., 264 s., 197 Kč

D. Fontana

CESTY DUCHA V MODERNÍM SVĚTĚ

Je možné jít po cestě spirituality ve shonu moderního světa? Pomůže nám při tomto hledání židovsko-křesťanské Desatero přikázání nebo buddhistická Vznešená osmičlenná stezka? Psycholog David Fontana nevychází z žádného konkrétního náboženství, ale čerpá z moudrosti velkých duchovních tradic a filozofií.

brož., 184 s., 199 Kč

ŽÁDEJTE U SVÝCH KNIHKUPCŮ NEBO NA ADRESE NAKLADATELSTVÍ
Portál s.r.o., Klapkova 2, 182 00 Praha 8
tel. 02/ 830 28 203, fax 02/ 830 28 208, e-mail: naklad@portal.cz

Inzerce

tí v jeho zápěstí a okolních svalech. Za takový test pak vedoucí skupiny (paní Joan Phillips a Marie Stielke) vybírají 30 až 60 dolarů. Od každého z asi pěti set členů je pak požadováno, aby se testu podrobil přibližně jednou za měsíc. Po testu je pak členům předepisována zvláštní dieta, kdy údajně někteří z nich museli např. vypít za den 756 sklenic vody a třicetkrát pozřít pokrm z mozečku a jazyka.

Zvířecí vnitřnosti totiž tvoří téměř výhradně povolenou potravu v této skupině. Australské státní orgány se jí intenzivně zabývají, protože se obávají především o děti, které jsou např. nuceny, aby se živily pouze jehněčím mozečkem a volským jazykem. Důvodem obav je i zásadní odpor skupiny vůči jakékoli lékařské péči. Vedle těchto závažných rysů jsou pak všechny další příkazy (jako např. příkaz nosit pouze bílé nebo růžové spodní prádlo) jen úsměvnými detaily.

info - servis

MORMONI A DĚTI BOŽÍ

Tomáš Novotný: *Mormoni a Děti Boží*. Vydalo nakladatelství Votobia, Praha 1998, 174 stran, 149,- Kč.

ZDENĚK VOJTÍŠEK

Religionistika nových náboženských směrů trpí nedostatkem konkrétních údajů a citací z originální literatury a jejím kritickým zpracováním. Jistě: těchto směrů je již i u nás několik desítek a většina z nich nemá jen jeden autoritativní spis, ale často celou knihovnu výkladů, promluv, kázání, instrukcí apod. Načíst takové množství literatury a kriticky ji reflektovat je pak práce na roky. A to už nemluvíme ani o těžké dostupnosti těchto materiálů v různých verzích pro zasvěcené či pro veřejnost a o dalších nástrahách, které poctivého badatele v tomto oboru očekávají.

Jiným důvodem tohoto nezdravého stavu je skutečnost, že efektní závěry lze činit i na základě minimálních slovníkových hesel. Je to ostatně snazší než mravenčí práce s originální literaturou. A tak je možno se setkat s knihami, v nichž je patrná absence konkrétních údajů, anebo se účastnit diskusí, či dokonce konferencí, na nichž padají hluboká slova a odvážné soudy, ale jejichž účastníci z praxe ani z literatury ani jeden konkrétní nový náboženský směr nepoznali. Veškerá prohlášení pak nezřídka stojí na jedině zkušenosti se dvěma svědky Jehovými mezi dveřmi a na množství dojmů, které takové setkání přineslo.

Kniha doc. ThDr. Tomáše Novotného „Mormoni a Děti Boží“ působí na české scéně z tohoto hlediska jako velmi nadějný ostrůvek. Autor totiž cituje nebyvalé množství originální literatury obou zkoumaných směrů, a to i té její části, která je téměř nedostupná. S mormony měl v tomto směru jistě

snazší práci, ale detailní znalost desítek dopisů zakladatele Děti Božích Davida Berga je při jejich utajení a složitosti jejich jazyka obdivuhodná.

Z tohoto množství materiálu pak vyvozuje velmi trefné závěry a dokazuje paralelní vývoj obou hnutí, což je na první pohled nečekaná a odvážná myšlenka (mezi daty vzniku obou směrů je téměř 150 let). Závěry knihy tak mají dosah i pro srovnání vzniku a vývoje jiných podobných náboženských skupin, protože se Novotnému podařilo nastínit zá-

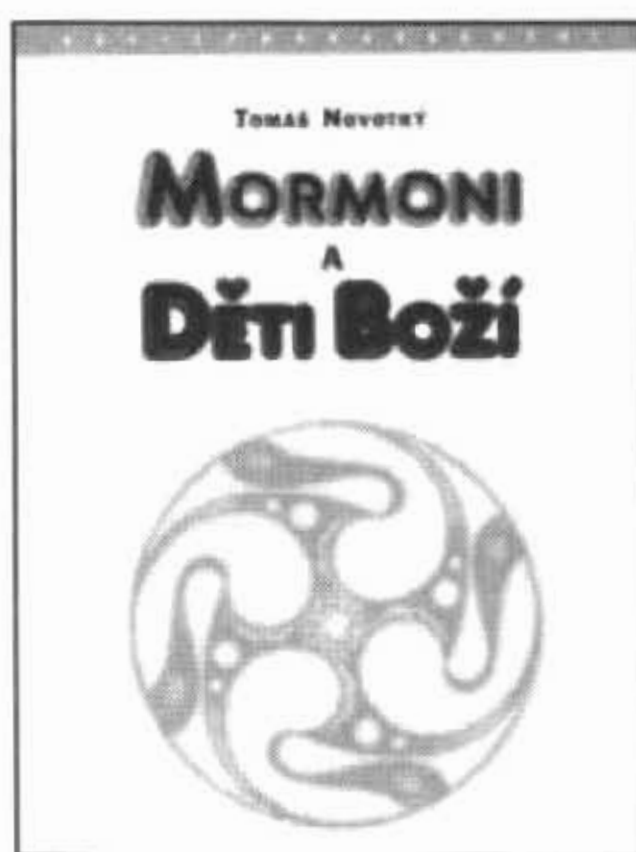
konitosti, podle nichž se takový vývoj řídí bez ohledu na doktríny, jimiž se zaštiťuje.

Skoro by se ovšem chtělo říci, že vědecká kvalita knihy je pro účely řady „Náboženství / sekty“ nakladatelství Votobia možná spíše na škodu. Obávám se, že knihu mnoho čtenářů právě z tohoto důvodu prostě „neučte“. Zajímavé a podnětné Novotného paralely mezi oběma náboženskými směry nejsou totiž lehce pochopitelné bez základní znalosti zkoumaných hnutí. Nepoučený čtenář tak vpadne přímo doprostřed velmi hutného čtení, aniž by měl možnost se seznámit s přehledným vývojem obou hnutí a s jeho základními doktrínami. Mnohé mu tak vyplyne až na základě velmi dobře zpracovaného slovníčku na konci - ale to je už poněkud pozdě. Schéma vývoje a systém učení ostatně sebelepší slovníček těžko poskytne.

A přitom stačilo tak málo: Vydavatelství mělo s autorem více spolupracovat a navrhnout mu úvodní přehlednou kapitolu, která by čtenáře připravila na odvážné myšlenky kapitol příštích. Pro Novotného by napsání takové kapitoly bylo jistě snadnou záležitostí. Editor měl také autorovi navrhnout vypuštění těch pasáží (grafy, tabulky apod.), které přesvědčují odborníky, ale běžnému čtenáři četbu spíše ztěžují.

Na Novotného práci je tak až příliš vidět, že je určena spíše užší vědecké obci než širšímu publiku. Čtenář nakladatelství Votobia by jistě autorovi jeho závěry věřil i bez hromadění dokladů. Například v tématu Bergovy obscenity je množství citátů, které Novotný objevil, vytáhl na světlo a přeložil. To je vynikající z odborného hlediska. Na nepříliš zasvěceného čtenáře ale musí taková spousta tvrdě vulgárních výrazů a představ obalených do náboženské hantýrky působit až rušivě.

Spíše než nad výbornou Novotného knihou tedy visí otazník nad ediční prací nakladatelství Votobia. O edičním záměru ostatně lze mít pochybnosti i kvůli faktu, že do stejné řady s Novotným bylo zařazeno i velmi slabé dílo Richarda Škvařila „Ufologie jako náboženství“. Nesrovnatelnost těchto titulů vzbuzuje obavy, co tato náboženská řada nakladatelství Votobia přinese příště. Můžeme si jen přát dalšího Novotného, ale tentokrát s tím dílem ediční práce, který si taková kniha zaslouží. ■

UFOLOGIE JAKO NÁBOŽENSTVÍ

Richard Škvařil, *Ufologie jako náboženství*, Votobia, Praha, 1999, 68 stran, 89,- Kč

PROKOP REMEŠ

Na samém konci 20. století jsme svědky velice zajímavého jevu. Krok po kroku můžeme sledovat vznik, utváření a náznaky první expanze nového náboženství. Jde o náboženství, které nemá jasné zakořenění v historii a nevzniká oddělením od stávajících církví. Ba dokonce nevzniká ani eklektickým roubováním myšlenek jedněch náboženství na myšlenky náboženství jiných.

Tímto novým náboženstvím je ufologie - původně světonázorové hnutí, které předpokládá na jiných planetách existenci lidstvo převyšujících bytostí. U těchto bytostí se však současně a jaksi apriori předpokládá, že jejich existence může být povahy buďto hmotné nebo duchovní, tedy v důsledku božské. Je známo, že C. G. Jung považoval ufologii za psychologickou odpověď člověka na obavy moderní civilizace, a je pravda, že ufo-hnutí je vyvoláno zčásti objektivními zprávami o neidentifikovaných létajících objektech (a je tak podepřeno i sporným vědeckým výzkumem), jednak je ovšem vyvoláno i spiritistickými zkušenostmi senzitivních jedinců, tzv. kontaktérů.

Sledujeme-li počátky ufo-náboženství, dostaneme se k ideovým patriarchům alternativní vědy, k Erichu von Däniken a k jeho žákovi Michaelu Hasemanovi. I když se oba tyto známí spisovatelé nejednou výslovně distancovali od ufo-spiritismu a od jakéhokoli zbožštění mimozemských civilizací, jejich dílo slouží jako inspirace a zdroj argumentů i pro vyznavače ufo-náboženství. Jinak je tomu ovšem v případě třetí kultovní postavy, velmi důležité pro nejrůznější kontaktery: švýcarského občana Eduarda „Billyho“ Meiera. Ten netrpí přehnanou skromností a tvrdí o sobě již přímo, že je to on, kdo zprostředkovává vyšším bytostem z hvězdokupy Plejád kontakt s lidstvem.

I když se první ufo-kulty objevily ve Spojených státech již v průběhu 50. let, v Evropě působí v současné době výrazněji pouze dvě původní společenství: aetheriáni a raelisté. Zakladatel aetheriánů George King přichází s nárokem, že komunikuje s jednou z duchovních bytostí pocházejících z Marsu, jménem Aetherius. Pod jeho vlivem bylo v roce 1955 založeno Duchovní bratrstvo pro spásu a osvětlení lidstva (= Velké bílé bratrstvo), propagující jógu a bílou magii. V očekávání

příchodu kosmického Mistra byl v roce 1978 vybudován i nový aetheriánský chrám Šambala. Zakladatel raelistů Claude Vorilhon zase údajně komunikuje s mimozemšťanem Raelem. Ten prý pochází z „elohim“ mimozemšťanů, kteří před 300.000 lety naklonovali na Zemi druh Homo sapiens, což vedlo Vorilhona k tomu, že v roce 1997 inicioval založení První společnosti pro klonování člověka.

O fenoménu UFO jakožto novém náboženství pojednává i nová knížka nakladatelství Votobia „Ufologie jako náboženství“ z pera novináře Richarda Škvařila. Přestože jde o velmi útlou, sotva šedesátistránkovou publikaci (nebo možná právě proto), čtenář, hledající v ní spolehlivé religionistické informace, bude možná zklamán. Lehce ironizující styl připomíná spíše čtenářskou rubriku Haló-novin a ani z kvantitativního hlediska neobsahuje publikace tolik validních informací, kolik by se nabízelo. Mezi ufologické věrouky zařazuje autor i Scientologickou církev (kvůli jejímu učení o thetanech) a Transcendentální meditaci (což už vysvětleno není), ale naopak zcela chybějí informace o situaci u nás (ing. Benda, Vlastislav Prokeš a jiní). Také o skupině Nebeská brána, která se „proslavila“ hromadnou sebevraždou v březnu 1997, není řečeno prakticky nic, i když jde v této souvislosti nesporně o klíčovou událost.

To vše by bylo možné omluvit skutečností, že ufologické téma je v oblasti religionistiky něčím zcela novým a dobrých informací se jednoduše nedostává. Bohužel spolehlivost uváděných informací je zpochybněna i z jiné strany - když se čtenář dostává k tvrzením, která si může ověřit z jiných zdrojů. Jak se například nepozastavit nad tezí, že „už před Ježíšovým narozením se od vládnoucího judaismu odloučila sekta, jejíž příslušníci si začali říkat křesťané“ (str. 22)? Nebo jak se ubránit pochybnostem, když se autor v poněkud zamotaném etymologickém exkurzu dostává k tezi, že řecké slovo „kyrios“ (= „pán“) znamená „kostel,

chrám, místo, kde víra v diskusi dostává řád a kde posléze instituce působí“ (str. 54)?

Při hlubším pohledu to najednou vypadá, že ironizující styl, jímž je

celá publikace psána, nemusí být známkou autorova kritického myšlení, ale spíše jeho klaunovství. Člověka, který si nejen dělá s informacemi, co chce, ale který je nadán i zjevnou předpojatostí vůči náboženství. Podezření se v tomto ohledu mění v jistotu, když se pak v závěrečné části publikace svěřuje autor čtenáři, že jeho hlavním úmyslem nebylo vlastně soustředit informace o fenoménu ufologie, ale že „hlavním smyslem je poukázat na neblahý vliv institucionalizované víry, tedy věroučných společenství, sekt a církví“ (str. 50).

Zdá se, že tím se vysvětluje i sloh Haló-novin. Škvařil se netají tím, že vytvořil proticírkevní pamflet: „Církev jsou pro slabochy,“ tvrdí (str. 51); alkoholici a narkomani, kteří se zbavili v nějaké církvi své závislosti, se „motají světem a blábolí“ (protože vyměnili pouze jednu drogu za druhou) a konec konců sekty i církve jedno jsou. Neboť obojí, počuže, „jak víme od profesora Parkinsona, nemají jiný zájem, než se udržet při viditelném životě“ (str. 23). Nu, to už má s religionistikou opravdu málo společného. Bohužel, nakladatelství Votobia šláplo poněkud vedle. Tak snad příště. ■

VRAH DUŠÍ

Jiří Štefl, *Vrah duší, detektivní román, Melodard 1998 (reprint), 344 stran, pevná vazba.*

ZDENĚK VOJTÍŠEK

Detektivky, které jsem v životě přečetl, bych jistě spočítal na prstech. Nikdy bych se tím pádem nenadál, že ta poslední, po níž jsem sáhl, se bude zabývat v podstatě velmi podobnými otázkami jako tento časopis.

Profesoru farmakologie a spisovateli MUDr. Jiřímu Šteflovi (1904 - 1961) vyšel „Vrah duší“ poprvé roku 1947. Je z něj patrný autorův silný dojem z ročního studijního pobytu ve Spojených státech. Román je plný vtipných pozorování všeho amerického a četných srovnání s českou realitou. Pro současného čtenáře se toto kouzlo díky časovému odstupu ještě spíše znásobuje.

Na srovnání (a konfliktu) amerického a českého světa je založeno i řešení případu zmizení dvou set dvaatřiceti mužů. Američtí detektivové ho už vzdali, a tak se o své štěstí může pokusit český vyšetřovatel Salák, který je u pátračky v Novém Yorku na praxi a jenž propadá bez smysluplné práce v cizím městě depresím. Právě zkušenost s depresivními stavy ho přivede na myšlenku, že klíčem k výběru mizejících mužů může být jejich

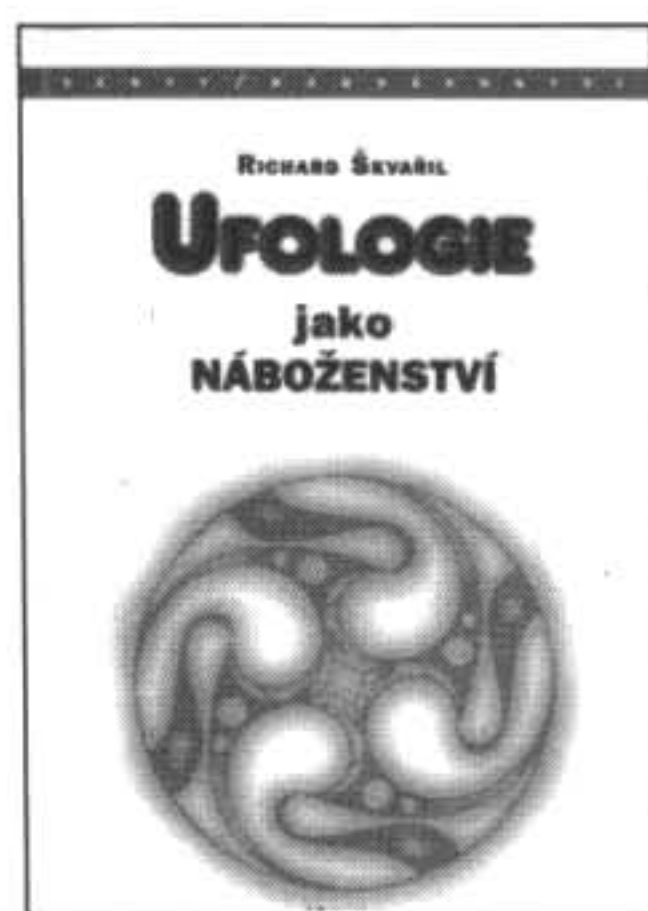
skutečná či domnělá melancholie.

Pátrání tuto domněnku potvrdí a zavede Saláka s jeho americkými kolegy nakonec do továrny na žertíky. V nejlepších scénách této detektivky pak Salák v dělnících poznává unesené muže, nyní již bývalé melancholiky. Při výrobě a expedici skleněných bublin u nosu, hliněných fekálií či umělých skvrn na ubrusu tito šťastní muži vybuchují salvami smíchu pokaždé, když žertovný výrobek berou do rukou. Spokojení dělníci, kteří se denně srdečně a hlasitě smějí, nejsou však schopni komunikace a jejich identita je zcela změněna.

Jsou to oběti únosů a mozkových operací Američana s japonskými předky dr. Takamineho, který na své soukromé klinice ničí fermentem trypsinu mozkové buňky čelních laloků melancholiků tak, že „po procitnutí žádný nemocný neměl ani trudné vzpomínky, ani starosti, ani výčitky, zkrátka byl spokojen a vesel“ (str. 276 - 277). Zneuznaný objevitel Takamine ani při soudním pojednávání nechápe, že by se dopouštěl něčeho špatného - naopak: pomáhal chudákům ke šťastnému životu a jako vedlejší produkt této činnosti mu ještě prosperovala jeho továrna na žertíky.

Tento v podstatě velmi jednoduchý příběh vzbuzuje řadu otázek. Mezi nimi jsou tři, které rezonují s mou praxí v oblasti sekt a které bych rád zmínil: Především je to již zmíněná pachatelova „nevinnost“. I u sektářských vůdců se setkáváme s touhou (a můžeme dokonce často věřit, že upřímnou) poskytnout svým následovníkům to nejlepší. I majetek těchto vůdců (a sekty opravdu někdy připomínají spíše koncerny než náboženské společnosti) je spíše vedlejším produktem „štěstí“ jejich oveček než primárním cílem. A sektářští vůdci stejně jako dr. Takamine by ovšem měli být konfrontováni se skutečností, že existuje hranice, kterou člověk nesmí přestoupit ani ve jménu jakkoli velkého štěstí pro jakkoli nešťastné lidi. - Ale kde ta hranice přesně

Dokončení na příští straně vlevo dole.

NĚKOLIK POHLEDŮ NA TENTO I ONEN SVĚT OČIMA POSELSTVÍ GRÁLU

PETR HORÁK

Písemná práce ve 3. ročníku pro katedru religionistiky Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, 1995.

Postavení členů a jejich rozlišení

... V Hnutí jsou prakticky tři stupně postavení. Budete-li mít opravdový zájem o myšlenky Poselství Grálu, stanete se „hledačem Pravdy“. Budete se zúčastňovat pobožností a časem budete (většinou na Vomperbergu) zpečetěni a stane se z vás tzv. nositel stříbrného kříže. Toto postavení vám může zůstat po celý život. Dalšími, vyššími nositeli jsou ti, co nosí zlatý kříž. Nosit zlatý kříž mohou jenom povolání. „Být povolán znamená obdržet volání ke službě Svatému Grálu. Povolání má pomáhat mezi lidmi a spolupůsobit při výstavbě říše míru v plnění božské vůle Imanuelovy ... Veliký bude kruh nositelů zlatého kříže Grálu a bude základem pro vý-

stavbu, neboť síla Světla tentokrát zasáhne do všeho, co se na zemi a v lidském životě má stát novým!“⁽¹⁾ ... Dalším stupněm je kříž s kamenem na stužce. Podle mých informací není dnes na našem území žádný jeho nositel. Ovšem za života O. E. Bernhardta to bylo jiné. Hned čtyři lidé u nás byli nositeli kříže s kamenem na stužce - jako znamením učedníka. ... Ti měli právo žehnat a zpečetovat. ... (str. 16 - 17)

Do jaké míry je pro nás Poselství věrohodné?

... Dočteme-li vydání knihy „Ve světle Pravdy“ z roku 1932 až do konce, zarazí nás to, co pro tehdejší čtenáře nebylo ničím zvláštním. Dnes to trochu naznačuje původní autorův záměr. V tomto vydání totiž Abd-ru-shinovo Poselství končí jasnými slovy: „ZÁVĚR. Abd-ruschin (dnes se častěji píše: Abd-ru-shin) dokončil nyní svoje poselství lidstvu. Po dokončení povstal v něm Bohem poslaný Syn Člověka IMANUEL, kterého sám Syn Boží, Ježíš zaslíbil lidstvu k soudu i ke spasení, když již staří proroci na něho poukazovali. Nosí znamení svého vznešeného poslání: Živoucí kříž Pravdy, zářící z něho, a Božskou holubici nad sebou, jako je nosil

Syn Boží. Lidstvo, probud se ze spánku svého ducha!“⁽²⁾

Pro tehdejší čtenáře to bylo jasné slovo o ukončení Poselství. My se dnes ovšem setkáváme s Poselstvím, které má o 77 přednášek více a o 3 méně, nepočítáme-li tento závěr. Literatura Grálu to vysvětluje rozporně s předešlou citací: „Uveřejněním téměř sta přednášek, které obsahuje toto velké vydání (pozn.: vydání z r. 1932) Poselství Grálu ... nebylo jistě řečeno všechno, co měl Ježíšem zaslíbený Duch Pravdy zvěstovat lidstvu k jeho duchovnímu vzestupu i k soudu.“⁽³⁾

Myslím si, že jsem zde ukázal, že autor neměl původně v úmyslu napsat knihu o tisíci stranách. Podle mého názoru zde měl skončit. Je pravdou, že někde kolem 53. přednášky si začal uvědomovat, že některé své závěry bude muset doplnit. Udělal si pro to také prostor. ...

Ukážeme si ještě jeden rozpor. V přednášce o nutnosti zásahu Stvořitelova v roce 1932 je vyslání Ježíšovo komentováno navíc (oproti 1991) těmito slovy: „Muselo se tedy jednati rychle! Neboť ještě nebyla doba Syna Člověka, který se tehdy nalézal již ve vývoji a výchově pro svůj úkol. ... Tento příchod Kristův nebyl zpočátku předvídan! ... Narození Kristovo nebylo tedy splněním zaslíbení a zjevení, která slibovala lidským duchům věčného prostředníka jako dar Boží! Byl to nouzový akt Boží pro celé stvoření, jemuž hrozilo pohřbení zbloudilým lidským duchem. ... Syn Člověka jest posledním pokrokem pro stvoření.“⁽⁴⁾ V novějším díle jest opraveno na: „Narození Kristovo bylo aktem Boží lásky, pro celé stvoření.“⁽⁵⁾ V obou vydáních ale zapomněl odstranit tuto poznámku: „V rámci onoho předvídání, jak jsem již vysvětlil, událo se i zaslíbení tělesného příchodu Syna Božího. ...“⁽⁶⁾ Na několika případech se ukázalo bez pochyb, že autor upravoval své dílo podle svých pozdějších přednášek. A své učení o Synu Člověka později, ne už tak eschatologicky vybičován, trochu umínil. (str. 30 - 32)

Dokončení recenze z předchozí stránky.

je? Je každodenní reklamní masáž přijatelná a pověstné vymývání mozků v některých sektách už ne? Kde je míra? Shodnou se na ní alespoň dva lidé? Je užitečné pamtovat si, že pro románového dr. Takamineho se do této hranice vešel i onen ferment trypsinu.

Je šokující, jak se Takaminemu v románu jeho zločin těžko dokazuje. Více než dvě stě obětí, a přece žádná není schopna rozumné výpovědi! Tak je nemožné doložit, že mozková operace byla vykonána proti jejich vůli. Snad to dokonce bylo naopak. Cožpak sám jejich dřívější melancholický stav nedokazoval, jak silně si přáli štěstí? Můžeme snad diskutovat o tom, zda jejich současný stav je „šťastím“, ale oni se bezpochyby šťastně cítí a nerozpakují se to také kdykoli vyjevit. - I to je situace, která je známa i odjinud. Sekta? Prosím vás, jaká sekta, vždyť jsou šťastni! Zeptejte se jich! A jestliže rodiče, manželé nebo přátelé „sektářů“ mají o štěstí trochu jinou představu, je

to přece jen jejich problém. Cožpak může jeden druhém nařídít, co je a co není štěstí?

A konečně třetí povědomý rozpor: horlivý státní zástupce Gasser prosazuje, aby byl Takamine souzen za vraždy („Jejich tělo je živo, ale jejich duše je mrtva“, str. 306). Něco na tom je, lidsky bychom s takovou kvalifikací snad i souhlasili. Na druhé straně ovšem stojí řada výroků odborníků, jimž se daří lehce dokázat, že oběti jsou živé. Dokonce jako by se jim zas tak nic moc nestalo: pracují, přijímají potravu, spí, vyměšují, ... - Jako kdybych zde slyšel ohlasy různých sporů, které se týkaly „obětí“ sekt: na jedné straně zlomení rodiče nebo manželé, kteří odchod nejbližšího do sekty bez zaváhání přirovnali k jeho smrti, na druhé straně jiní, podle nichž se nic špatného vlastně nestalo: vždyť přece i v sektě se spí, žení se, učí se anglicky...

V paralelách by se dalo pokračovat. Naštěstí je ale mezi oběťmi dr. Takamineho a členy společností, jimž jsme si zvykli říkat „sektu“, jeden podstatný rozdíl: u těch druhých je vždycky naděje na návrat z umělého štěstí do skutečného života. Tento rozdíl potěší podobně jako Šteflová bystrá a vtipná kniha.

- 1 Úkony Grálu na zemi, Nakladatelství Alexander Bernhardt, str. 12
- 2 Abdruschin: Ve světle Pravdy, Brno 1932, str. 657
- 3 Svědectví, listopad 1991, str. 21
- 4 Abdruschin: Ve světle Pravdy, 1932, str. 510
- 5 Abd-ru-shin: Ve světle Pravdy, Český Těšín 1991, str. 577
- 6 tamtéž, str. 406

Text písemné práce byl redakčně upraven.

JAN DVORSKÝ - SYN ČLOVĚKA

IVANA KOLOMAZNÍKOVÁ

Diplomová práce, Filozofická fakulta Ostravské univerzity, 1996.

Vznik komunity a podmínky v ní panující

Členové komunity Jana Dvorského žijí poněkud izolováni od okolí. Nestýkají se ani s nejbližšími sousedy a prohlašují o nich: „Nenávidí nás tu. Asi jim vadí, že oni musejí ráno v 6 vstávat a my ne. Taky to, že nepracujeme.“ To byl úryvek z článku 'Dvorský kočíruje myšlenky'. Je skutečně pravdou, že žádný z Dvorského stoupenců nepracuje. Nasnadě je jistě otázka, z čeho tedy vlastně žijí. Žijí z úspor a z peněz vydělaných prodejem knihy Syn Člověka.

Místní lidé je téměř nevidí nakupovat, zato je potkávají při sběru kopřiv a jiného bylí. Typický je pro jejich životní styl obrácený biorytmus, to znamená, že chodí spát ve dvě hodiny v noci a vstávají ve dvě odpoledne.

Své děti neposílají do školy a tvrdí, že všechno potřebné je naučí sami. Jan Dvorský v rozhovoru pro Blesk magazín ze 6. 1. 1995 jejich postoj zdůvodňuje takto: „Odmítáme podporovat jakýkoli typ školství, přičemž zásadně odmítáme 90% vědomostí, které školáci získávají, nehledě na metody a tisíce vedlejších produktů chození do školy, jakými jsou nebezpečí na cestách, morální pustnutí, vlčení, bludaření, patolízalství, pokrytectví, závist, nemoci, neurastenie a podobně.“

Členové komunity sice nikomu ze svého okolí neubližují, ale také nepomohou, neboť zcela přerušili kontakty s lidmi mimo jejich komunitu, včetně svých příbuzných přátel. Odmítají jakoukoli diskusi, protože všichni lidé kromě nich jsou zlí a špatní. Tím zne-

možňují jakékoli působení zvenčí. Kniha Syn člověka je to jediné, co čtou. Všechny ostatní knihy spálili, protože byly podle nich zcela neúčinné, ba přímo škodlivé.

Bývalí členové komunity vypovídají o zvláštním způsobu stravování, který se uvnitř komunity praktikoval. Spočíval v tom, že po několik týdnů členové jedli pouze jeden rohlík denně a pili několik litrů odvaru z dubové kůry. Cílem bylo údajně vyčistit duši i tělo. Já se spíše přikláním k názoru, že tato „dieta“ je jednou z metod tzv. „vymývání mozku“, při němž jsou svobodná vůle a myšlení nahrazovány slepou poslušností. Navíc je zde nebezpečí onemocnění, neboť člověk tak může ztratit až 30 kilogramů své váhy.

Členové Dvorského společenství o sobě říkají: „Jsme mladí lidé, kteří se rozhodli žít přírodním způsobem života ve smyslu Poselství Grálu, aniž bychom jakýmkoli způsobem porušovali zákony ČR.“

Hovoří o lásce, dobrotě, o nenásilí a vyšších cílech a o tom, že nikdo nesmí nikomu ubližovat. Ale přitom svým útekem působí velkou bolest svým blízkým, obzvláště rodičům. Ti jsou zoufalí, ale nemohou nic dělat.

Zoufalství a smutek je cítit i z vyprávění matky jedné členky komunity, které bylo zveřejněno v deníku Blesk v článku Dvorský kočíruje myšlenky: „Jiřinka snila o tom, že bude rehabilitační sestrou. Nejdřív vystudovala chemickou průmyslovku, od září loň-

Bývalý Dvorského jasnovidce Vladimír Kafka a ing. Petr Konečný.
Foto archiv.

ského roku se dostala konečně na nábavbu pro rehabilitační sestry. V listopadu jí její chlapec Luboš přinesl tu knihu. Pár dnů před vánocemi společně odešli.“

Matka musela vyhledat pomoc psychologa, ale nepřestala doufat, že se jí dcera zase vrátí. Jiřina s Lubošem, než je zasáhla Dvorského kniha, uvažovali o svatbě. Situace se ovšem změnila, a pokud nepřestanou vést život podle Mesiáše, nikdy se nevezmou. Jan Dvorský totiž na 116. straně své knihy píše: „Svatba je holý nesmysl. Jít na radnici či do kostela, kde se odehrávalo již tisíce svateb nacistů, komunistů, pošahaných fanatiků a všemožných pitomců ap. je vlastně ošklivé, zošklivující! A cit lidí je tak zatemněný, že si lidé tyto své svatby dokonce zvětšují na obrázcích, fotkách a videu!“

Dalším velkým nebezpečím pro členy komunity je kromě vymývání mozku a naprosté izolace od okolí ta skutečnost, že jsou postupně za dramatických okolností jeden po druhém vylučováni, přičemž jejich majetek jim samozřejmě navrácen není. Aby akt vyloučení získal punc oficiálnosti a duchovnosti, probíhal podle svědectví bývalých Dvorského stoupenců následovně: Dvorského jasnovidce ... si důkladně u dotyčného adepta na vyloučení prohlédl auru. Ta měla buď fialovou, nebo žlutou barvu.

Dokončení na příští straně vlevo dole.

Jak se žilo se Synem Člověka (reflexe jednoho z bývalých pomocníků)

„...schizofrenie Dvorského se projevovala nejčastěji a nejrozpoznatelněji v době, kdy byl někde sám, bez Lucie. V té době se choval mile, téměř normálně, zapomínal, že má 'být přísný až k tvrdosti', zajímal se o své ovečky. V okamžiku, kdy u toho byla Lucie, okamžitě si začal hrát na drsnáka, začal se produčirovat, hrát svou roli. Bylo to někdy tak trapné...

...další trhlinou v 'dokonalosti nejdokonalějších' byla Julie. Chovala se totiž tak nemožně (tedy z hlediska nepřevráceneckého vzoru, ale jinak zcela normálně), že na ní Lucie křičela, že takhle se vzor nesmí chovat. Blbnula, lezla po kdejakém klukovi, který se nachomýtl v její blízkosti, řvala, lhala, vymýšlela si, předváděla se jako herečka atd. Dle mého názoru bylo její chování odrazem zcela asociálního chování rodičů a navíc jí zoufale chyběl styk s jinými dětmi, protože byla neustále zavřená doma, nesměla se stýkat s jinými než „schválenými“ dětmi. Za každou maličkost byla trestána a ponižována, takže měla soustavně slzy na krajíčku. Něco se jí ovšem líbilo, že je totiž princezna, protože táta je král všech králů a máma je královna (musíte mi sloužit!), že nemusí do školy, že se nemusí učit atd.

Z nepublikované práce ing. Petra Konečného, str. 14 a 15

práce studentů

AMISH

- OSTROV 17. VĚKU

TOMÁŠ NOVOTNÝ

„Co to je Amish? Setkal jsem se s nimi při cestě Spojenými státy,“ zatelefonoval do redakce čtenář Dingiru z Prahy 2. Odpovídá doc. ThDr. Tomáš Novotný z Ostravské univerzity.

V těchto dnech probíhá soudní spor v americkém státě Michigan mezi jednou z nemocnic a manžely Stutzmanovými, kteří se snaží nemocnici zabránit, aby zahájila chemoterapeutickou léčbu jejich tříleté dcery, která trpí leukémií. Jejich důvody jsou jasně náboženské - patří totiž do náboženské skupiny tzv. Amish (vyslov amiš).

Příslušníci tohoto náboženství - i když nejsou zcela zásadně proti jakékoli lékařské péči - se snaží vyhýbat čemukoli, co cítí jako součást moderního světa. Tím se stávají religionisticky velice zajímavou skupinou, jež se snaží od konce 17. století, kdy se oddělila

Dokončení ukázky z předchozí stránky.

Ten, jehož aura byla žlutá, byl shledán špatným, převráceneckým člověkem a byl z komunity vyhoštěn se slovy „jdi a umři“. Smrt údajně pro něj byla jediným řešením, aby se stihl reinkarnovat a vstoupit do Tisícileté říše.

Jan Dvorský v rozhovoru pro Tachovský deník popisuje proces vylučování ze své komunity poněkud odlišně: „Zjistím, že něco skřípe či neklape a poradím se se svou ženou. Potom se třeba poradím s jasnovidcem. Pak si s dotyčným člověkem promluvíme, řekneme mu, že má ty a ty chyby a aby s nimi něco udělal. Potom se mu buď podaří chyby odstranit nebo ne. Zůstávají ti, kteří své chyby dokázali překonat, ti, kteří je dokázali překonat radostně. Kdo chyby nedokáže překonat, musí odejít. Pak mě ti lidé přestanou zajímat. Náš vztah vždy ukončím dopisem.“

Pro tyto lidi se jejich odvržení sektou stalo skutečnou katastrofou, protože jednak byli na svém Mesiáši naprosto závislí a ztratili schopnost řídit sami svůj život, a jednak se ani neměli kam vrátit, protože své domy a byty prodali a všechn výtěžek i své úspory věnovali Parsifalovi. ■

od anabaptistické skupiny mennonitů, nepodlehout žádnému pokroku, a tak důsledně manifestovat své oddělení od „tohoto světa“.

Jejich tehdejší vůdce Jacob Ammann, podle něhož také dostali Amish své jméno, se domníval, že mennonitské hnutí již není dostatečně přísné a podléhá zesvětštění. Pravý křesťan podle něho nesmí podlehout žádné módě tohoto světa. On a jeho následovníci začali toto pravidlo aplikovat na všechny oblasti života. A tak např. protože se tehdy stalo nejnovějším módním výstřelkem používání knoflíků na oděvech, staly se mu knoflíky jedním ze symbolů moderního hříšného světa. Jak hlásal, pravý křesťan nosí pouze oblek s háčky. Zajímavé je, že si Amish zachovali tyto důrazy až do současnosti.

Dokonce i tehdy, když se na začátku 18. století většina z nich po náboženské perzekuci přestěhovala z původního Švýcarska a dalších evropských zemí do Spojených států, se svého radikálního odmítání pokroku nevzdali. Dodnes je např. oblek s knoflíky v jejich přísných kruzích zakázán a celé oblečení je udržováno tak, jak bylo běžné v 17. století ve Švýcarsku a jižním Německu: muži i chlapci nosí většinou černé obleky a široké ploché klobouky, ženy a dívky mají dlouhé sukně a na hlavách čepce.

Muži také musejí od svatby (v některých oblastech od křtu, jenž se provádí po 16. roce) nosit plnovous. Na horním rtu se však muži holí. Důvodem je to, že se sice v Bibli na mnoha místech mluví o vousech, ale nikde se nemluví o kníru. Ten je podle nich již po staletí symbolem frajerství a vojenství. A Amish jsou samozřejmě již od svého mennonitského původu zásadní pacifisté.

Podobně si udržují i po třech stech letech pobytu ve Spojených státech svůj jiho-německý dialekt, tzv. Pennsylvania Dutch, kterým mezi sebou komunikují. Jeho označení vzniklo spojením jména státu, kde většina Amish žije, s mylně zaměněným Dutch (angl. holandština) s německým

Deutsch. Bible je však čtena v klasické němčině a stejně tak neměnně jsou zpívány i staré německé písně, jež si Amish kdysi přivezli z Evropy. Jejich Ausbundský kancionál je vůbec nejstarší protestantský zpěvník, který se doposud užívá. Obsahuje však pouze slova písní. Melodie se předávají ústní tradicí z generace na generaci. Zpívá se zásadně jednohlasně, protože vícehlas je považován za znak světskosti. Stejně tak není povolen žádný instrumentální doprovod. Zpívá se velice zbožně, důstojně a pomalu.

Při bohoslužbách příslušníci této náboženské společnosti sedí na prostých dřevěných lavicích bez opěradel. Bohoslužby se konají každou druhou neděli a místo konání se stále mění. Tradiční skupiny Amish (tzv. Old Order Amish) nemají stálé modlitebny, ale lavice vždy na bohoslužby stěhují do domu jednoho ze členů sboru. Typické je, že se bohoslužby konají ve stodole na mlatě, (tzv. Dreshden).

Bohoslužby trvají asi tři hodiny. Většinou obsahují dvě kázání a řadu tzv. svědectví. Kazatelé přivítají každého tzv. svatým polibkem. Kazatelé, spolu s diakonem a biskupem, jenž je hlavním vedoucím sboru, jsou přirozeně nejdůležitějšími postavami komunity, protože vše je podřízeno náboženskému životu. Všechny tyto funkce jsou doživotní a muži do nich nejsou voleni, ale losováni.

Jednou z důležitých funkcí těchto mužů je také provádění kázně příslušníků komunity. Dohlíží na to, zda všichni členové žijí v souladu se zvykovým právem komunity (tzv. Ordnung) a v případě porušení pravidel uplatňují nejrůznější tresty, včetně tzv. shunning, trestu stranění se dotyčného hříšníka. To spočívá např. v tom, že s ním nikdo nesmí jíst u jednoho stolu, a to dokonce ani v jeho vlastní rodině. Vzhledem k tomu, o jak úzké a uzavřené společenství se jedná, je tento způsob velice silným prostředkem, jak navrátit hříšníka zpět k pořádku.

Komunita Amish totiž nemá žádné skutečné kontakty s vnějším americkým světem. Své děti vychovává ve svých vlastních jednotřídních školách, kam docházejí děti po dobu osmi let. Jakékoli vyšší vzdělání je považováno za nevhodné. Nejvyšší soud Spojených států dokonce udělil pro děti z Amish komunity v roce 1972 výjimku z povinné školní docházky po ukončení osmi let. Dokonce ani učitelé na těchto školách nemají vyšší vzdělání než právě těchto osm tříd.

Amish komunita je samozřejmě naprosto endogamní (sňatky jsou povoleny jen mezi

Členové komunity Amish. Foto archiv.

členy komunity). V důsledku toho vznikají složité příbuzenské vztahy a většina komunity si stále udržuje tatáž příjmení. Takže většina ze 150 tis. příslušníků tohoto náboženství se jmenuje Stolfus, King, Fischer, Beiler nebo Lapp. Dochází tak někdy ke kuriózním situacím, kdy například ve škole je řada dětí stejného příjmení. V jedné Amish škole se dokonce všechny děti jmenují Stolfus. (Dokonce i jejich učitelka má totéž příjmení.)

Tato situace vzniká i proto, že Amish neprovádějí žádné misijní aktivity a již vzhledem k uzavřenosti jejich společnosti a k jazyku, jímž se dorozumívají, se nestává, že by se k nim připojil někdo „z venku“. Ani mimo školu nemají děti a mládež žádný kontakt mimo své náboženskokulturní prostředí. Většinu svého mimoškolního času tráví ostatně prací na farmách svých rodičů.

Absolutní většina Amish se živí zemědělstvím. A vzhledem k tomu, že odmítají jakékoliv moderní vynálezy, jedná se o práci extrémně fyzicky vyčerpávající a časově náročnou. V současné době probíhá jednání v kongresu Spojených států o poskytnutí výjimky ze zákona na ochranu dítěte pro děti z Amish komunity. Po udělení této výjimky budou moci děti Amish - z náboženských důvodů - oficiálně vykonávat práce, které jsou jinak dětem pro fyzickou náročnost nebo nebezpečnost prostředí zakázány, např. budou smět pracovat na pile.

Veškeré práce se provádějí v podstatě stejným způsobem, jak byli Amish naučeni ve své staré vlasti v 17. století. Jedinou pomocí jsou jim tažná zvířata. I jako dopravní prostředek používají Amish pouze malé buginy tažené koňmi. Velký spor vznikl poté, co dopravní inspektorát nařídil, aby tyto vozíky byly opatřeny alespoň červeným

světletem vzadu. Vzhledem k tomu, že s těmito vozíky jezdí Amish v normálním americkém silničním provozu, se takový požadavek zdá být oprávněný. Amish se tomuto opatření dlouho bránili (i když nakonec nátlaku podlehli), protože elektřina je pro ně také symbolem současného světa.

Ostatně elektrifikaci svých vesnic zásadně odmítají s biblickým odůvodněním, že by se jednalo o nepovolené spojení s tímto světem, před kterým varuje apoštol Pavel (např. v dopise Římanům 12,2). Přesto se v současné době nacházejí v některých Amish komunitách elektrické spotřebiče. Využívají však pouze vlastní elektřinu vyrobenou větrnými nebo vodními generátory. Podobným kompromisem je i používání ledniček s plynovými bombami a dojíčích a čerpacích zařízení poháněných vodním kolem. Určitěmu pronikání „modernizace“ je asi při vši snaze náboženských vedoucích těžké zabránit. V jedné Amish škole jsem dokonce viděl i cyklostyl - ovšem starého typu na ruční klikový pohon.

V současné době také existuje řada nejrozličnějších větví tohoto hnutí, kdy vedle tradičně nejprísnějších tzv. Amish starého řádu (Old Order Amish) existují např. Amish nového řádu (New Order Amish) nebo tzv. Beachy (čti bíci) Amish (podle biskupa Mosese Beacheho), kteří povolují jisté kompromisy s moderním způsobem života. Tyto skupiny dokonce staví své vlastní modlitebny, smějí vlastnit telefon (i když nesmí být umístěn v obytném domě, ale ve zvláštním přístřešku odděleném od domu cestou) a povolují i další úlevy z přísného tradičního života.

A právě v těchto přechodných fázích je zajímavé pozorovat, jak jsou některé skutečnosti hluboce spjaty s náboženskou

tradicí, takže se jich ani tito „liberální“ věřící nedovedou dopustit. Tak např. pneumatiky byly vždy považovány u Amish za nepřijatelný moderní vynález. Proto jsou všechny koňmi tažené buginy opatřeny pouze tvrdými koly. Kuriózní situace nastává tehdy, když v tak liberálních odnožích, kde dokonce při polních pracích používají traktor(!), jezdí tento traktor bez pneumatik, protože tradiční odpor vůči pneumatikám není možné překonat.

Přes všechny možné úlevy a kompromisy tak zůstává Amish komunita naprosto svérázným prostředím, žijícím uprostřed americké kultury svým vlastním životem. Když se s nimi více seznámíme a poznáme, o jak nábožensky i kulturně specifickou skupinu se jedná, ukáže se zcela zřetelně, jak nemyslitelné musí rodičům tohoto vyznání připadat, když jim je jejich dítě odebráno a umístěno v moderní americké nemocnici. Nadto jim je oznámeno, že mu budou chemicky zabíjeny krevní buňky. Nevyhnutelně pak musí dojít ke střetu práva rodičů na rozhodnutí v souladu s jejich vírou a zodpovědností lékařů poskytnout takovou léčbu, která je podle jejich znalostí tou nejúčinnější.

P.S.: Poslední zprávy o vývoji tohoto soudního případu sdělují, že soud rozhodl ve prospěch nemocnice a dal lékařům právo použít léčbu podle vlastního uvážení. Manželé Stutzmanovi se však nevzdávají a bojují dalšími prostředky o své právo nechat léčit svoji dceru v souladu se svojí náboženskou tradicí.

STAV MEZINÁBOŽENSKÝCH VZTAHŮ DNES

IVAN O. ŠTAMPACH

Vzhledem k nepatrným možnostem cestování a předávání informací jednotlivá náboženství o sobě až do novověku mnoho nevěděla. Pokud se cosi tušilo aspoň o jejich existenci, byly konkrétní představy plny omylů. Kontakt se omezoval na místa, kde se náboženské oblasti geograficky dotýkaly. Tam docházelo k asimilačním procesům, avšak někdy propukaly nábožensky motivované konflikty. Intenzivnější kontakty umožnilo až 20. století. Odborníci jednotlivá náboženství podrobně studují, ve veřejnosti se pozvolna překonávají předsudky. Lidé různých náboženství se stýkají, mluví spolu, překonávají nedůvěru - náboženství k sobě nacházejí cestu.

Potřeba konkrétní spolupráce je zřejmá. Místy přetrvávají staré konflikty, např. napětí kolem Palestiny má vedle dimenze nacionálně politické též dimenzi náboženskou. Judaismus a islám, náboženství, která po staletí korektně žila vedle sebe, jsou ve velkém napětí. Podobné je to s konfliktem mezi pravoslavnými Srby a jugoslávskými Muslimy na Balkáně.

Současný německý průkopník mezináboženského dialogu Hans Küng se vyslovil jednoduše a zřetelně: Nebude mír na Zemi bez míru mezi náboženstvími.

Mezináboženský dialog se rozvíjí pomalu. Naráží na nepochopení, ale i na praktické potíže. Dlouhodobě nedořešena zůstává např. otázka, kdo má rozhovory vést. Žádné z velkých náboženství současného světa totiž nemá oficiální reprezentaci; všechna jsou rozdělena na dílčí směry. Oficiální zástupce by mohla vyslat např. katolická církev jako největší náboženská organizace světa. Činí to jednak na místní úrovni a jednak celocírkevně, přičemž tyto vztahy koordinuje Papežská rada pro mezináboženský dialog. Tyto styky ale nelze prezentovat jako křesťansko-židovské, protože stamiliony ostatních křesťanů zůstávají bez zastoupení. Takovou reprezentací není ani Světová rada církví, která zahrnuje mnohem méně než polovinu křesťanů.

Judaismus má dvě nejvyšší autority, jednu pro Aškenáze a druhou pro Sefardy, a jde spíše o autority znalecké než o skutečné vedení. Představitelem většinového sunnitského islámu byl dlouhá staletí chalífa, nejprve se sídlem v Bagdádu, pak tato role přešla do rukou tureckých sultánů a po zániku sultanátu je islám bez oficiální reprezentace. Čínské národní náboženství ve své konfuciánské ani taoistické podobě stejně jako hinduismus nemá organizace, které by mohly jménem

těchto náboženství mluvit. Obyvatelé buddhistických zemí nejsou obvykle nábožensky organizováni. Pouze mniši a laičtí následovníci Buddhy (upásakové a upásiky) tvoří Sanghu. Ta ale také nemá jednotné vedení.

Přes tyto potíže se rozvíjejí různé formy spolupráce. Různé autority na místní i světové úrovni se zapojují do židovsko-křesťanských vztahů. Tato dvě náboženství jsou si obsahově nejbližší. Oba zúčastněné směry pozvolna překonávají dávné předsudky. Křesťané se snaží vyrovnávat své dluhy nashromážděné za staletí společného života obou komunit. Někteří Židé již nechápou Ježíše a jeho rané učedníky jako odpadlíky. Např. Martin Buber se vyznává z úcty a lásky ke svému velkému Bratru: Ježíš tím, co říká a co činí, je pro něj viditelnou tvář skrytého, neviditelného Boha. Prostředím pro tyto aktivity je u nás Společnost křesťanů a Židů. Rozsáhlý sborník (445 stran) popisující její činnost za osm let od založení vyšel nedávno pod názvem „Dialog křesťanů a Židů“. Po-

dobné spolupracující organizace jsou i v jiných zemích.

Na celosvětové i místní úrovni se za účasti iniciativních osobností a institucí pomalu rozvíjí *abrahámovská ekuména*, spolupráce Židů, křesťanů a muslimů. Tato tři náboženství si uvědomují společné kořeny, shodnou víru v jediného Boha a podobné mravní zásady. Nestanou-li se tyto aktivity spojenectvím monoteistů proti polyteistům a neteistickým náboženstvím, spoluprací tradičních směrů proti novým duchovním proudům nebo „svatou aliancí“ proti kultuře založené na světském humanismu, mohou společně přispět k míru, např. na blízkém Východě, na Balkáně a jinde ve světě.

Katoličtí, buddhističtí a hinduističtí mniši pořádali už od sedmdesátých let výměnné pobyty v klášterech. Křesťané pozorovali život svých kolegů, zúčastňovali se některých aktivit, učili se meditovat. V některých případech šel podíl na duchovním životě jiného náboženství do značné hloubky. Snad nejdale zašli mniši křesťanského ášramu Sačči-

Tibetský dalajláma (vpravo) s polským katolickým duchovním. Foto: Jan M. Bereza.

dánanda v Šantivánam v Indii. Jednomu z nich, Bede Griffithovi, vyšla v češtině kniha o těchto zkušenostech pod názvem „*Sřatek Východu se Západem*“. Jeho aktivita byla označena za nejvíce riskantní a nejvíce přínosnou.

Již zmiňovaný německý teoretik i praktik mezináboženských setkání Hans Küng vytvořil rozsáhlý projekt pod názvem „*Světový étos*“. Český překlad knihy pod tímto názvem vyšel jako první po německém originálu již r. 1990. Na to navázala čtveřice knih, u nichž je Küng spoluautorem s německými religionisty. Mapují vztahy křesťanství s hinduismem, buddhismem, islámem a čínským náboženstvím. První tři z nich již vyšly v českých překladech.

Dosavadním vrcholem Küngovy organizační práce byl Světový parlament náboženství r. 1993. Toto shromáždění nemohlo být ze shora uvedených důvodů oficiální reprezentací jednotlivých směrů. Jeho autorita plyne spíše z přirozené autority zúčastněných osobností. Za praktický smysl těchto setkání se pokládá hledání společného etického základu nejen pro osobní mravní život, ale i pro světové hospodářství a světovou politiku. Küngova kniha o této spojitosti je připravena k českému vydání.

Další průkopníci dialogu mezi náboženstvími nepřicházejí s tak gigantickými projekty a více zdůrazňují pluralitu než jednotu. Tato jejich skromnost je nečiní méně významnými pro budoucnost vztahů. Z katolické strany jsou to Raimundo Panikkar, Jacques Dupuis, John Hick, Tissa Balasuriya a Anthony de Mello, všichni ovšem svou církví víceméně odmítají. Duchovní inspirační texty posledního z jmenovaných vydává soustavně brněnské vydavatelství Cesta. Činí to naštěstí i po kritickém stanovisku vatikánské Kongregace pro věrouku.

Knih věnovaných přibližování mezi křesťanstvím a jinými náboženstvími vychází u nás relativně mnoho. V poslední době se k tomu připojuje i konkrétní setkávání příslušníků různých náboženství. Na zcela soukromé bázi se na několika místech setkávají jednotlivci a trpělivě diskutují nad náboženskými tématy a nad otázkami praktické morálky těchto dnů. Oficiálnější ráz měla setkání organizovaná v Praze a v Kyjově Českou křesťanskou akademií. Některá byla dvoustranná (křesťanství - hinduismus), jiná se za účasti několika vyznání odehrávají před veřejností v pražské Městské knihovně: Po úvodním představení účastníků přišla zatím na řadu dvě témata: „*Péče o duši - péče o svět*“, „*Náboženství a násilí*“.

HNUTÍ OBNOVY V DUCHU SVATÉM

PROKOP REMEŠ

Je ověřitelnou skutečností, že největší napětí v současném křesťanském světě nepředstavuje vztah mezi protestantismem a katolictvím, ani vztah východního pravoslavlí k velkým církvím Západu. V dnešní době se s nejdrsnějším obviňováním a nálepkováním setkáváme spíše ve vztahu mezi starými lidovými církvemi a novými vyznavačskými skupinami typu charismatického a letničního hnutí. A to v obou směrech. Buď tak, že probuzenecké skupiny jsou označovány za sekty a jejich příslušníci za fanatiky, nebo v tom smyslu, že lidové církve jsou prohlašovány za mrtvé nebo odpadlické. Jejich liturgické obřady jsou zlehčovány jako neživé rituály.

Pentekostální hnutí, neboli hnutí obnovy v Duchu svatém, se objevuje na křesťanské scéně začátkem 20. století. Představuje široký proud, který klade důraz na obnovení života člověka působením třetí trojiční osoby Ducha svatého a na používání duchovních darů v životě křesťana. Toto hnutí lze řadit mezi probuzenecké proudy novodobého křesťanství, které jsou charakteristické tím, že na jejich počátku nebývá soubor nového učení, ale vpád nového způsobu života. Oproti evangelikalismu a hnutí svatosti však pentekostální hnutí zdůrazňuje tři znaky: Kázání o zkušenosti křtu v Duchu svatém, používání duchovních darů (charismat) v náboženském životě a plné tělesné a hlasové vyjadřování přítomnosti a moci Ducha při veřejném uctívání a bohoslužbě.

První vlnu pentekostálního hnutí představuje hnutí *letniční*, jehož počátky můžeme nalézt v městě Topeka v Kansasu. Na Silvestra roku 1900 zde vedl kazatel biblické školy Bethel Charles Fox Parham noční modlitební shromáždění, při němž dívka jménem Agnes N. Ozmanová požádala přítomné, aby na ni vložili ruce a modlili se nad ní za přijetí „křtu Duchem svatým“. To se stalo těsně po půlnoci na Nový rok 1901, kdy Ozmanová začala údajně mluvit „čínsky“ a pak ještě další tři dny nedokázala prý psát anglická slova latinkou, ale psala samé „čínské“ znaky. Samozřejmě se v tehdejší Topece nevyskytl rodilý Číňan, který by „číňštinu“ Agnes Ozmanové dokázal relevantně posoudit, nicméně záhy začali svědčit i další křesťané o silném citovém zážitku, který se dostavoval při modlitbách a který byl popisován jako silné vědomí Boží přítomnosti.

Protože nezbytným průvodním znakem tohoto zážitku se stávalo mluvení „cizími“ jazyky, o kterém referuje Bible v souvislosti s letniční událostí, vžil se pro celé hnutí, které vedlo k nevídané celosvětové duchovní explozi, název „letniční“.

Letniční hnutí jistě představuje nejprogresivněji rostoucí skupinu křesťanstva 20. století. Přesto po druhé světové válce bylo následováno další, snad ještě mohutnější vlnou obnovy, pro niž se vžil název hnutí *charismatické*. Narozdíl od klasických letničních bylo charakteristickým znakem charismatiků to, že dar jazyků nepovažovali za nezbytný znak křtu v Duchu svatém. A také to, že tito věřící většinou neprojevovali žádnou velkou touhu po opuštění svých stávajících církví. Jako naprosto šokující se ovšem jevila skutečnost, že charismatické hnutí zasáhlo i katolickou církev. A dokonce když letniční začali přesvědčovat katolíky, aby ji opustili a přidali se k nim, ti jim řekli, že je to ani nenapadne, neboť naopak letniční zkušenost jen upevnila jejich katolickou identitu (včetně mariánské úcty). To vyvolalo mnoho nedůvěru a roztrpčení, i když se mezitím ukázalo, že charismatické tendence zasáhly i judaismus. Jedna jeho větev, tzv. mesiánské židovství, začalo vyznávat Ježíše jako Mesiáše, i když si při tom zachovalo tradiční židovskou liturgii a identitu.

Těž situace v České republice dává za pravdu představě, že letniční i charismatické probuzení přesahuje rámec běžné protestantské tradice a představuje zcela nový svěbytný fenomén. Také u nás platí poznatek, že nejbolestivější vztahy plné vzájemného obviňování a nálepkování vytvářejí probuzenecké proudy ke klasickým protestantským denominacím a leckdy i mezi sebou navzájem. Stačí připomenout známý případ Křesťanského společenství Maniny (nyní KS Praha) pastora Dana Drápala a Českobratrské církve evangelické z přelomu osmdesátých a devadesátých let, je možno poukázat na rozkol Jednoty bratrské a její štěpení na novější charismatický proud Evalda Ruckého a tradiční proud evangelikální, jak ho pozorujeme v dnešní době. O co v těchto případech jde, se pokusíme popsat v příštím čísle časopisu Dingir. Ovšem na klidnější a racionálnější postoje uvnitř křesťanstva si v případě vztahu k pentekostálnímu hnutí stejně budeme muset ještě asi chvíli počkat.

V této rubrice vítáme názory a otázky čtenářů, došlé na adresu redakce: P. O. Box 73, 170 04 Praha 7, dingir@telecom.cz, příp. do Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů - vojtitsek@zero.cz.

CESTA PANUJÍCÍHO

Dingir 2 / 98, str. 6

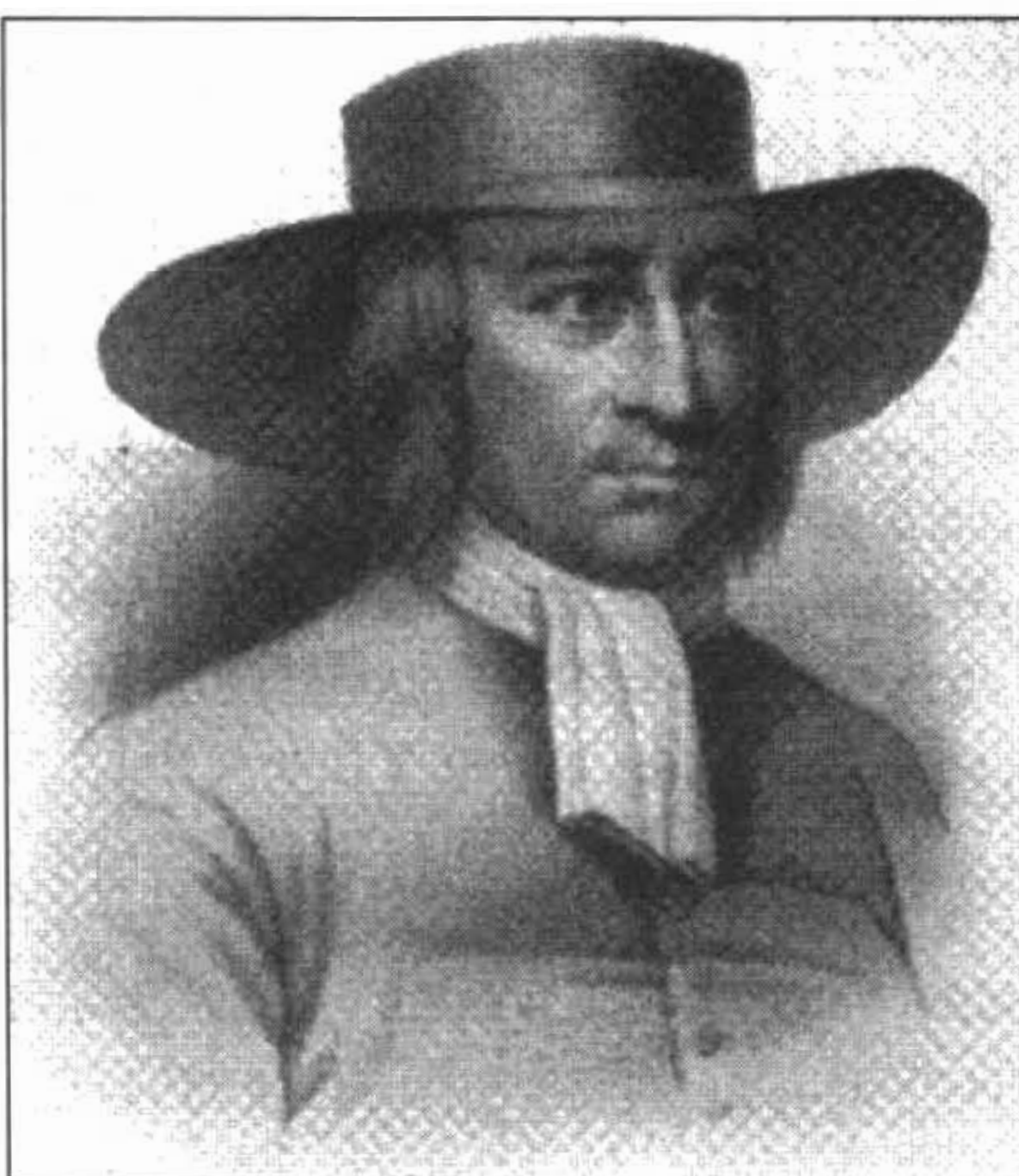
V Dingiru č. 2 / 98 jsme Vás informovali o velice zajímavé skupině působící na střední Moravě s názvem Pánova Cesta. Asi po dvou letech, kdy působila pod tímto názvem, se její vedoucí, Čechoaustralan John Podmolik, rozhodl změnit název na Cesta Panujícího. Co bylo důvodem k této změně, se nám žel nepodařilo zjistit. Připomeňme jen, že jde o skupinu, která patří do proudu tzv. Hnutí víry, s velkým důrazem na prosperitu ve všech sférách lidského života, obohacenou o zcela specifické prvky, jako je vlastní překlad bible do češtiny nebo extrémní zaměření na výklad „znamení šelmy“, které vidí v implantaci elektronického čipu pod kůži a zavedení bezhotovostního platebního styku. Bližší informace o této skupině můžete nalézt ve zmíněném čísle Dingiru či na www.cpons.cz. *Pavel Jurkovič*

„KDO JSOU TO QAUKEŘI?“

ptá se čtenářka Dingiru V. H. z Dobrušky. O odpověď jsme poprosili doc. Novotného.

Quaker (čti: kvejkr) bylo původně hanlivé označení pro příslušníka náboženské společnosti, kterou založil Angličan George Fox (1624-1691). Vzniklo z anglického slova „quake“ - třást se, protože quakeři zdůrazňovali, že se člověk má třást před majestátem Božím. Jiným názvem je Společnost přátel (Society of Friends) anebo pouze Přátelé. Toto označení navazuje na Ježíšova slova z Janova evangelia (15,14): „Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám prikazuji.“

Jako nejcharakterističtější se jeví dva základní rysy tohoto hnutí, rozděleného dnes na řadu odnoží. První z nich má původ ve zvláštním vidění, kterého se údajně dostalo zakladateli Foxovi na jisté hoře. Od onoho okamžiku byl přesvědčen, že Bůh může a má mluvit přímo ke svým vyzna-

George Fox.

vačům. Z tohoto přesvědčení vychází i typický způsob bohoslužeb quakerů, kdy se shromáždí v některé ze svých prostých modliteben a v naprostém mlčení sedí a čekají po dobu nekonečných desítek minut až hodin, zda k nim Bůh přímo promluví.

Druhý charakteristický rys je zakotven v důsledném přesvědčení, že jsou si všichni lidé naprosto rovni. Z toho vychází např. skutečnost, že ženy vždy měly i v kazatelské službě naprosto rovnocenné postavení s muži. Ostatně první, kdo přinesli toto hnutí do Ameriky, byly misionářky Mary Fisherová a Ann Austinová a první žena, která byla kdy popravena pro svoji víru na americkém kontinentě, byla v polovině sedmnáctého století opět quakerská misionářka Mary Dyerová.

Zpočátku bylo totiž toto hnutí v Americe tvrdě potlačováno. Z učení o rovnosti lidí také vychází silný důraz Přátel na sociální práci a boj za práva všech lidí. A tak již George Fox byl průkopníkem péče o chudé, staré, duševně nemocné a prosazoval reformu vězeňství (sám byl uvězněn osmkrát). Zasazoval se i o práva Indiánů. Quakeři se také stali slavnými svým bojem proti otrokářství a organizováním tzv. podzemní cesty, kterou dopravovali utečené otroky do bezpečí. Důraz na rovnost našel projev i ve zvláštním zvyku používat v oslovení i výše postavených starý způsob anglického tykání (thy, thee).

Nejslavnějším quakerem v historii se stal William Penn (1644-1718). Když jeho otec (Admirál Penn) dostal od krále Charlese II. namísto splátky dluhu území na americkém kontinentě, rozhodl se udělat tzv. Svatý experiment a založit podle quakerských zásad stát postavený na základech náboženské rovnosti a tolerance. Tak vznikl americký stát Pensylvánie. Právě sem přišli za náboženskou svobodou z Evropy tzv. Amish, o nichž píšeme na jiném místě.

VÍM SAMA, ZDA JSEM BYLA VYLOUČENA

Dingir 3 / 98, str. 23

Vážená redakce,

... Vážím si toho, že dáváte studentům možnost publikovat jejich práce. Jste si ovšem vědomi toho, že jste otiskli článek člověka, který k němu získal podklady jako student sociologie pracující na seminární práci a není ani ochoten přiznat, že data sbírá jako novinář? Pokud je mi známo, seminární práce jsou pouze školní a neměly by sloužit jiným účelům - tzn., že data získaná v rámci takové seminární práce by se neměla prezentovat dále na veřejnosti. Zdá se Vám opačné jednání čestné? Jak je možné, že jako časopis otisknete data, která jsou nepravdivá, neúplná, zkreslují skutečnost, jsou neověřená a vydáváte je za fakta? Co má takový článek založený na neúplných informacích společného s dodržováním lidských práv a práv na náboženskou svobodu? Znamená to snad, že každý, kdo se rozhodne být členem jiné než nejrozšířenější církve, se vystavuje nebezpečí, že se stane terčem „studenta“, který se za každou cenu snaží dokázat, jak je víra takového člověka špatná a využije k tomu jakýkoliv zdroj negativních informací a samozřejmě „přehlédne“ jakékoliv pozitivní informace, protože ty by již nesloužily tak dobře jeho účelu?

Scientologická církev má po celém světě tisíce členů, kteří s úspěchem používají technologii L. Rona Hubbarda. Osobně znám mnohem více než tři (jak uvádí pan Kotrč ve svém článku) osoby, které se seznámily se Scientologií v jižních Čechách a stále v ní pokračují. Jelikož jsem bývalá ředitelka Dianetického centra v Českých Budějovicích, vím sama nejlépe, zda jsem byla ze Scientologické církve vyloučena nebo ne, a bohužel nemohu potvrdit informaci pana Kotrče, že kdy došlo k mému vyloučení.

Je mi líto, že časopis, který se zabývá různými náboženskými směry, je ochoten otisknout i lži, aby poškodil organizaci nebo osoby vybočující z „dominantního“ schématu, místo šíření tolerance a náboženské svobody. Děkuji za otištění.

Milena Bildová

V dubnu 1995 došel do Dianetického centra v Hamburku dopis od paní Mileny Bildové se žádostí o nové přijetí do scientologie. Je možno důvodně předpokládat, že před novým přijetím byla ze scientologie vyloučena. Pokud tomu tak není, omlouváme se jí.

redakce

JÁ JSEM TO!

Důležitý vzkaz všem čtenářům knihy S y n Č l o v ě k a (ať už se o Pravdu zajímají či nikoli):

Během několika posledních měsíců doznalo Vědění Parsifala Imanuele značného vývinu. A přestože SČ i nadále neochvějně zůstává tím, kým jsem, vzkazuje všem svým bývalým čtenářům, že jeho kniha v mnohých ohledech již neplatí. Že lepší je nečíst ji vůbec, aby nemátla v samostatném vývoji jednotlivců. Kniha přespříliš radí v tom, co raděno být nená, navíc místy je nepřesní, mnohé v ní je naivně vyjádřené a i špatně pochopené.

SČ se za svůj vývoj nestydí, byl přirozený a shůry chtěný, k duchovnímu zbloudění lidí však už dojít nelze, neboť v malé vlasti Syna Člověka, v níž tolik dnes trpí pod náporom dotírajícího temna, není už ani jeden člověk, který by směl vejít do Tisícilété říše.

Tento vzkaz je napsám jen kvůli čistému svědomí a morálnímu dluhu vůči svým čtenářům. **Opravdu knihu už více nečtěte, může vás přivést na mylnou cestu! Pokud možno ji i zničte, aby se nedostala do rukou někoho dalšího, problému neznalého!**

P. I.

Zatím poslední dopis od Parsifala Imanuele (P. I.), odeslaný jeho pomocníky 25. 2. 1997.

7. 9. 4 P.I

Dobrý den!

Váš dopis předáme p. Parsifalovi, jenž je již na jihu Evropy, kde vznikne Tisíciletá ŘÍŠE. Žádáme tedy od Vás finanční vyrovnání za naši práci, čas a výdaje s tím spojené! Zašlete tedy prosím 200,- Kč složenkou, obratem na adresu:

Jan Dietrich Dvorský
267 62 KOMÁROV.

Dále Vám zasíláme 1krát knihu Syn Člověka + 1krát Nové Dodatky (za 80 + 40 + poštovné 26,- Kč), která přijde v samostatném balíčku na dobírku.

Pomocníci Syna Člověka

P.S. Pan Parsifal Imanuel - Syn Člověka VARUJE sevení část ČECH (okolí MLADÉ BOLESLAVI, LITOMĚŘIC, ČESKÉ LÍPY) ROUDNICE N/L* -> PŘED STRAŠNOU KATASTROFOU, která toto území do několika málo dnů jistě postihne!

Syn Člověka a jeho jasnovidec znají dost konkrétně a přesně, jaké katastrofy a tragédie čekají lidstvo i jednotlivce, podrobnosti však zdluže jen těm, kteří jdou za Pravdou - za Synem Člověka - ostatním jen např: lokalitu, dobu a formu pohrom! FORMA - SMRŠTĚ ŽIVOTU NEBEZPEČNÉ V JEDEN DEN! (BĚHEM JEDNOHO DNE).

SYN ČLOVĚKA

Tato kniha pojednává ostře a kriticky ze zcela nového pohledu o všech oborech lidské činnosti. Varuje mimo jiné před příchodem katastrof. Dočtete se v ní též o známých lidech ze světa politiky, umění, léčitelství, vědy, světových náboženství, sportu atd.

Autor této nejdiskutovanější a nej-skandálnější knihy, pan Parsifal Imanuel, není v žádné straně, církvi, sektě ani jiné skupině. Působí sám za sebe.

Cena knihy je 150,- Kč.

Knihu lze zakoupit v knihkupectvích nebo ji lze objednat na adrese:

**Jan Dietrich Dvorský
267 62 Komárov**

PROČ DINGIR

Některé starověké jazyky měly zajímavý zvyk, který spočíval v tom, že do psaného textu vkládaly tzv. ideogramy. Byly to značky, které předjímaly vlastnosti následného slova. A tak se např. v klínopisných textech vkládal před každou věc ze dřeva (jako např. strom, ale i stůl nebo židli) znak pro dřevo. Před rybníky, řeky apod. se vkládal znak pro vodu atd. Podobně existoval i zvláštní znak, který se musel napsat před jméno jakékoli božské bytosti nebo boha. Této značce, upozorňující na božskost toho, co bude následovat, se většinou říká podle starého sumerského označení pro boha, DINGIR. Toto slovo je pak zároveň i pravděpodobně vůbec nejstarším označením pro božskou bytost, jaké známe.

Zajímavé je, že klínový znak, který se jako označení DINGIR používá, je ve skutečnosti obrázkem hvězdy, která představuje směr, k němuž člověk hledí a k němuž se upíná. Znak DINGIR se tak může pro nás stát symbolem jistě nezanedbatelného rozměru lidství, který hledá něco, co ho přesahuje, na čem se může orientovat a k čemu může směřovat. Tato lidská touha nachází nejrozměnitější podoby v nejrůznějších kulturách a sociálních skupinách. A tak i v naší současné společnosti se setkáváme s desítkami nejrůznějších náboženských a pseudonáboženských skupin, jež jsou výrazem tohoto rozměru člověka.

Chtěli bychom se tedy rozhlížet kolem sebe, pozorovat tuto náboženskou scénu a zamýšlet nad tím, kdo nebo co je DINGIREM těch, kdo se k těmto skupinám hlásí, jak právě jejich DINGIR ovlivňuje jejich život a jaké formy jejich cesta za tímto cílem nabývá. Časopis DINGIR by tak měl pomoci porozumět oblasti, která je od pradávna neodmyslitelnou součástí života lidstva, a přesto zůstává pro mnohé nezmapovanou krajinou. *tn*

POZVÁNÍ

Další semináře Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů - 18. června, 24. září a 3. prosince 1999 v Pastoračním středisku, Kolečná 4, Praha 6 od 10 h. Téma: komunity, reinkarnace, dispoziční prognostika a další.

Podzimní konference: 12. listopadu 1999 od 9 h.

Informace a kontakty: Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů, 170 00 Praha 7, Jankovcova 31: čtvrtek 15,30 - 17,30; (02) 8387 2222, e-mail: sssnns@dingir.cz, www.sekty.cz; pobočka Brno, 602 00, Gorkého 2: pondělí 16,00 - 18,00; (05) 4324 8780, e-mail: sssnns.brno@post.cz;

Centrum pro prevenci v oblasti náboženských sekt: Olomouc, 772 00, tř. 17. listopadu 43 (Y.M.C.A.): středa 17,00 - 20,00; (068) 522 1944, cpons@cpons.cz; www.cpons.cz.

DINGIR

časopis o sektách, církvích a nových náboženských hnutích 2 / 1999
Vychází 31. května 1999.

Vydává Dingir, s. r. o., Jankovcova 31, 170 00 Praha 7, tel. / fax (02) 806 276, (adresa pro objednávky: P. O. Box 73, 170 04 Praha 7) ve spolupráci se Společností pro studium sekt a nových náboženských směrů.

Redaktor: PhDr. Zdeněk Vojtěšek. Redakční rada: Martina Dvořáková, Jiří Koubek, Jan Kotrč, doc. Tomáš Novotný, dr. Prokop Remeš, doc. Odilo I. Štampach.

Grafická úprava: Eva Hanušová. Tiskne PS Imprimatur, České Budějovice.

Cena: 39,- Kč

ISSN 1212-1371. Registrace: Ministerstvo kultury ČR 7943 z 30. 3. 1998.

Zuzana Kohoutková s manželem Dušanem v severočeských Kunraticích prý čelí útokům mimozemšťanů (k článku na straně 18). Foto: Petr Strnad.

Knihkupectví, v nichž je k dostání DINGIR:

Brno Naděje, Kounicova 15 M. Ženíšek, Květinářská 1	Praha Academia. Národní 7, Praha 1 Academia. Václavské nám. 34, Praha 1 Bednářová D., Celetná 32, Praha 1 Kalich, Jungmannova 9, Praha 1 Kanzelsberger, Václavské nám. 4, Praha 1
Hradec Králové Knihcentrum, a.s., Čelakovského 488/1 Skippy, v.o.s., E. Beneše 1414	Olomouc Bétel, Růžová 9/296
Liberec Bétel, Růžová 9/296	Ostrava ELIM, 28. října 48 Charita, Puchmajerova 10 Parva Avis, s.r.o., Reální 5
Pardubice Kamala, s.r.o., nám. Republiky 286	Praha Oliva, Soukenická 15, Praha 1 Portál, Jindřišská 30, Praha 1 Vyšehrad, Jindřišská 23, Praha 1 Brána, Ječná 19, Praha 2 Vyšehrad, Karlovo nám. 5 Kardis, Kolečná 4, Praha 6 Kolportér, s. r. o., Kralupská 2/47, Praha 6 (distribuce) Trafika Barboňová, Ověnecká 22/517, Praha 7 Trigon, Umělecká 2, Praha 7
Plzeň Bethanie, nám. Republiky 35 Fraus, k. s., Goethova 8 Moudrá sova, Klatovská 28	Uherské Hradiště Kardis, Mariánské nám. 200
Poděbrady Knihkupectví Kaňková, Turinského 44/3	Uherský Brod Formát - D. Pražáková, Široká 141
	Slovensko Knihkupectví Jonatán, Legionárska 2, Bratislava (vyfyzuje i předplatné)

Ilustrace na obálce se vztahují k článkům na těchto stranách:

1. Poslední soud v Kunraticích (Dušan Kohoutek) - str. 18 - 19
(foto Petr Strnad)	1	2
2. Vstanou noví mesiáši (Abd-ru-shin) - str. 12 - 14 (archiv)		
3. Mesiášství v jasném světle (Jan Dvorský) - str. 15 - 18
(archiv)	3	4
4. Téma (Stánek Světla v Karvině) - str. 12 - 19 (foto Petr Strnad)		